



Моят живот в

ПЛЕЙБОЙ

//////Мемоарите на един главен редактор

ГЕОРГИ
НЕДЕЛЧЕВ

millenium

18

ГЕОРГИ НЕДЕЛЧЕВ МОЯТ ЖИВОТ В „ПЛЕЙБОЙ“

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Някъде на втората ми година като главен редактор на „Плейбой“, вече ме сърбяха ръцете да напиша такава книга. Натрупал бях доста впечатления, имаше за разказване какви ли не случки, подтикващи към размисъл — преговорите с Камелия за нейната историческа корица, запознанството с Хю Хефнър, фотосесиите на Зара, Силвия и тризначките от „Биг Брадър“, кастингите за конкурсите Playmate, несбъднатите корици с Деси Слава, Пепа Секса, сагата „Венета Райкова“, куриозите и красивите моменти, преживени с кандидатки за слава от цяла България, че и от чужбина... Всичко това си заслужаваше да види бял свят.

Давах си обаче сметка, че е невъзможно. Не можеш да си част от някоя институция и същевременно да разкриваш неща иззад кулисите ѝ. Нито да се самоиронизираш или да вадиш наяве противоречия.

За пред хората трябваше да играя една-единствена роля — на самоуверения редактор, който умело балансира между имиджа на плейбой, комуто читателите завиждат (на българина завистта е любимо занимание), и порядъчен мъж, на когото може да се има доверие. Стараех се да играя тази роля близо четири години. Накрая дойде моментът, за добро или за лошо, в който вече можех да седна и да напиша тази книга.

Не я издадох по-рано не само защото все не ми оставаше време покрай новите ми ангажменти като журналист. Искях да минат и поне няколко месеца, за да преосмисля от дистанция онова, което съм преживял.

Колкото и да съм се стремил текстът да бъде овладян и балансиран, си давам сметка, че в подобен документален жанр пълна обективност е невъзможна. Внимателният читател неминуемо ще открие залитане в една или друга посока. Но такъв — със залитания — е бил и самият ми живот в „Плейбой“, затова не очаквайте само мъдрост, благородство, рози и аромат на скъпи свещи.

Имената на някои героини в книгата са променени. Сами разбирате защо. Не бих могъл да разкажа всички случки, запазвайки стопроцентов реализъм.

Успоредно с разказите за живота ми в „Плейбой“, тук ще намерите и някои мои статии и интервюта от списанието. Публикувам ги не защото кой знае колко се гордея с тях, а за да може да се направи сравнение между ежедневието ми като главен редактор и онова, което е виждало бял свят с моето име. Ако откриете твърде голям контраст между двете неща, няма да съм особено щастлив и доволен.

Снимките, които ще намерите в тази книга, са снимани най-вече от мен. Повечето от тях са уникални и се публикуват за пръв път. Останалите са кадри за спомен, заснети от мои приятели — фотографите Даниел Рачев, Васил Къркеланов и Алекс Ломски.

Писането на тази книга беше и своеобразен експеримент. В продължение на близо година почти всяка седмица публикувах откъси от нея в специално създаден уебсайт — „Моят живот в Playboy“. Събраха се над 50 хиляди посещения, а в някои дни влизаха по над хиляда човека.

Анализирах внимателно статистическите данни. Най-голям интерес предизвикваха пикантериите. Заглавия като „Голата Жана“, „Каталог за елитни компаньонки?“ и „Една нощ с Боряна“ привличаха неколkokратно повече посетители от „Еделвайс за недоволните“, „Да срещнеш Хю Хефнър“ или „20 въпроса към Веселин Топалов“.

Получиха се и доста коментари, сред които изблици на типично българска завист, дребна злоба и комплексарщина. „Този Ники Кънчев не мога да го понасям“, „Защо си си изул гащите, за да изкараш пари за някой друг?“, „Е, тази поне изчука ли я накрая?“, „Какво го споменаващ този Lexus, като не е в «Топ 1000» на колите“, „Кого заблуждаваш, че тиражът ви е бил толкова голям?“ и други подобни в този дух. Имаше и положителни отзиви, но онези от тях, които показваха силна изненада, че съм пишел увлекателно, всъщност ме дразнеха. Защо трябва да е изненада?

Давам си сметка, че подобни отзиви ще има и за книгата като цяло. Няма да липсват коментари от сорта: „Този защо се фука с това и това“, „Кого си мисли, че лъже“, „Защо е премълчал цялата истина“ и пр. и пр. Не бих могъл да воювам с хорското недоверие и с пословичния български негативизъм. Достатъчно ще ми бъде, ако

мемоарите ми стигнат до възможно най-широк кръг хора. Както ми е достатъчно удовлетворението, че най-сетне съм успял да си излея душата.

„KAK E MR. PLAYBOY, NASPAL LI SE E?“

В деня, в който реших да напусна „Плейбой“, станах както обикновено по обяд. Не бързах да си включа телефона. Говоря за мобилния, разбира се. Домашния го знаят само майка ми и служителката на БТК, която понякога ми напомня да отида да си платя сметката. Ужасно мразя да ме засипват с оферти, подмазване и какви ли не въпроси още от сутринта. Затова предпочитам това да става най-рано от обед нататък.

„Pozdravlenia za poslednia broi, vyrha e, osobeno klasaciata na playboite!“

„Kanim vi na otkrivaneto na nov club v Sofia, na ulica... utre ve4er. Shte se radvame da ni uvajite!“

„Imam nova fotosesia, koga da ti q pokaja? Mislish li za men na koricata?“

„Dovechera shte hodish li na nagradite?“

„Kak e Mr. Playboy, naspal li se e? Obadi mi se kogato mojesh“

„Gurcite iskat sreshta za obsyjdane na noviq broi v 16 h v ofisa“

С лексуса към квартал „Изток“

Винаги избирам внимателно момента, в който да си включа телефона. Да не ми предстои да ходя до банята, да си правя кафе, да излизам някъде с колата или да трябва да пиша важни мейли. Включавам го тържествено тогава, когато знам, че ще мога да прочета на спокойствие поне няколко есемеса, евентуално да им отговоря, както и да проведа поне три-четири досадни разговора един след друг.

Днес ще мога да го направя едва когато пристигна в офиса. Пътят ми дотам е с продължителност точно една песен — колкото да мина от другата страна на „Цариградско шосе“ и да се провра с колата

по тесните улички с писателски имена, да паркирам като арабин в пустиня (както обичат да казват мои приятели) и да не забравя да прибера страничните огледала. Днес не успявам да чуя дори половината от Dear Alice^[1].

Да слушаш нещо толкова виртуозно, изсвирено с такава гениална лекота, може да те докара направо до нирвана в елегантния японски комфорт на лексуса. В такъв момент няма как да не си мислиш, че животът е хубав. Ти си „мистър Плейбой“, най-официално и институционализирано, електронният ти адрес е *joro@playboy.bg*, телефонът ти, последен модел смартфон, е пълен с около хиляда номера на красиви жени в различна възраст, и в повечето случаи дори не се налага да им звъниш. Просто те имат грижата за това. Каквото и да направиш, с която и да е от тях, винаги можеш да го минеш като част от благородната си професия. Било то пред нея или пред познатите ѝ, било то, и най-вече, пред собствената си съвест.

Какво трябва да се случи, за да поискаш да се разделиш с всичко това? Възможно ли е да си толкова луд? Нима има компромис, който не си струва да направиш, за да продължиш със същия успех да събираш всеобщата завист? Да не би според тайно споразумение с дявола да си принуден да се лишиш примерно от пръста на едната си ръка, или от единия си тестис, или от обонятелната способност да долавяш близостта на чаша с Jack Daniel's?

Не, разбира се.

Но, да, естествено, че можеш да се разделиш с всичко това.

Не, не е защото ти е омръзнало да получаваеш смс-и от жени. Не е защото си решил най-сетне да се ожениш и в името на семейния мир да си намериш по-целомъдрена работа. Не е и защото си почувствал, че те влече към отсрещния бряг, а Brokeback Mountain^[2] ти е станал любимият филм напоследък. Дори не е защото не ти достигат пари за високооктановия бензин на колата ти и за сметките в „Ялта“, „Брилянтин“ или „Син Сити“.

В тази книга ще се опитам да обясня как се стигна дотам вече да не искам да съм „мистър Плейбой“, да не подарявам списания на катаджиите, да не получавам дневно по десетина мейла с голи момичета и да не журирам палави конкурси за красота, в които хората наоколо са убедени, че вече съм преспал с всяка кандидатка поне няколко пъти.

Това обяснение няма как да стане, без да разкажа своя живот в списание „Плейбой“, или поне най-интересните и поучителни части от него. Ще се опитам да го направя възможно най-дискретно и без излишно търсене на сензации и пикантерии. Както ще видите, нещата са си достатъчно сензационни и пикантни сами по себе си, без да се налага да измислям и преувеличавам. И без да трябва да дискредитирам някого с компрометиращи факти и евтини клюкарски спомени, както се изкушават не един и двама автори на мемоари.

Животът ми в „Плейбой“ ме сложи на една маса (или на един диван, ако предпочитате), с няколко десетки национални сексимвола и стотици кандидатки за такива, с още толкова плейбои и пишман плейбои. Също така ми разкри в най-пълна степен явления като злоба, меркантилност^[3], алчност, мързел и притворство.

„Тъжното е, че когато човек започне да трупа успехи, с тях започва да трупа и врагове“, ми каза мустакатият, меко казано, полковник Петко Йотов, на едно от последните светски събития в качеството ми на Playboy редактор. Не си спомням имаше ли конкретен повод за тези думи, но уцелиха точно в десетката. Бяхме се запознали току-що. Може би полковникът интуитивно беше видял в мене, костюмирания 37-годишен шеф на списанието, което снима известните жени без дрехи, олицетворението на всеобщата мъжка завист.

Но да се върнем на деня, в който реших да напусна „Плейбой“. Нетипично слънчев и топъл за края на февруари, бе толкова красив, какъвто и през пролетта рядко би бил. Цялото изпълнение на Чък Кърия и оркестъра му е не просто енергично, ами направо задъхано — сякаш не могат да се спрат да свирят. Като отвързани. Когато влизам в офиса, солото на пианото още звучи в главата ми. Включвам си джиесема в очакване на порцията смс-и, сядам на бюрото с гръб към тихата уличка „Чарлз Дарвин“ и усещам, че не зная защо съм дошъл тук. Няма никаква важна работа, която бих могъл да свърша. Важна за списанието, имам предвид. Моментът е такъв, че се очаква един куп други хора да си свършат своята част от работата. Моята функция днес е да бъда чиновник, генериращ нонстоп завист и подозрения, да приемам покани за събития, повечето от които галантно отклонявам (понеже после ще се очаква да направя нещо в замяна, нали

разбирате), да пиша изтощителни имейли, пълни с формалности, спазвайки специфичен корпоративен жаргон.

В такива дни усещането, че се нуждаеш от промяна, постепенно започва да надделява над комфорта от еднообразното ежедневие — колкото и плейбойско да е то понякога.

Веднъж като ти влезе в главата мисълта, че може и да не си тук, а някъде другаде, и да отиваш с много по-голям ентусиазъм към офиса си, е много трудно да я изкараш оттам.

11 септември 2003-а

Запомнил съм датата заради годишнината от събитията в Ню Йорк. На този ден се видях с Мартин Захариев в офиса му в НДК и той ме представи на гръцките мениджъри. Назначаването ми за главен редактор на „Плейбой“ стана бързо, подозрително бързо. Аз обаче не бях изненадан — винаги съм бил наясно, че рано или късно ще работя в това списание. Просто presentiment, както се казва.

Гърците и Мартин бързаха с назначението, защото имаха достатъчно причини да са недоволни от моя предшественик и от ситуацията в „Плейбой“ към онзи момент. Част от причините бяха съвсем конкретни и не ми се иска да ги изтъквам тук, но друга — по-скоро принципни и професионални, затова ще се спра на тях.

За месеците след напускането на „Нойзи“^[4], списанието бързо се беше превърнало в досадна говорилня, в която, кой знае защо, политическата тематика имаше превес над всичко останало. Любопитните четива, статиите с чувство за хумор и най-важното — оригинално поднесената еротика бяха малки островчета в океан от скука, доминирана от интервюта с побелели старци от средния политически и интелектуален ешелон. Беше повече от ясно, че в този си вид, в какъвто го заварих през септември 2003-а, списанието не го чака бляскаво бъдеще.

Самият Нойзи беше напуснал заради принципни неразбирателства с издателите — подозирам, че са били сходни на тези, заради които напуснах и аз. По ирония на съдбата, две години по-късно Ивайло се върна в лоното на „Атика медия“ — този път като главен редактор на списание „Максим“. Към днешна дата не съм много

наясно имат ли принципни неразбирателства или не — очевидно по-скоро не.

11 септември 2001-а

Две години по-рано — по време на драматичните събития в Ню Йорк, седях зад бюрото си в чисто новия офис на списание „Тема“, където отскоро работех като зам. главен редактор. Това беше един от първите дни, в които имахме прекаран интернет. Даже още нямахме телевизор и кабелна мрежа. Та спомням си, че заедно с другия зам. главен — Валери Ценков — следяхме събитията от 11-ти септември по интернет, от сайтовете на „Би Би Си“ и „Си Ен Ен“.

Много добре помня и еуфорията, с която направихме „Тема“. Подобно седмично издание — тип „Нюзуик“ или немското „Фокус“, досега не бе излизало в България. Имаше някакви плахи опити за създаването на такова, които бяха просъществували само броени седмици. А този път нещата изглеждаха доста сериозни — като се започне от прекрасния офис на „Витошка“ точно над „Теранова“ и се стигне до амбициозния екип, в който освен мене имаше още доста бивши кадри на „Монитор“, „24 часа“ и „Стандарт“ — трите най-добри вестника в най-новата история на българската преса...

Антимафиотът от корица №1

Приличам на всичко друго, но не и на антимафиот. За първия брой на „Тема“ обаче, се наложи да се престоря и на такъв.

Иначе са ми казвали, че по-скоро мога да мина за мутра — намирали са ми прилика с Иво Карамански и с Митьо Очите. Като имаме предвид, че повечето девойки си падат по мутрите, това би трябвало да ме радва и ласкае. Но да не се отплесваме.

Та за първия брой на „Тема“, по ирония на съдбата, позирах най-вече с очи — маскиран с черна трикотажна шапка върху главата и с пликче „бонбонки“ в ръка. Темата беше „Новата дрога“ — разработка на Яна Йорданова, която впоследствие получи и журналистическа награда.

Всъщност, до последния момент имахме дебати кое да е голямото заглавие от корицата. Двамата Валериевци, главният

редактор Запрянов и другият му заместник — Ценков, бяха по-склонни то да е свързано с едно разследване на Ангелина Петрова за Иван Костов, аферата „Сапио“ и т.н. и т.н. Моята логика беше, че тема като „Новата дрога“ е далеч по-продаваема. Много повече хора биха посегнали към едно непознато ново списание именно с такава корица, отколкото към нещо, свързано с Командира, каквото и да е то. Тези, които се вълнуваха от Костов и от „Сапио“, така или иначе четат цялата сериозна преса по задължение и едва ли щяха да подминат брой № 1 на „Тема“. Докато с репортажа за дрогата щяхме достатъчно категорично да заявим, че не смятаме да бъдем само политическо издание, а просто „седмичното списание на България“.

И мисля, че успяхме. В типичния си леко агресивен стил успях да убедя и Запрянов, и Ценкича. Те, за разлика от мене, са много по-сговорчиви и склонни да изслушват. Мисля, че впоследствие не съжаляваха, задето се съгласиха.

Но възникна въпросът с какво по-точно ще илюстрираме предложената от мен тема за корицата. Така се наложи да позирам като онзи синеок антимафиот, а „бонбонките“ в пликчето бяха осигурени от Яна. Спомням си, че беше ги купила от съответен доставчик със служебни пари, неосчетоводени. Каква е била по-нататъшната съдба на тези „амфетки“ — честно казано не зная. Но на какво ли не е подложен модерният български журналист напоследък...

По-нататък в „Тема“ направихме и далеч по-забележителни корици. Като например онази с Кеворк Кеворкян, съставен от стотици малки изображения на негови собствени снимки плюс кадри от „Розовата пантера Пинко“. Впоследствие той я използва и за корица на своя книга.

Или например корицата, илюстрираща разработка за секстуризма у нас — една от любимите ми теми.

Случайно или не, броени месеци по-късно станах главен редактор на българския Playboy...

Пак 11 септември 2003-а

Сега обратно към 2003-а, две години по-късно, когато за нула време, навърх двегодишнината от нийоркските събития, бях назначен за главен редактор на „Плейбой“ и представен на екипа му.

Всъщност, с част от него се познавах отдавна — най-вече с артдиректора Олег и асистента му Андрей, както и със заместник главния редактор Христо Кьосев.

С Олег и Андро бяхме бивши колеги в „Монитор“, където в продължение на три години бях шеф на отдела „Живот/Уикенд“, а те изпълняваха функцията на т.нар. „страньори“. Напуснаха вестника горе-долу по същото време, по което и аз, когато отидох в списание „Тема“. След оттеглянето на приятеля си Нойзи, Олег се беше превърнал в нещо като главен редактор в сянка — поради явната незаинтересованост на новоназначения такъв — Антони Георгиев — към детайлите и конкретната работа по сглобяването на всеки брой. Та именно артдиректорът, колкото и да е странно, се занимаваше със задачата да търси автори, да им възлага статии за писане, както и да редактира текстовете им и дори да ги съкращава, когато е необходимо.

Аз, разбира се, можех да продължа да го поощрявам да върши това, но никога не е било в мой стил. Захванах се да мисля някои нови рубрики в списанието, а той седна да мисли нова графична концепция. Истината е, че без помощта и мотивацията на Олег, изобщо не бих навлязъл толкова бързо в същността на работата на „Плейбой“ редактор.

Измислях нови рубрики, а той решително налагаше вето срещу онези от тях, които не се вписваха в цялостния стил. В крайна сметка именно в комбина с Даневски, през ония последни дни на септември 2003-а, въведохме новата линия в българския „Плейбой“. Отчасти това беше връщане към традициите, наложени от Нойзи в списанието и преди това в „Егоист“, отчасти беше преоткриване на стилистиката и интонациите, наложени от „24 часа“ в някогашния му силен период и по-късно от „Монитор“. Мисля, че това е най-правилният тон за едно подобно списание — леко ироничен, но все пак позитивен. Елитарен, но не и дразнещо снобски. Достъпен, без да е простишки или примитивен.

По ирония на съдбата, и тогава, както и сега, когато започвам да пиша тази книга, в България имаше кметски избори. Ако ви кажа, че не си спомням кой точно спечели в София, ще ми повярвате ли? Трябва да е бил Софийански, всъщност.

[1] Dear Alice — пиеса на Чък Кърия от албума The Mad Hatter.
— Бел.авт. ↑

[2] Brokeback Mountain — „Планината Броукбек“ — историята на една забранена и потайна връзка между двама каубои. — Б.ел.кор. ↑

[3] Меркантилност — склонност към материализъм. Целта оправдава средствата, дори и патологичните. — Б.ел.кор. ↑

[4] Ивайло „Нойзи“ Цветков — първия главен редактор на „Плейбой“, който прави 5 броя на списанието. — Бел.авт. ↑

НАЧАЛОТО

PLAYBOY ПО ВРЕМЕ НА КМЕТСКИ ИЗБОРИ

(ПЪРВОТО МИ ИНТРО КАТО ГЛАВЕН РЕДАКТОР, ОТ PLAYBOY №20, НОЕМВРИ 2003)

Освен с нов главен редактор, в броя с юбилейния номер 20 предстои да се сблъскате и с куп други неща, които може да се видят само при нас. Няма да ги изброявам, тъй като и без това сте ги разгледали и преброили най-внимателно, преди да се задълбочите точно в това четиво тук.

„Playboy по време на кметски избори“ звучи почти като заглавие от латиноамериканския магически реализъм. Аз обаче се сещам не толкова за Маркес, колкото за вафлите „Морени“ и за легендарната им реклама от близкото минало („Ние обещаваме хрупкава вафла с пресни фъстъци и винаги изпълняваме обещанията си“). В разгара на истерията около местния вот, Playboy със същото постоянство ви сервира нещо приятно познато и с доказано качество — забавление за истински мъже.

До последно се двоумях дали в „20 въпроса“ да публикуваме фундаменталното интервю с Куентин Тарантино^[1] от ноемврийския Playboy USA. Вместо него обаче ви предлагам нещо като тукашна негова версия — продуцента и режисьора с незабравимото име Халваджиян (както биха вметнали тук „Ъпсурт“ — „Пич, не внимаваши, ще ти отмъсти Магърдич“).

Колкото до Куентин, искам да припомня една култова сцена към края на втория му шедьовър, „Криминале“. Там неговият собствен герой Джими — епизодичен както винаги — се тросва на Самюел Л. Джаксън, който се опитва да му похвали кафето. „Няма нужда да казваш, че е добро шибаното ми кафе, защото сам го купувам и отлично знам какво е то. Когато жена ми Бони пазарува, взима боклук. Аз обаче избирам само най-хубавото, за да ми е вкусно“.

Бих отговорил нещо подобно на всеки, който опита да се покаже приятно изненадан от Playboy №20. Да, аз прекрасно зная, че е добър. Ако не за друго, най-малкото заради това, че умея да избирам — било то марки кафе, било то автори на статии, фотографии или стилисти — и

не забравям да платя на касата. Така че просто се наслаждавайте на хубавото питие, в случай че го намирате за такова.

За да не се разводнява бъдещият ни диалог, ще ви помоля да ми споделяте единствено неприятните си изненади или предварително прогнозирани разочарования. Може да се окаже, че ще си кореспондираме редовно.

Георги Неделчев, главен редактор
joro@playboy.bg

P.S. Вижте новия ни дизайн и ме дръжте в течение. Свободата на мненията и коментарите се гарантира от *Сдружението за честни избори и граждански права*.

[1] Куентин Тарантино — американски сценарист, продуцент, режисьор и актьор. — Б.ел.кор. ↑

МАГИ ВЪЛЧАНОВА, COVER STAR №20

(И МОЯ ПЪРВА)

За късмет, въпросният първи брой с моя милост начело нямаше как да не бъде забелязан. След два поредни месеца без големи имена на корицата, за ноемврийския „Плейбой“ номер 20, Мартин Захариев (по онова време именно той като издател, а не редакторът се занимаваше с всички cover stars) беше уредил фотосесия с Магдалина Вълчанова.

„Мис България Вселена 2000“ тогава не бе такъв национален сексимвол, какъвто стана по-късно, но все пак си беше бивша носителка на държавната титла за красота. От няколко месеца се знаеше, че Маги има „ъпгрейд“ на бюста и това значително е подобрило самочувствието, а оттам и сексапила ѝ. Вече бяхме виждали някои нейни снимки в модните списания, където тя позираше не просто с набъбнала гръдна обиколка, но и със самоувереност и дори арогантност в погледа, която кара всеки мъж да мечтае за тази жена.

Като цяло, не бях подготвен за това, което ми предстоеше да видя. Спомням си първото разглеждане на снимките ѝ. Тогава Васил Къркеланов снимаше все още на плаки^[1] и ги преглеждахме със специална лупа върху светеща маса. „Челният удар“ с тялото и сексапила на Маги беше нещо, което действа шоково и на Олег, и на мен. Самият Къркеланов беше по-скоро безразличен, но той в повечето случаи е такъв — може би защото е свикнал с тези неща.

Аз обаче тогава още не бях.

Останах толкова впечатлен от красотата ѝ, колкото и от последвалата първа среща на живо с тази невероятно интересна личност. Маги е една от най-отраканите и интелигентни манекенки, които познавам. С чувство за хумор и самоирония, директна, направо „цапната през устата“. Срещата ни в началото на октомври, в кафе-сладкарницата на „Фритьоф Нансен“ недалеч от НДК, прерасна в едно от най-хубавите приятелства, които съм имал някога с жена. Доколкото такова изобщо е възможно...

Интересното е, че тя е родена на 3-и април — само ден преди мене. Разбира се, в съвсем различна година. Тя никога не пропуска да дойде на рождения ми ден, докато при мене все така се случва, че не успявам да отида на нейния. Но затова пък имам незабравими спомени от купони с Вълчанова в златните времена на БИАД^[2]...

Интересна бе случката на 35-ия ми рожден ден — първия, който празнувах във все още новия тогава бар „Брилянтин“. Всички се бяха разтанцували, а Маги дори се беше качила върху единия диван. Беше с бюстие и дънки със смъкната талия. Не че ако беше облечена другояче щеше да е по-малко секси.

Та танцува си Маги върху дивана, а един от другите гости, моят стар приятел Наско, идва и ме пита:

— Това пък момиче кое е? Откъде се появи?

Така е то, когато най-близките ти приятели следят повърхностно списанието, в което работиш!

— Как кое е бе, идиот... Това е Маги, не виждаш ли. Вълчанова.

— Я, верно бе. Страхотна е.

— Добро утро.

След малко тя слиза и посяга към фреша си от портокал, в който има една малка „Финландия“. Казвам й, че не са я познали коя е, но много са я харесали.

— О, наистина ли? — с непресторена радост и изненада реагира Маги. — Това е най-хубавото нещо, което можех да чуя тази вечер...

— Така ли? Защо?

— Ами, защото ми е писнало мъжете да ме харесват само заради известността ми. Както и да се фукат с мен. Искам да ме харесват заради това, което съм, без титлите, кориците и цялата тази суета...

— Разбирам те. Е, ето че поне един човек те харесва заради това, което си. Сигурно има и други.

Дърпат ме за ръкава, за да се чукат с мен, затова я оставям. Чукам се, какво да правя. Въпросната нощ на 4-и срещу 5-и април 2004-а само това правих.

ЕВРОПЕЙСКИ МОДЕЛ

(СТАТИЯ ОТ PLAYBOY №20, НОЕМВРИ 2003)

„Магдалина Вълчанова е национален футболен талисман и «Мис България Вселена 2000». Както сами ще видите, има и куп други причини да я причислим към модния елит на континента.“

Погледнете ослепителната жена от снимката вляво. Открийте съвършенството на тялото ѝ в цялата му прелест, хармонията във всяка негова извивка, скритото във всеки мускул напрежение, изяществото на позата.

Усещате ли как прелъстителното ѝ изражение ви превзема и обезоръжава? Ако да, значи току-що сте разбрали какво означава европейският модел. Магдалина Вълчанова е перфектната еманация^[3] на това понятие. Не просто защото е носител на титлата „Мис България Вселена 2000“ и е представлявала страната ни на „Мис Вселена“ в Кипър. Нито дори, защото отскоро е рекламно лице и талисман на националния отбор по футбол, за който всички ще стискаме палци на европейското в Португалия догодина.

Маги излъчва европейска класа с всяка своя клетка и това по никакъв начин не влиза в противоречие с обстоятелството, че има гадже американец. Всъщност, въпросният Джон е с гръцка жилка, но да не навлизаме в подробности за него, защото и без това му завиждаме повече, от колкото възпитанието ни позволява.

Освен почти болезнено привлекателна, Маги е и една от най-непринудените и стъпили здраво на земята топманекенки, за които въобще може да се сетите. Тя е от онази сравнително рядка порода жени, които никога не забравят откъде са тръгнали и къде се намират („веднъж в едно радиоинтервю споменах, че съм израснала, хранейки се с боб, и някаква слушателка не пропусна да ми се подиграе“). Не падира нито с пари, нито с познанства, и е способна на повече милосърдие и състрадание, отколкото биха могли да се очакват от човек с нейната външност и слава.

По време на едночасовата ни неделна среща, Магдалина е леко настинала (била е с влудяващо къса пола на трибуните на загребския стадион по време на великодушно загубената от нас последна евроквалификация), недоспала (самолетът е кацнал в София в 3 и нещо същата нощ) и се готви за пътуване до Пловдив, където е канена

на сватба. Настроението ѝ е приповдигнато и тайно се лаская, че Playboy е една от причините за това.

Докато пие чай с мед, Маги оживено коментира преживяванията си на хърватския стадион („с приятелките и съпругите на футболистите им събрахме очите на местните запалнянковци, според мен отдавна не бяха виждали толкова хубави жени накуп“), говори за приятеля си, който от 7 години върти интернет бизнес у нас („когато станах «Мис България Вселена 2000», той сполучливо се изрази, че съм се превърнала в неговия любим Y2K-problem“), за „Асоциацията за борба с насилствената проституция“, чийто съучредител е заедно с него („учудвам се колко непросветени хора има относно нещо толкова сериозно“), както и за предстоящото си двумесечно гостуване в ЮАР („жалко, че няма да съм тук в дните около появата на Playboy №20...“).

Разказва ми за фотосесията си за Playboy в студиото на Васил Къркеланов („той е доста претенциозен, но и аз му доказах, че владее доста повече от 5 пози“). Периодически толкова се разгорещява, че чак става от стола и заема типично манекенски стойки — без нито за миг да изоставя шеговития тон и самоиронията. Излишно е да казвам, че 176-сантиметровата ѝ фигура насочва доста завистливи погледи към нашата маса в кафе-сладкарницата на „Фритьоф Нансен“.

Подсещам я за хубавия рекламен девиз — „В Интернет с добра компания“, редом, с който я гледахме в доста български уебсайтове през 2001-а. „Да, това беше един от първите ми ангажименти като рекламно лице, след като станах «Мис България Вселена». Подсещаш ме, че трябва да издействам от въпросната фирма нещо, което съм обещала на децата от дома за сирачета в село Разлив, Ботевградско. Зарекла съм се да им купя компютър, остава да им уредя и прекарване на Интернет“, допълва гордата притежателка на един от най-посещаваните моделски сайтове в родното виртуално пространство — Magdalina.com.

С жени като нея наистина е гордост да влезеш в Европа. Дори и да не спечелиш нито един мач на първенството в Португалия. Макар че, при толкова вдъхновяващ талисман, загубите се превръщат в направо невъзможна мисия.

[1] Плаки — голямоформатни диапозитиви ↑

[2] Биад — един от най-актуалните клубове в центъра на София и любима дестинация за нощни забавления. Клубът е едно от най-старите заведения в столицата, с богата история, датираща от средата на 30-те години на миналия век. — Б.ел.кор. ↑

[3] Еманация — излъчване, което представя цялото многообразие и същност на нещо. — Б.ел.кор. ↑

КАК ВЕРОНИКА СТАНА ВИКТОРИЯ

Първият ми брой като главен редактор не мина без гаф. Колкото и да се стараехме с Олег всичко да е „на шест“, накрая допуснахме тъпа грешка, която почти никой не забеляза. Известният чешки еротичен модел Вероника Земанова (брюнетка с дълги крака и огромен бюст, за който винаги съм бил готов да се закълна, че е естествен) на корицата на Playboy № 20 беше прекръстена на Виктория. Лично от мен. Понякога човек допуска грешка просто така, машинално. А другите около него, които евентуално би трябвало да я видят и поправят, също така машинално пропускат това.

Усетих се още преди броят да е излязъл от печатницата, но вече беше късно. Явно гафът се оказа пренебрежим, тъй като никой не се обади в редакцията да ни направи забележка, нито използва имейла ни, за да злорадства. Дали Вероника или Виктория, въпросната чехкиня си е просто една сексбомба, която всички харесваме, и толкоз.

Колкото до бюста ѝ — да, наистина е толкова добре направен, че прилича на истински. Но се оказа изкуствен. Силиконът, или каквото и да е веществото там вътре, е вкаран през зърната на гърдите. Именно поради това на снимките, които получихме от американския „Плейбой“, ареолите на бюста ѝ бяха с доста видими кръгообразни белези, които трябваше да се скриват чрез програмата „Фотошоп“, кадър по кадър.

ВАЛЕРИ НАЙДЕНОВ И МЪЖЕТЕ

Назначаването ми за главен редактор на българския „Плейбой“ породя интересен казус с един мой бивш началник.

Създателят на вестник „24 часа“ — Валери Найденов, бе негов главен редактор в най-силните му години. В същия период аз бях част от отдел „Оживление“ (отговорен за шоубизнеса и култовата тогава последна страница) начело с вездесъщия Милен Марчев.

После пътищата ни, така да се каже, се разделиха. Валери напусна пресгрупата и отиде да прави вестник „Континент“ заедно с част от редакторите и репортерите. По една или друга причина, аз не пожелах да съм сред тях. И то не защото не уважавах Найденов — напротив. Той винаги ще си остане мой пример за подражание по отношение на журналистика и стил. Просто не ми харесваше компанията от хора, която реши да го последва, вместо да остане в пресгрупата при Петьо Блъсков.

Та впоследствие, когато „24 часа“ бе купен от немския концерн „ВАЦ“ и Блъсков напусна, Валери Найденов изненадващо бе поканен от германците да се върне. Нищо, че до този момент бе известен като най-яръстия противник на „немския журналистически ботуш“ в България.

Тогава Валери, или може би по-скоро някои от приближените му, съставиха един „черен списък“ от редактори, които трябваше да бъдат уволнени успоредно с тяхното завръщане във вестника. Сред тези редактори, досещате се, беше и моята скромна милост, въпреки че от чисто професионална гледна точка Найденов нямаше никаква разумна причина да се разделя с журналист като мен.

По това време Милен Марчев вече беше станал главен редактор на седмичното списание „Сега“, а аз бях се издигнал до шеф на въпросния отдел „Оживление“ — един от най-силните екипи, смея да твърдя, работили някога в българската преса. Там, освен мене, работеха Ники Бетов, който по-късно се отдаде на инженерното си образование и стана важна технологична „клетка“ някъде по чужбина, Анита Димитрова (днес пише за музика и кино във вестник „Сега“) и

неподражаемият Светльо Дукадинов, бивш кукувец от най-ранното поколение на студентското предаване.

Но Валери предпочете да си разчисти пътя от „нелоялните“ редактори като моя милост, Иван Бакалов, Красимир Миланов и др.

Напускайки „24 часа“, отидох за кратко да работя в една филмова къща, след което за няколко месеца в списание „Сега“, за да се стигне до създаването на вестник „Монитор“ през есента на 1998-а.

Разказвам всичко това, за да стане ясно защо Найденов имаше всички основания да се чувства гузен пред моя милост и защо е изпитвал съвсем основателен дискомфорт, когато поех списанието, на което той сътрудничеса — „Плейбой“.

През въпросната есен на 2003-а, Найденов вече не бе главен редактор на „24 часа“ и бе по-известен като водещ на сутрешния блок на „Нова телевизия“, заедно с някогашната си подчинена от вестника Ива Петрони. Статиите му в рубриката на „Плейбой“ — „Мъжете“, бяха, и все още са, образец за съвършена коментаторска публицистика. Бих казал, че са на световно ниво, така че и през ум не ми минаваше да ги спирам, та белким получа реванш от бившия си гуру, който ме беше уволнил.

Той явно не мислеше така. Беше казал на заместника ми Христо Кьосев да ми предаде, че се чувствал уморен. Не бил сигурен, че иска да продължава да пише, но ако все пак искам, да му се обадя на едичкой си телефон.

Звъннах му веднага. Разбира се, оказа се, че не е чак толкова уморен.

— Валери, аз не виждам причини нашата съвместна работа да не продължи. За мен твоите статии са едно от най-силните неща в „Плейбой“ и много държа те да останат.

— А готов ли си да ми удвоиш хонорара? — беше отговорът отсреща.

— Удвояване в момента не мога да гарантирам, но при всички случаи ще помисля за осезаемо увеличаване.

— Добре, така да бъде. Скоро ще ти изпратя статията за новия брой на редакционния имейл.

С това, де факто, директните ни контакти приключиха. Найденов си изпращаше статиите редовно — вярно е, че винаги в последния момент, изнервящо късно, и след неколkokратни есемес напомняния от

Кьосев. Но все пак ги изпращаше и бяха страхотни, без изключение. И все още са.

На няколко пъти се заканвах, след поредното драстично закъснение от графиците, да пусна броя без неговата статия. Но винаги когато тя пристигнеше, беше написана толкова добре и беше толкова актуална като тематика, че се налагаше да правим всичко възможно, за да излезе. През следващите 3 години се видях лично с Валери само веднъж. Вече не бяхме в НДК, а в друг офис, в бизнес център „Прима“ в „Хиподрума“. Беше дошъл да получава хонорари от касата. Поиска да му дам стари броеве, които липсвали в архива му. Каза, че е доволен от новия начин, по който илюстрираме „Мъжете“.

— Така изглежда много по-добре, а и има повече място за текст. На практика една публицистична теза трудно може да бъде разгърната в по-малко от 4000 знака.

— Именно затова въведохме илюстрациите на Ина Бъчварова — за да се отличават от останалите статии и за да има повече място. Радвам се, че си доволен, Валери.

Почти всеки месец получавах писма и имейли по повод неговите статии. Стараех се да му ги препращам и той нерядко им отговаряше в някое от следващите си писания, с нескрито удоволствие и суета. Личеше си, че читателите и особено читателките се вълнуват доста силно от неговите констатации и аргументи. Много от тях признаваха, че си купуват „Плейбой“ само заради неговите статии, както и заради тези на Симона Мирчева от реципрочната коментаторска рубрика „Жените“.

За мен Найденов ще си остане един наистина гениален писач с чудовищна обща култура и неповторим стил. Мениджърските му умения и способността да комуникира с хора обаче, не са на същото ниво.

За разлика от него, Петьо Блъсков например е гений на комуникацията. Винаги намира най-точния подход към всеки човек и успява за отрицателно време да му втълпи всеки свой възглед, който пожелае. В поведението на Блъсков има нещо мъжкарско, войводско, безпардонно и същевременно ларж^[1]. При Найденов, ако трябва да се изразя по-образно, женските хормони имат по-осезаемо присъствие.

Най-големият му професионален проблем е, че винаги е предпочитал около него да има пърхащи репортерки и редакторки,

които да го величаят по повод и без повод, без риска да го засенчат с каквото и да било. Конкретни примери не искам да давам, но в гилдията имената им са известни.

Ето защо, в крайна сметка Валери Найденов, при цялата си гениалност като автор, е, и ще си остане една доста самотна фигура. В момента е главен редактор на новия всекидневник „Класа“ и тази самота там си личи по-добре от всякога. В някои откъслечни заглавия или коментари наистина си личи неподражаемият му стил, но като цяло общото ниво е посредствено, без живец и самочувствие...

[1] Ларж — широк характер, щедър — Б.ел.кор. ↑

НИКИ — „САМОРОДНОТО ЗЛАТО ОТ ШУМЕН“

Реално погледнато, в първия ми месец в „Плейбой“ нямаше нищо истински плейбойско. Работа до дупка в мрачния офис на 6-ия етаж на НДК. При това — на един стар i-Mac, за който не желая да си спомням. Ако някой ми каже, че за един български журналист компютрите на Apple са много по-удобни от едно марково PC, мога само да му се изсмея. За графична обработка *Маковете* може и да са номер едно. Но за редакторска работа, комуникация с десетки автори, разглеждане на снимки, сваляне на файлове от Интернет и онлайн чат, един Apple е несравнимо по-неудобен от всеки по-сносен *Уиндоуски компютър*. Бях принуден да пиша по-голямата част от текстовете на домашната си машина, а в офиса се занимавах повече с редактиране, имейл комуникация с гърци и американци и неизбежните досадни телефонни разговори с кого ли не.

Та мисълта ми беше, че първият месец в „Плейбой“ се изниза неусетно. Нямах време да ходя по барове и жени, нито имах мерак. Съзнанието ми беше изцяло обсебено от работата.

Ники Каракулева — „самородното злато от Шумен“, както по-късно я нарекох — беше моето първо истинско плейбойско запознанство. Както и първият модел в кариерата ми на главен редактор, който изцяло се вписваше в мита „надарено момиче от дълбоката провинция става на 18, идва в София и става звезда“.

Видях я на първа страница на „Нощен труд“. Позираше *топлес* в собствената си спалня, не си спомням вече по какъв повод. От вестника бяха направили връзка между снимката и някакво политическо събитие. Но това е без значение в случая. Просто Ники (истинското ѝ име всъщност е Наталия, но всички я наричат именно Ники) изглеждаше впечатляващо. Уникален бюст, който просто плачеше да бъде сниман в „Плейбой“.

Още същия ден се обадох на Патриция Кирилова от „Нощен труд“, която сътрудничеса и за светската хроника на списанието.

— Муци, звъня ти във връзка с мацката от днешната ви първа страница. Излишно е да казвам, че живо се интересувам от нея...

— Да, не съм изненадана. Ще се постарая да ви свържа. При нас я доведе външен сътрудник — фотограф. Запознали се на басейна „Спартак“...

— Добре, нека да дойдат в офиса ни при първа възможност.

И така, пътят на „самородното злато от Шумен“ към страниците и големия плакат на „Плейбой“ беше на път да се отвори. Показах снимките на Мартин Захариев, който, както вече споменах, по онова време се занимаваше с ангажирането на всички модели и cover stars. Не беше необходимо да го агитирам. Кадрите на Ники говореха достатъчно. Ясно бе, че тя ще е „Мис Декември“ за моя втори брой на „Плейбой“, който иначе се водеше 21-и поред...

Къркеланов направи сесията с нея в Рееп Show бара на „Лъвов мост“, който наскоро беше отворил с лъскав нов дизайн. По време на снимките се случило така, че Никито, милата, съсипала едни безумно скъпи обувки Krizia & Borji, та се чудехме после как да се оправяме с магазина, от който бяха наети. Ми така де, кога това момиче досега е носило такива чепици... Сигурен съм, че и никога дотогава не беше виждала хиляда лева накуп, колкото беше хонорарът ѝ като „Мис Декември“. Е, впоследствие сигурно е виждала и много повече.

В следващите няколко месеца няхаме никакви контакти със „самородното злато от Шумен“. После съдбата отново ме сблъска с този феноменален бюст и сексапил. В продължение на година и повече бях любим душеприказчик и съветник на това умопомрачително миньонче с дрезгав глас.

Ники идваше на моите рождени дни и правеше уникален импровизиран стриптийз, качена върху диван. Сигурен съм, че похубави цици от нейните не са лъсвали никога в нормален софийски бар.

Аз самият никога не съм бил почитател на големите бюстове. Но какво да направя, понякога съдбата не те пита какво обичаш и какво не обичаш...

Случвало се е да ми се обаждат посред нощ и да иска да се виждаме, защото има нужда от съвет. Случвало се е и обратното — аз да ѝ звъня, и винаги се е отзовавала, стига да е била в София.

— Ники, къде си?

— В „Карамба“, гледам мъжки стриптийз... А ти къде си, Жоро?

— У нас. Тук сме с една приятелка, която иска да се запознае с теб.

— Наистина ли? Харесва ли ме?

— Да. Но според нея този бюст не бил реален. Не бил истински.

— Ха-ха, така ли казва? Ще видим тази работа. Ей сега си изпивам водката на екс и идвам. Имате ли водка?

— Имаме.

И пристига. Първо влизат циците ѝ, а известно време след тях — и самата тя. Такива работи като сутиени не се носят — независимо от сезона. Шофьорите на таксите я возят в състояние на пълна, неконтролируема ерекция.

* * *

Месеци по-късно Ники Каракулева стана и телевизионна знаменитост. Заради нейно участие в предаването на Киро Скалата „Фитнес мания“, то беше свалено от ефира на „Нова телевизия“. Извадиха цялото шоу от програмната схема на този канал. Заради Никито. В момента върви по M-Sat. Без Никито.

Работата е там, че Киро решил да снима пищната блондинка в една тренировъчна зала, как тренира бокс с боксови ръкавици. Заедно с режисьора Гаро преценили, че е грехота по време на снимките тя да носи горнище. Щяло да се получи много ефектно ако се боксира без него. И наистина се получило.

Кадрите, в които Ники се боксира с въображаем противник, облечена само в шорти и спортни обувки, са едни от най-горещите, излъчвани някога в български следобеден телевизионен ефир. Вярно е, че бяха уж цензурирани със специален замъгляващ филтър. Той беше безсилен да скрие сексапила, който прииждаше на талази от екрана. Аз самия засякох това предаване случайно и бях във възторг, но не на същото мнение са били медийните надзорници от СЕМ...

— Брат, те в „Нова“ ми бяха вдигнали мерника отдавна. Само търсеха повод да ни спрат — обясни ми по-късно Кирил Вълчев.

Но факт е, че Никито беше страхотна! И е голяма шматка. Ние я викаме на снимки сутринта в 9, тя пристига с бодра стъпка някъде към 3 следобед...

ДИАНА ЛЮБЕНОВА, COVER STAR №21

Втората моя cover star като главен редактор е Диана Любенова — легендарната водеща на еротичното предаване „Нощен магазин“ по „7 дни“, която по-късно стана известна с шоуто „Секс игри, ах“ от ефира на „ББТ“ и „Диема 2“. Тя беше се навила за снимките близо година преди това, но изчакваше да минат някакви избори в родния ѝ град, в които бил ангажиран баща ѝ. Не иска по някакъв начин списанието да се превърне в коз срещу него, обясняваше тогава Мартин Захариев.

Така или иначе, през декември 2003-а, корицата с Диана вече беше факт. Стилизирана фотосесия в типично театрален стил, реализирана на сцената на клуб „Максим“. Оттогава започна и приятелството ми с една от най-умните и обаятелни жени в тв ефира.

В Диана се влюбват не само мъжете, но и жените. Никога няма да забравя как една вечер в „Брилянтин“ известна наша манекенка (която така и не стигна до корицата на „Плейбой“, от чиста глупост) ме молеше едва ли не на колене да я запозная с Любенова, която се забавляваше на бара на няколко метра от нас заедно с тогавашното си гадже. „Моля те, знаеш ли от кога мечтая за това! Обичам я, искам я...“, не спираше да повтаря тази скандална блондинка. Е, запознах ги, но не ми се стори от това да произлезе нещо по-конкретно. Не защото Диана е образец на целомъдрието и пуританския морал. Президентският апартамент на един хотел в Сандански едва ли я помни точно като такава, но тук ще се въздържа от навлизането в повече детайли. Просто не си пада по себеподобни жената.

СЪБУЖДАНЕ

(СТАТИЯ ЗА ДИАНА ЛЮБЕНОВА ОТ PLAYBOY №21, ДЕКЕМВРИ 2003)

Ако фотосесията на Диана Любенова за Playboy ви създава изненадващо усещане за театралност, значи търсеният ефект е постигнат. Театърът е едно от нещата, на които тази притесняващо привлекателна жена никога няма да изневери — въпреки, че е далеч

по-популярна сред широките народни маси не като актриса, а като тв водеща.

Докато уточняваме детайлите относно присъствието ѝ в Playboy № 21, Диана се вълнува най-вече от предстоящата си премиера на камерната сцена „Максим“ във Военния театър. Постановката „Нощен квартал“, режисирана от Ивайло Христов (който е и неин съпруг в спектакъла) ще се играе за пръв път на 25 ноември. Останалите роли (доколкото разбирам, става дума за две двойки, достигнали до интригуващата идея да си направят четворка) изпълняват Маргарита Гошева и Иван Бърнев.

За мен лично, като неособено изкушен от Мелпомена^[1] (ето, признах си го и ми олекна) журналист, киноман и ерген, най-важните въпроси към Диана минават леко встрани от софийския „Бродуей“. Как се чувства като една от първите и най-харесвани водещи на легендарното предаване от 90-те — „Нощен магазин“, която през последните 3 години е заменила еротичната рубрика с възможно най-семеен тип тв предаване — неделния сутрешен блок по „Евроком“? Какво мисли за двата си различни типа аудитория — преди и сега? Не се ли опасява, че доста мъже продължават да гледат на нея единствено като на еротична емблема (при това без въобще да акцентираме върху чисто физиологическата неизбежност на сутрешните ни ерекции)?

На всички тези въпроси Диана отговаря с овладяната рутина на професионалист, свикнал да води диалог и да систематизира факти. Преходът между „Нощен магазин“ и „Закуска в леглото“ станал плавно — след едногодишна почивка от ефира. Първите ѝ изяви били в делничния сутрешен блок „Горчиво кафе“, заради който трябвало да става в 4 сутринта. На фона на този стрес сегашното ѝ предаване (започнало като 3-часово, а в момента 90-минутно) ѝ се струва като люлчина песен.

Обожатели и критици никога не са ѝ липсвали. И накрая — не, няма нищо против греховните мъжки помисли, докато я гледат в неделната сутрин изпод завивките си. Дори веднъж специално се появила с къса пола, за да си покаже коленете на един зрител — понеже все я обвинявал, че крие грозни крака изпод панталоните...

Впрочем, цялостното впечатление, което Диана оставя за себе си, е на жена, която е наясно със своята сексуалност. Не парадирала с нея, но и не страда от онази дразнеща склонност на някои феминистки да

малтретира собствената си красота — само и само, за да докажат превеса на съдържанието над формата си.

В състояние е в продължение на дълги минути, дори на часове, да се интересува единствено от външността си (или от това как точно я е уловил обективът на Васил Къркеланов), но също така е способна още по-ентузиазирано да разказва за плановете си като тв водеща, актриса, и, дай Боже, един ден — и като независим театрален продуцент.

„Иска ми се да направя ново предаване тип «Нощен магазин», дори имам проект. Оказва се, че за да стане на ниво, са нужни много пари, а днес малцина са готови да инвестират в подобен тип тв публицистика. Мечтая и да направя вариация по «Сексът и градът» — било то на театрална сцена, било то под формата на тв шоу — само, че с написани наново ситуации и скечове. Тук нещата опират до добър екип от сценаристи и... отново до пари. Иска ми се и да продуцирам спектакли — тоест, да посреднича между драматурзи, режисьори, актьори, спонсори и театрални директори. Тук мисля, че личният ми чар ще е от съществена полза, но съзнавам цялата трудност и това да балансираш между толкова много себични личности. Като че ли най-осъществими засега са амбициите ми, свързани с «Евроком» и развитието на «Закуска в леглото». На първо време ми е нужен поне още половин час ефирно време“, разсъждава Диана.

Сигурен бях, че в телевизията перспективите ѝ са най-големи. Какво да се прави — в днешно време именно (и най-вече там) е мястото на красивите жени, които умеят да говорят добре. Защото често се оказва, че ние мъжете сме едни мързеливи същества, които рядко ходим на театър, но затова пък нямаме нищо против сексимволи от съвсем близкото минало да ни казват „Добро утро“ всяка неделя. Както и да се снимат в Playboy.

Вече близо десетилетие тази актриса и тв звезда е истинска емблема на интелигентния сексапил. Живо, говорещо, жестикулиращо и дишащо с пълни гърди доказателство, че красивите жени могат да бъдат и умни, и дори когато са респектиращо прелъстителни, да остават и обезоръжаващо непринудени.

[1] Мелпомена — муза на трагедията в древногръцката митология. Често е изобразявана с меч или тояга в едната ръка —

символ на неизбежното наказание за човек, нарушил волята на боговете. — Б.ел.кор. [↑](#)

РАЗВИТИЕ

„И ТАКА, СЕГА С ТЕБЕ ЛИ ТРЯБВА ДА СПЯ?“

За корицата на януарския брой на 2004-а Мартин Захариев беше уговорил една певица, която тъкмо беше започнала своя път към голямата слава. Може да се каже, че моментът беше идеален за нея да се появи в „Плейбой“ и да накара всички да я коментират. А и имаше какво да покаже — това си личеше от километри.

Широката публика все още не я познаваше много добре, въпреки че покрай една нейна песен закачка с Мишо Шамара и неговото протеже *100 кила*, името ѝ се споменаваше все повече и повече из българския интернет. Лейди Би.

Сигурен бях, че броят с нея ще има голям успех. Рап и соул певица с пищен бюст, скандално поведение и склонност да флиртува с най-именитите тъмнокожи баскетболисти, играещи у нас — какво повече може да иска един главен редактор на „Плейбой“?

Онова, което все още не знаех за Бойка Щерева (както всъщност е истинското име на лейдито), беше каква голяма и безподобна шматка е тя. Винаги леко разсеяна, леко неориентирана, изненадана от нещо. Жена без капчица предвзетост, излишно самочувствие или нахалство, така характерно за повечето новоизгрели звезди от нашия шоубизнес.

И така, фотосесията ѝ вече е заснета. Естествено — в ар енд би клуб — култовия по онова време Wild-Wild West в безистена срещу Съдебната палата. Лейди Би идва в редакцията ни на 6-ия етаж на НДК, за да одобри селектираните снимки и да направим интервюто с нея. Момичето, което нахълтва в офиса, няма нищо общо с арогантно сексапилната тигрица, която Къркеланов е увековечил току-що. Срещу мене е една по-скоро невзрачна пазарджишка девойка, невисока, с прикрити форми, облечена семпло. Оказва се, че Лейди Би изобщо не се изживява като звезда, даже няма и бегла представа колко много ще се промени животът ѝ, след като цъфне на плейбойската корица.

Разглеждаме снимките, които Олег е подредил върху страниците.

— Страхотни са тези лещи тип зебра, нали? Те бяха лично моя идея! — въодушевява се Бойка, която по-късно в статията ми ще бъде прекръстена на „Play-Бойка“.

Говорим си и за предстоящия ѝ нов албум. Мимоходом ѝ помагам да флиртува с баскетболната звезда Прийст Лодърдейл, който ѝ пише смс-и. Този въпросният беше висок някъде към 220 см. Интересно какво ли е представлявал сексът между тях... Но да не се отплесваме.

— Кара ме да ходя у тях. Да съм вземела едно такси и да отида. Дай съвет какво да му отговоря.

Хайде, станах и съветник на рап певица.

— Ами кажи му да дойде да те вземе. Или да прати кола за тебе. Не може една дама да се придвижва сама в това време. А и нали негова е инициативата да се виждате.

— Добре, така ще му отговоря — съгласява се Лейди Би.

Лодърдейл така и не праща кола да я вземе. Явно срещата им се отлага.

Събрал съм цялата информация, която ми е нужна, за да напиша статията за нея. Вече е късно, останали сме сами в офиса.

— Хайде, сега отиваме на вечеря. В движение ще решим точно къде.

— ОК. Ако искаш да отидем в „Уго“ до площад „Славейков“. Харесват ми салатите им — предлага ми тя.

— Добре, ще кажем на таксито да ни закара там.

Отиваме в „Уго“. Вечеряме. Лейди Би яде само една голяма салата. Прием червено вино и си говорим за какво ли не. Идилия.

Вече минава полунощ, викам такси по телефона. Излизаме пред „Уго“ в мразовитата нощ, тя си слага ръкавиците, леко зъзнейки.

— И така, сега с тебе ли трябва да спя? — поглежда ме Playboy-Бойка с усмивка, в която се четат едновременно неудобство, лек страх, закачливост и ирония.

В същата секунда разбирам, че иронията е най-малката съставна част от всичко. Ако веднага бях отговорил: „Да, разбира се“, таксито трябваше да поеме към блока срещу хотел „Плиска“, а не към квартал „Надежда“.

— Абе ти добре ли си? Що за въпрос? Качвай се бързо.

— Ами така ми бяха казали — че за да се появиш в Playboy, трябва да спиш поне с един човек. Дотук никой друг от вас не е искал нищо, затова предположих, че трябва да си ти човекът.

— Ха-ха... Не ме карай сега да се ядосвам, че не ти предложих...

В таксито продължаваме с шегите и закачките. Оставям я пред блока ѝ, който е буквално на края на света. В този момент изпитвам умиление към нея. Лейди Би е уникална певица и жена с чар и сексапил, а в списанието ще изглежда направо като недостижима рап богиня. Но истината е, че тя е едно съвсем обикновено момиче от Пазарджик, което в София живее в неприветлив блок в квартал „Надежда“...

На слизване тя още не може да повярва, че всичко ѝ се е разминало, без да трябва да спи с някого. Разделяме се с уговорката, че ще излезем пак при първа възможност.

Виждаме се месец по-късно, на едно Playboy парти в „Ескейп“. По онова време този тип купони бяха традиция два пъти в месеца. Събираха се доста корици и модели на списанието — най-често на двойната маса вляво от стълбите.

Лейди Би е по-секси от всякога. Успехът на януарския брой с нея видимо е закрепил самочувствието ѝ. От кръста нагоре носи само бюстие, което всъщност не е нищо повече от сутиен. Огромният естествен бюст се допира в мене, когато се прегръщаме и целуваме за здрасти.

— Ето, сега вече е дошъл моментът да спиш с мен. Трябва да платиш цената на славата — казвам саркастично аз.

Тя прихва да се смее. Лейдите има невероятно позитивно излъчване и непринудени маниери.

— Виж какво... не ме е страх от теб. Ясно ли ти е?

Предполагам, че това можеше да се тълкува и като приемане на офертата. Аз обаче бях твърде зает да обръщам внимание на още няколко корици от списанието, за които ще разкажа тепърва...

ПЕТРОВ, ЯСЕН ПЕТРОВ (НЕ ФУТБОЛИСТА)

В същия януарски Playboy от 2004-а, в който Лейди Би предизвика фурор с голите си снимки, публикувах и кратко лайфстайл интервю с Ясен Петров, с когото се познаваме още от незабравимите години в Класическата гимназия. Яската беше 2 випуска по-горе от мен и все още е пръв приятел с Милен Марчев, който пък е мой бивш началник, ментор и гуру в един куп сфери от живота.

Идеята с г-н Петров (той много обича да се обръща така към хората — г-н Неделчев, г-н Марчев, г-н Еди-кой си) беше най-напред да пуснем интервю с него, а после да го вербувам за редовен автор на Playboy. Яската вече беше писал някои статии в предишното ми списание — „Тема“. Освен, че е един от най-ерудитаните хора, които познавам, той има и специфичен стил на изразяване и писане, който щеше да пасне идеално в секцията „Форум“. Освен това, присъствието на един от най-именитите наши диджеи щеше да бъде чудесен контрапункт на про чалга ориентацията, която неизбежно бях започнал да налагам в Playboy с оглед на нуждата от незабавно покачване на тиража.

След интервюто така и не се стигна до публикуване на статии — Яската просто се оказа твърде зает, а може би и малко несериозен, а и аз се отказах да го агитирам някъде след третия ни телефонен разговор. Така или иначе, в историята на списанието остана едно чудесно кратко интервю, което няма да пропусна да припомня и тук поради, така да се каже, фундаменталното му значение.

LIFESTYLE ПРОФИЛ — ЯСЕН ПЕТРОВ

(PLAYBOY №22, ЯНУАРИ 2004)

„Един от най-обичаните наши диджеи и радиоводеци за музикалните си предпочитания, любими питиета и места в София, както и за тайните на прелъстяването.“

Ясен Петров не е просто диджей, култов радиоводещ, музикален директор на RFI и идеолог на техно движението Metropolis. Малцина си спомнят, че той е един от основателите и пръв вокалист на придобилата легендарен статус рок група „Б.Т.Р.“ Вече повече от 10 години, завършилият Класическа гимназия и гръцка филология в София и езикознание в Атина Ясен, е нещо като идол и пример за подражание на онези млади българи, които искат да живеят модерно и пълноценно. Неговото прословуто предаване „Отвъд границата на виреене“ (от първите години на радио „Експрес“) и до днес е ненадминат еталон за представяне на ъндърграунд течения и авангардна култура като цяло. Едва ли има друг българин, който повече от Ясен да олицетворява страстта към музиката — независимо от стиловите рамки и далеч от каквито и да било жанрови предразсъдъци.

— *Колко музикални албума притежаваш, Ясене?*

— Оригиналните са над 1500, но не са достатъчно, искам още. Преди няколко години ми откраднаха други 1000...

— *Кои са ти най-скъпи сред тях?*

— Трите диска на „Монстер Магнет“, подписани от Дейв Уайндорф, когато бяха тук като подгрыващи на „Металика“. Що се отнася до електронната музика — албумите на Lamb, както и диск на напълно не/известните „Зонкт“, изровен от един невероятен магазин до Бастилията в Париж. В него най-комерсиалното заглавие беше... „Афекс Туин“.

— *Кои са другите ти големи страсти, освен музиката?*

— Банални страсти — филми и книги.

— *От кой свой житейски навик се срамуваш?*

— От усмивката си, за която всички мои близки хора казват, че е дежурна.

— *А с коя своя привычка се гордееш най-много?*

— С възпитанието си.

— *Коя е любимата ти дреха и откъде я имаш?*

— Бях през лятото в Турция и там видях „Долче и Габана“, „Версаче“, „Дона Каран“ и какво ли още не за по 20–30 евро... Ментета, които се носят тук с гордо вдигнато чело. Затова такива

марки дрехи не нося. Любимата ми дреха е една фланелка на Vision street wear с един скелет с барабан, под който пише — March to the beat of a different drummer^[1]. Имам още една ценна — от Музея на модерното изкуство в Ню Йорк. Тя представя стила на рисуване на портрети на всички модерни художници — Дали, Пикасо, Полък, Уорхол...

— *Какво предпочиташ да пиеш и защо?*

— Абсент. Заради Тулуз Лотрек... Шегувам се. Хареса ми, защото е най-силното, което се предлага на пазара. Освен това лесно се помни от барманите.

— *От какво се състои любимата ти вечеря?*

— Паста, паста и пак паста... Има едно зелено песто с фъстъчено масло на Varilla — то е страхотно.

— *Кое е предпочитаното от тебе място в София и защо?*

— Фотьойлът в хола на един приятел, защото там мога да слушам Дейвид Боуи и „Рейдиохед“ сред истински приятели. „Тоба & Ко“ — защото там правят най-вкусното ягодово дайкири, и „Лайфхаус“, защото там се радват искрено на музиката, която им пускам.

— *Вярно ли е, че диджеите и радиоводещите се уреждат по-лесно с жените, и ако да — защо?*

— Аз съм и двете... Вярно е. Защо ли? Защото могат! И защото винаги имат готова първа реплика за разговора... Но тя е професионална тайна. Заклел съм се да не я казвам!

— *Кой е най-сигурният начин да бъде впечатлена една жена?*

— Сексуално или другояче? Приятелският жест винаги работи. Както и дългата вечер, на края на която, вместо да я заведеш у вас, казваш: „Беше ми много приятно да си говоря с теб.“ Освен това жените винаги се впечатляват от мъже, които са по-умни от тях.

— *Какво най-много те дразни в заобикалящата ни действителност?*

— Липсата на качество. Качествени храни, качествени филми, качествени книги, качествени клубове.

— *Какъв компромис никога не би направил?*

— Много съм зле с компромисите. Затова гледам никога да не изпадам в подобни ситуации.

— *В коя друга област си експерт, освен в музиката и воденето на радиопредавания?*

— Едно време бях експерт по порнофилми (смее се — б.а.). Знаех филмови къщи, актриси и режисьори. Ако приемем, че феновете на adult филмите са или почитатели на стила на Ендрю Блейк, или на Ивъл Ейнджъл, аз съм някъде по средата.

[1] От англ. — Марширувай под ударите на необикновения барабанист. — Б.ел.кор. ↑

„РАЗКАЖИ ЗА ЛИЛИ ИВАНОВА...“

„Разкажи за сесията на Лили Иванова.“

„Как я убедихте да се снима?“

„Има ли много обработка на кадрите с фотошоп?“

„Беше ли капризна по време на снимките?“

Какво по-голямо доказателство, че именно тя е най-голямата звезда и легендата на българския шоубизнес?

Моят живот се преплете с „Плейбой“ близо 2 години, след като Лили се бе снимала за първия му брой. Въпреки че нямах даже и далечен допир със събитията от началото на 2002-а, най-често задаваните ми въпроси от непознати хора бяха свързани именно с нейната легендарна фотосесия.

50-те хиляди бройки от онова априлско списание днес са потънали някъде по шкафове, грижливо пазени в колекциите на ценителите. Много от тях дори са забравили, че Лили Иванова не беше на корицата на този първи брой. Фотосесията ѝ бе на вътрешните страници, а отпред беше сложена манекенката Юлияна Кънчева. Повечето хора днес са убедени, че именно естрадната прима е украсявала онази историческа първа корица. Така е останало в масовото съзнание.

Впрочем, планът е бил именно такъв. Тогавашният издател Мартин Захариев и първият главен редактор Нойзи са били наясно какъв удар ще е една плейбойска корица именно с Лили. Американците, с които е било задължително да се консултира абсолютно всеки детайл от старта на списанието в България обаче, налагат забрана. Аргументите им са свързани не толкова с възрастта на Лили (по онова време тя е на 62), колкото с „недостатъчно еротичния характер“ на фотосесията. Преведено на по-прост език — понеже певицата не е гола, а прикрита зад прозрачни материи.

Няколко години по-късно американският Playboy щеше да отстъпи от това строго съблюдавано правило и на неговата корица

щяха да се появят звезди, които не присъстват с напълно голи сесии на вътрешните страници. Но за Лили Иванова изключение не е направено, сторило им се твърде голям риск за успешния старт на списанието. Какъв ти риск бе, братче... Все едно те да могат да снимат легенда като Тина Търнър, Шер или Уитни Хюстън в подобна сесия и да се откажат от корица с нея...

Без преувеличение може да се каже, че включването на Лили Иванова в съдържанието на първия тукашен „Плейбой“ е историческо постижение в развитието на съвременния български печат. Дори само това да беше заслугата на Мартин и Нойзи, имената им трябва да се споменават с респект от всички главни редактори на списания още дълги години наред.

Не зная доколко е била капризна Лили по време на снимките, но едно е сигурно и днес — Васил Къркеланов е любимият ѝ фотограф. Той е един от хората, на които тя има пълно доверие. Ако капризна е синоним на взискателна и последователна в отстояването на желанията си — да, Лили Иванова е доста капризен човек.

* * *

Спомням си как стана моето задочно запознанство с нея. Беше през пролетта на 2003-а, някъде около рождения ѝ ден, 24 април. В тогавашното си списание „Тема“ бях написал кратка статия по този повод — нещо като неин портрет. Ден след излизането на списанието тя ми звъни на джиесема. Беше намерила номера ми чрез общ познат.

— Здравейте, вие ли сте Георги Неделчев? Лили Иванова ви се обажда.

— О, здравейте, радвам се да ви чуя.

— Искях специално да се запозная с вас, макар и по телефона, след като прочетох онова, което сте написали за мен в списанието. Текстът не е подписан, но разбрах, че вие сте авторът. Рядко ми се случва напълно непознати за мен журналисти да напишат нещо така позитивно, без да търсят облаги от мен или друга изгода. Поздравявам ви, Георги.

— Не ми беше трудно да напиша този текст, защото това са неща, които мисля открай време за вас.

— Това е моят номер, искам да го имате, и в случай, че искате да ме потърсите по някакъв повод, да го използвате.

— Благодаря ви, оценявам жеста.

— Аз също благодаря и ви желая приятен ден. Дочуване!

Не е имало повод да използвам номера, който Лили ми даде. А и сигурно оттогава си го е сменила многократно.

След този разговор се е случвало още няколко пъти някой да ми споделя изненадата си, че е споменат с добро от журналист, когото не познава лично. Ето в такава медийна среда живеем, драги читатели.

ОТДАВНА ИМАМ ЖЕЛАНИЕ...

„Отдавна имам желание да се снимам, но все не мога да се свържа с вас“.

Това бяха първите реплики на Диана Чивиева, тогава модел на агенция „Джей моделс“ при запознанството ми с нея във ВИП салона на „Червило“ една нощ. Брюнетката с пищния бюст бе нашумяла няколко месеца по-рано, когато жълтата преса тиражира от първите си страници една история за нея и Бойко Борисов. Запознали се във фитнес залата на стадион „Академик“, където се засекли случайно, но бате Бойко не пропуснал да изконсумира запознанството. Поне така твърдяха достоверни източници на „Шок“. Аз от опит знаех, че и в най-голямата жълта измислица понякога се крие солидна доза истина, но не това беше най-важното в случая. По-важни бяха две други неща, които правеха силно впечатление на снимката от първа страница на булевардния таблоид.

Именно в тях се втрених и когато ме представиха на Диана в „Червило“. Даже от вълнение разлях част от уискито си върху тях. Тя явно беше свикнала. Всъщност, жени с нейния бюст нямат никакъв шанс да се покапят някъде другаде, освен върху деколтето. Обувките, полите или панталоните им остават завинаги защитени от всякакви капки алкохол или хранителни съставки. Гърдите са като преден фронт, който поема всякакви удари и попива всичко.

Но да не се разсейваме. Чивиева се появи на корицата на февруарския Playboy от 2004-а, след като преди това взе участие в нещо средно между кастинг и конкурс на едно „Плейбой“ парти в „Ескейп“. Макар да имаше около дузина конкурентки, предимно манекенки от агенции, тя без никаква конкуренция спечели първото място, а с това и правото да се снима за любимото си списание.

В кадъра за корицата Къркеланов я беше увековечил с едни елегантни очила с тънка метална рамка. С тях Лейди Ди, както често я

наричат приятелите ѝ, приличаше на секси учителка. Или примерно на секретарка. *Офис мениджър*, както е прието да се казва в наши дни.

Впрочем, като казах учителка... Диана тогава беше още ученичка. Тепърва ѝ предстоеше да се дипломира и да става абитуриентка. Но за всичките ѝ съученици и учители открай време било ясно, че тя е родена да се снима за списания като Playboy. Нейният учител по история дори се майтапел често с нея. „Диана, ти кога ще се снимаш за някое списание?“ А тя му отговаряла: „скоро, господин Еди-кой си, скоро“. „Ако наистина го направиш, ще ти повиша оценката с една единица“, продължавал да я окуражава той. „Добре господине, да не забравите.“

И така, в деня, в който февруарският брой излезе от печатницата (още не бяха го разпространили по павилионите) Диана идва в редакцията, за да вземе полагащите ѝ се 10 екземпляра. После отива с един от тях на училище. Крие списанието под мишница. Влиза даскалът по история, вижда Диана и се кани да започне поредния майтапчийско предизвикателен диалог с нея. Тогава тя триумфално вади *плейбо* и му казва — „хайде сега, господине, моята петица да се превърне в шестица“!

За Лейди Ди мога да разказвам още дълго. С нея имаме преживявания от всякакъв вид. В „Казба“^[1] ни е свирил на уху цигански оркестър. В „БИАД“ също. Имаше и една случка с таксиметров шофьор, който едва не получи инфаркт, след като Диана започна невъзмутимо да се преоблича на задната седалка — бърза за модно ревю момичето...

[1] „Казба“ — чалгатека на мястото на днешния клуб „Тифани“ на „Денкоглу“. ↑

50-ТЕ НАЙ-ЖЕЛАНИ ЖЕНИ В БЪЛГАРИЯ, ПЛЮС ОЩЕ ЕДНА

Февруарският „Плейбой“ от 2004-а ще се запомни не само с пицната г-ца Чивиева на корицата. В него беше и първото издание на класацията „Топ 50 най-желани жени у нас“, която успях да наложя като традиционна за списанието, и която предизвикваше огромен медиен интерес. Ако ме питате дали и в момента тази класация съществува — не, не съществува, но не ме питайте защо. Питайте някой друг.

Победителка в първото издание на въпросния *Топ 50* беше Жени Калканджиева. След нея бе Соня Васи, а на трето място — току-що изгрялата нова звезда на попфолка — Гергана. Следващите в списъка бяха Елена Петрова, Надежда Михайлова, Мария Илиева, Теди Бургазлиева, Ивайла Бакалова, Камелия, Наталия Гуркова... Всяко от 50-те имена беше аргументирано с по няколко изречения и придружено със снимка. Смея да твърдя, че са много малко списанията не само у нас, но и по света, които да са в състояние да произведат нещо подобно.

Критериите бяха наши собствени, редакционни. Решихме, че така е най-справедливо, вместо да заблуждаваме читателите си, че „те решават“ с някакви измислени анкетни карти, талончета и прочие глупости. Още по-нелепо би било да възложим на социологическа агенция като НЦИОМ или „Галъп“ да ни казва на нас кои са най-желаните жени в България...

* * *

Запомнил съм зимата на 2004-а не само с това. По онова време бях и много силно влюбен в едно момиче, с което се бяхме запознали във вече несъществуващия бар „Текила“. Толкова бях обсебен от мисли за нея, че се чувствах направо като замаян. Даже посветих редакционното си интро от февруарския брой на това състояние — не

само защото исках да бъда искрен с читателите си, но и защото това бе емблематична ситуация, в която всеки мъж периодично изпада.

В ТРАНС

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №23, ФЕВРУАРИ 2004)

Последният месец лично за мене премина в нещо като транс. Не става въпрос за резултата от неколнократното гледане на Kill Bill^[1], новия филм на Куентин Тарантино. Не е и заради маратона от празници, по време на който прекалих, с каквото трябваше, но най-вече с Jack Daniel's, нито пък е свързано с лудницата покрай преместването ни в новия прекрасен офис.

Ще ви опиша накратко симптомите, а вие сами преценете кога за последен път ви е сполетявало нещо подобно.

Преди всичко е едно особено състояние някъде в корема. Чувстваш как периодично се свива конвулсивно. Или как през него преминава някаква вълна, обикновено от горе надолу — странна смесица от смътно предчувствие, копнеж, страх и усещане, че с тебе се случва нещо особено.

Ако попиташ кардиофизиолога Ричард Мос от Мичиганския университет, ще ти каже, че в такова състояние човешкото сърце бие по-учестено от обикновеното — и сигурно е вярно.

Дисплеят на мобилния ти телефон е фетишизиран. В по-новите модели на Siemens пристигнал есемес или неприето обаждане (докато си бил в банята, примерно) се отбелязва с малка стрелка в долния ляв ъгъл. Ето тази стрелка е най-често фантазията от тебе обект. В съзнанието ти тя съществува много по-често, отколкото в реалността, и това е направо стряскащо.

В някои моменти от деня, неподатливи на систематизиране, имаш изненадващи пристъпи на непохватност. Тогава се чувстваш точно както в прогимназията, когато си преживял безкрайно дълги мигове на колебание — дали да целунеш Десислава, която седи на чина до тебе, без изобщо да ти пука каква ще бъде реакцията ѝ, или все пак да се въздържиш.

Към работата си се отнасяш раздвоено. Понякога те обзема апатия, струва ти се, че нищо от нещата, които правиш, няма истински смисъл. Друг път изпадаш в пристъпи на ентусиазъм, чувстваш се по-

мотивиран от всякога да направиш нещо свястно, с което после да се гордееш.

Не зная дали всичко описано дотук ви е познато, но ако не е, уверявам ви, че е много хубаво.

P.S. За малко да забравя да ви пожелаая приятно прекарване с Playboy № 23, но всъщност това би трябвало да се подразбира, by default. Просто днес не съм в настроение да обръщам внимание на когото и да било колко жестоко списание правим всички тук.

[1] Kill Bill — „Убий Бил“ — Простреляна от бившия си шеф и неговият отряд от безмилостни килъри, булка е въввлечена в битка, която не е започнала, но е решена да доведе докрай. — Б.ел.кор. ↑

ЦВЕТИ, МУЛАТКАТА ОТ АСЕНОВГРАД

Днес повечето от вас сигурно са забравили коя беше тя, но по онова време — зимата на 2004-а — бе доста известна. Всяка вечер по „Канал 1“ тогава вървеше шоуто „ЗалоАЛОжи“ с водещ Асен Блатечки. Около него пърхаха половин дузина секси асистентки и размятаха големи топки. Една от тях, със сигурност най-запомнящата се измежду всички, беше именно тя — моята приятелка от Асеновград, Цвети Гладкова. Ослепително красива мулатка, с дълги крака, изящни ръце, малък, но изваян бюст и най-прелестната усмивка, която може да съществува.

Случи се така, че изборът за корица на мартенския ни брой падна именно върху нея — донякъде случайно, но в никакъв случай незаслужено.

Фотосесията, част от която бе в една ефектна стъклена вана, чупи рекордите по най-бързо и ефективно реализиране. Къркеланов беше силно впечатлен:

— Отдавна не съм снимал сесия, в която просто да няма слаб кадър — не скри възторга си той.

Фризьорът добави също нещо в свой стил:

— Братче, за пръв път ми се случва докато правя косата на някого, да получа ерекция...

Аз изобщо не бях изненадан. Цвети беше мое откритие и имах пълното право да се гордея с нея. Бяхме се запознали по Интернет година по-рано. Спомням си, че останах като гръмнат, когато видях първата снимка на момичето, с което си пиша. Беше с екип на балерина, снимана срещу огледална стена. До този момент знаех за нея само, че е на 20, че се казва Цветана, че прякорът ѝ в чата е PANTERATA и че работи за 150 лева на месец в интернет клуб в Асеновград.

— Това наистина ли си ти?

— Да, аз съм, разбира се. Защо?

— Покажи ми още твои снимки...

— Добре, заповядай.

.....

— Колко си висока — продължавам да пиша по Интернет на Цвети.

— 172 см.

— Не мога да повярвам, че това наистина си ти и изглеждаш така.

— Как изглеждам?

— Ами хубава си, интересна си, екзотична... На твое място не бих стоял там и не бих работил това за тези пари.

— Хе-хе-е... мерси-и-и... А какво да работя?

— Не знам какво — **каквото** и да е, **където** и да е, само **не това, не там** в Станимака^[1] и **не** срещу 150 на месец.

— Не виждам какво друго мога да правя и къде.

— Ами ела в София, потърси си работа. Ще си намериш много бързо. Ти все пак умееш да правиш нещо, дипломирана танцьорка си, за момиче като тебе винаги ще се намери поле за изява, и то срещу по-достойно заплащане...

— Хм-м-м-м... Ще видим...

В следващите месеци контактувахме спорадично с Цвети. Тя все не можеше да се реши на нещо различно от това да ходи на работа в мизерната интернет зала, където да будува по цели нощи, а на сутринта да мете и чисти с мокър парцал мръсотията, оставена от вмирисаните посетители...

Един ден, към края на лятото (това е малко преди да се заема с Playboy) получавам от нея смс — „как си, забравихме се, не ми пишеш вече, пиши ми, защото иначе не знам...“

Още същия ден се свързвам с нея и почти ѝ заповядвам да вземе един сак и да дойде до София. Поне за 2–3 дни. Още повече, че има къде да остане — при свои роднини тук, които са я канили неведнъж. И наистина пристига. Посрещам я на спирката на хотел „Плиска“ точно пред нас.

Часът е някъде около 22 и асфалтът на „Цариградско шосе“ все още излъчва топли вълни, като нажежен котлон. Автобусът от Асеновград пристига и оттам слиза бъдещата корица на списанието, което аз все още не подозирам, че ще ръководя.

— Здравсти, най-сетне да се видим. То твоето пристигане стана цяла епопея направо.

Иронизирам я не без основание. Преди това поне няколко пъти е казвала, че ще дойде в София и е готова да се пробва като модел, стига

да я насоча къде и как може да стане това. И все не идва.

— Е, по-добре късно, отколкото никога, нали така? — отвръща ми Цвети и пуска онази своя усмивка, с която ще я помня оттук нататък.

— Да те закарам при чичо ти?

— Не, по-добре не, защото тогава няма да мога да изляза. Ще се видя с него утре.

— Вечеряла ли си?

— Да, ядох гризини в автобуса. На мен това ми е вечерята. Да отидем направо у вас.

— Добре, аз живея ето там — и соча към прозорците си на четвъртия етаж. — Дай си сака.

Още докато вървим към нас осъзнавам колко непринудено момиче е, без дори сянка от надменното самочувствие, което биха имали повечето жени с визия като нейната. Усмива се почти непрекъснато. Излъчва почти детска доброта. Изобщо не се взема насериозно, въпреки че всъщност прилича на звезда от Холивуд. Кое то си е направо дразнещо. Идва ти да я шамаросаш едва ли не, за да се опомни.

— Имаме достатъчно време да се освежиш, преди да излезем. Някакви претенции къде точно да отидем? Диско? Чалга? Нещо друго?

— Където ме заведеш. Навсякъде ще ми е интересно.

— Добре.

Тя влиза да се къпе, а аз размишлявам — отношенията ни изведнъж са минали в една фаза по-напред. Сякаш не просто се познаваме отдавна, ами и сме се виждали и излизали неведнъж.

Това е често срещан ефект от продължителното общуване по Интернет. След няколко многочасови разговора по ICQ-то може да се окаже, че познаваш някого по-добре, отколкото ако си излизал десетина пъти с него на кино, на ресторант или където и да било. Успяваш много по-лесно да скъсиш дистанцията. Доста по-бързо стигаш до стадия на пълната откровеност, в който се разделяш с всякакво позъорство^[2], излишна куртоазия^[3] и дистанцираност.

Августовската нощ е топла, Цвети облича само едни къси бели панталонки и потник с гол гръб. Въпреки че няма голям бюст, не се притеснява да ходи без сутиен. Винаги съм харесвал жени с малки гърди, особено ако не се притесняват от този факт. Още в таксито на път към „Текила“ (тогава това култово място все още работеше) си

давам сметка, че харесвам тази красива мулатка дори повече, отколкото съм очаквал.

С влизането в бара събираме погледите на всички. Не точно аз де. Цвети е с къса коса, подстригана като момче, което още повече подчертава съвършените черти на лицето ѝ. Има плътни негърски устни, изваян европейден нос и огромни черни очи. Шоколадовите ѝ крака рязко контрастират с белите панталонки. Ужасно дълги са, въпреки че е обути с чехли без никакъв ток. Представям си ако се беше качила на десетина сантиметра по-нависоко. Също толкова дълги са и ръцете ѝ — тънки и изящни като на истинска балерина. Изглежда като екзотично създание, пристигнало току-що от Етиопия.

От тонколониите звучи Madan в ремикса на Мартин Солвейг — хаус с афро елементи, който сякаш е пуснат точно по поръчка.

— О-о-о-о-о-о, тук е много хубаво... Как ще си пийна здраво сега... И цяла нощ ще ти танцувам, специално за тебе. Нали искаше да видиш как танцувам?

— Ами да, крайно време беше, бейби... — и си поръчвам дежурния голям Jack, сядайки до високия бар.

За нея водка с портокалов сок.

Наистина си личи, че е професионална танцьорка. Всяко движение е премерено и отработено, но и с непринудената лекота на импровизацията. Усеща се, че малко се притеснява от погледите, фокусирани отвсякъде върху нея. Но страстта ѝ към танците и възбудата, че е на непознато и хубаво място, далеч от Асеновград, надделяват.

Няколко питиета по-късно вече се целуваме. Тя не е спирала да танцува. Чувствам се зашеметен, но не е от уискито. Свикнал съм да изпивам доста повече джакове.

Таксито към къщи е някаква тясна кола. Едвам се побирате на задната седалка. Краката ѝ са дълги, черни, горещи. Целувките също. В огледалото на шофьора се белеят само панталонките и порцелановите ѝ зъби.

Също толкова тесен се оказва и диванът у нас. Така и не мога да си спомня защо сме били там, а не върху огромното легло само на метър по-на север. Помня само, че по едно време спях и се загледах в нея.

— Какво има? — попита ме шепнешком.

— Нищо. Искам просто да усетя този момент...

Това беше първата ми нощ с мулатка. Всички легенди, които бях чувал, се оказаха истина. Всъщност, с други мулатки не съм бил. Но бих искал всички да са като това абаносово момиче с най-българското име — Цвети.

* * *

На другия ден я завеждам в единствената модна агенция, с която по онова време поддържах контакт — „Визаж“. Съобщил съм предварително, че ще им представя едно момиче. Оставям я в офиса на „Неофит Рилски“ и отивам на работа, в списание „Тема“.

Във „Визаж“ като я видели, веднага ѝ предложили да подпише договор — за 3 или за 5 години, без излишни приказки. Нашата, естествено, отказала. Всичко ѝ било като „гръм от ясно небе“. Тогава ѝ казали, че е добре поне да изкара един манекенски курс и ще я викат за участия, когато имат нещо интересно за нея.

Така започна кратката, но стремителна моделска кариера на Цвети Гладкова. Аз следях събитията от лека дистанция, но не пропусках да ѝ давам съвети или да ѝ се карам в типичния си стил.

Не след дълго тя се озова в един клип на Румънеца и Енчев, редом с *3 мис българи*. Може и да си я спомняте — в една хотелска стая, дрънка на малка китарка, върти глава и пее — „Ти ме искаш, искаш, да ме натискаш искаш...“ На снимачната площадка се запознава с режисьора Люси Иларионов. Следва кратък романс с него. Дори живееше у тях, някъде на „Раковска“. Помня, че по онова време изглеждаше напълно щастлива от всичко, което ѝ се случва.

По-късно с Люси се разделили, но той продължил да се отнася грижовно към нея. Именно на него Цвети дължи появата си на кастинг за новото шоу на „Канал 1“ „ЗалоАЛОжи“, където веднага я харесали и я одобрили за една от асистентките на Асен Блатечки. Със съвсем прилична заплата — около 600 лева, които, съпоставени с онези 150 от интернет залата в Асеновград, бяха цяло състояние за това мило момиче.

И така, вече сме февруари 2004-а. Цвети е популярно лице от телевизията. Майка ѝ се гордее с нея, дори е дошла в София, за да живеят заедно на квартира и да посрещат предизвикателствата на живота.

Нашата, уж уговорена корица за мартенския брой, внезапно се разболява. От шарка. Никакъв шанс за снимки. Мартин Захариев ми звъни на пожар.

— Пич, мисли какви спасителни варианти имаш за корица. Някаква американска сесия евентуално. Знам, че няма да се продаде толкова добре, колкото някоя българска, но това е положението. Закъсахме я.

— Хм, ами имаме един пикториъл на Кармен Електра... Може би ще има успех все пак. Тя е популярна почти колкото Памела.

— Пригответи я, в случай, че не успея да измисля друг вариант.

— Аз имам една позната девойка, която е доста интересна. Мулатка е, участва в това шоу с Блатечки по *Канала*. Искаш ли да ти я покажа?

— Ама българка ли е?

— Чиста българка, не говори никакъв друг език. Родена и израсла в Асеновград. Говорил съм принципно с нея още миналата година, беше навита да се снима тогава като „Момиче на месеца“. Сега имаме мотив да я сложим и на корицата, покрай предаването. Едва ли има по-популярна мулатка у нас в момента.

— Интересно... Прати ми снимки на имейла.

Изпращам му няколко нейни голи снимки, които сме направили у нас навремето. Цвети лежи замислена и пуши. Краката ѝ едва се побират в кадър.

Броени минути по-късно Мартин пак звъни.

— Ами, пич... става отвсякъде. Ще работим този вариант. Кажете на момичето да се пригответи, обясни ѝ за хонорара и я свържи с Къркеланов.

— Окей, при всички случаи ще е по-интересно отколкото Кармен Електра...

Ето как се стигна до заснетата за рекордно кратък срок фотосесия с Цвети в онази прозрачна вана. И до първия случай, в който фризьорът

получил ерекция докато си вършел работата.

HOT CHOCOLATE

(СТАТИЯ ОТ PLAYBOY №24, МАРТ 2004)

„Цветана Гладкова: 21-годишна балерина, позната от едно тв шоу и един видеоклип. За нея тепърва ще се говори и пише много, защото е родена да бъде звезда.“

*„I believe in miracles...
Where you from,
You sexy thing?“^[4]*

Помните ли лъстивия рефрен на „Хот Чокълит“ от незабравимия им диско шлагер? Какво по-подходящо интро за представянето на невероятната cover star от българския Playboy № 24? Цвети е първата „шоколадова“ звезда, украсяваща нашите страници. При това — не импорт, осигурен с връзки от голямата съкровищница на американското ни издание, а екологично чист наш продукт, Made in Bulgaria.

Най-лъчезарната и емблематична асистентка на Асен Блатечки от тв шоуто „ЗалоАЛОжи“ е родена преди 21 години в Асеновград. Произходът на тъмната ѝ кожа и зноен афро сексапил е обвит в мистерия, която нито Цвети, нито майка ѝ желаят да разбулват в детайли. Ние в Playboy, които никога не сме имали предразсъдъци по каквито и да било въпроси, нямаме нищо против тайната да остане неразкрита. Точно като в хита на „Хот Чокълит“... Освен че е един от най-чаровните и талантиливи модели, позирали пред взискателния обектив на нашия фотограф, за Цвети трябва да знаете поне още няколко неща. Тя е балерина. Но не просто „сатенка“ или „магаданска“^[5], а от онези, класическите — дето стоят на върха на палеца си с високо вдигнат крак, прихванат с ръка, на фона на музика от Чайковски. Освен това е Интернет маниачка. Страстта си дължи на своята доскорошна работа в една нет зала в родния Асеновград.

Появяването на Цвети сред лъскавия декор и още по-лъскав личен състав на „ЗалоАЛОжи“ е резултат на поредица случайности и

шансове, от които тя се е възползвала буквално като по чудо. Казваме „по чудо“, защото най-важната черта на това прелестно момиче е нейната невероятна скромност. Каквото и да се случва с нея, колкото и прочута да става, тя винаги ще е последната, която ще повярва, че е родена да бъде звезда. Дори когато нейните приятели от Асеновград и Пловдив миналото лято я разпознават като мулатката с китарката от клипа на Румънеца и Енчев „Ти ме искаш“, Цвети продължава да смята, че нищо кой знае какво не се е случило. Така се държи и сега, когато вече ѝ е трудно да се вози в автобус или влак, без някакви хора да я сочат с пръсти, побутвайки се един друг.

„Приятелите ми казват, че съм непоправима песимистка. Често се налага да ме успокояват или да ми вдъхнат оптимизъм“, чистосърдечно си признава Цвети, докато аз се любувам на поразителния ефект от лилаво-сините ѝ лещи на очите. „Но мога да кажа, че съм възпитана да се справям с всякакви трудности и че иначе съм купонджийка“, мило допълва тя.

Колебая се дали да разкривам още подробности за нея (например, че заедно с майка си обитават квартира в кв. „Суха река“, че си има бяла котка на име Тити, че няма гадже и е доста взискателна към мъжете). В нейния случай типичните Playboy описания на знаменитости биха звучали някак си не на място.

Просто трябва да запомните, че тя е едно от най-красивите, екзотични и изящни цветя, които сме имали удоволствието да ви покажем. И дори днес продължава да се учудва колко известна и харесвана е всъщност.

LIFE AFTER PLAYBOY

Имаше една такава рубрика от последните страници на списанието. Идеята не беше моя, само заглавието. Нейната цел бе да покаже какво се случва с моделите на Playboy, след като се появят на неговите страници. Как се променя животът им — естествено, към по-добро — и какво конкретно става с тях през следващите месеци.

С красивата мулатка Цвети се случиха много малко интересни неща. Именно затова пиша толкова подробно за нея. Тя е емблематичен случай на Пепеляшка, превърнала се в принцеса, която впоследствие сама и напълно доброволно се е отказала от бляскавия живот и славата.

Да, има и такива момичета, колкото и да не ви се вярва. Които не искат да бъдат известни и преуспели на всяка цена. Които не умеят да експлоатират „хайпа“, както обичаме да казваме на медиен жаргон.

Последното занимание на Цвети в София беше като барманка в „Планет клуб“. Това продължи няколко месеца, не повече. Накрая не издържа на напрежението и на подвикванията на мутрите от клиентелата. Разказвала ми е как се е разплаквала от обида и безпомощност, когато някой ѝ подхвърли нещо гадно. Как не умее да се разправя с колежките си при подялбата на бакшишите. Как не умее да се пазари за пари.

По същия начин се притесняваше и още докато беше на върха на славата си, на корицата на мартенския Playboy от 2004-а. Танцуваше в няколко софийски клуба, всяка нощ от седмицата на различно място, срещу 30 лева на вечер. Шоуто „ЗалоАЛОжи“ току-що беше спряно от програмата и вече нямаше да получава заплата оттам. В момента харчеше парите, които списанието ѝ беше платило за корицата. С тях беше върнала някакви заеми, беше си купила дрехи, ботуши. Беше дала и на майка си.

Така и не успях да я накарам да се спазари за по-висок хонорар като клубна танцьорка.

— Виж какво, момиче, ти си звездата на месеца. Ти си на корицата на най-популярното българско списание. Не може да ти плащат толкова, колкото и на най-обикновените танцьорки. Ще поискаш повече пари, двойно повече! 30 лева са малко, трябва ти поне 50!

— Не мога, Жоро. Стига ми се кара. Не мога да отида и да си прося повече пари. Не съм такава.

— Ти ако сега не можеш и не го направиш, после, след месец, вече няма да си на върха, както сега, и тогава ще ти бъде много трудно. А ще ти се наложи. Защото хонорарът от „Плейбой“ ще свърши, момиче.

— Знам, че ще свърши. Тогава ще му мисля. Моля те, не ми се карай...

— Не мога да не ти се карам. Яд ме е, че така си пропиляваш шансовете. Не виждам какви още шансове би могла да получиш, какво още би могло да стане, за да се възползваш от него като хората и да секрепиш.

— Много си проклет... Не искаш ли да отидем някъде и да пием по нещо? — усмихваше ми се тя.

— Не искам. Нервираш ме. Ще те оставя да се оправяш както знаеш, но после не смей да ми приплачеш, да ми искаш пари или някаква помощ. Каквото има да ти помагам, ще ти помагам сега. Или по-точно, ти **сама** ще си помогнеш. Но — **сега** — бейби, **днес**, а не след месец!

Имахме няколко такива разпавии. В крайна сметка Цвети заряза танцуването, изкара курс за барман и се уреди в многообещаващия тогава нов столичен бар „Планет“. Останалото вече го разказах.

В крайна сметка и тя, и майка ѝ, се вдигнаха обратно към Асеновград. Не след дълго Цвети забременяла и се омъжила за ученическата си любов... Сигурно е щастлива сега.

Месеци след нейното окончателно заминаване от София, мене продължаваха да ме питат за нея. Търсеха я за снимки в клипове. За участие в скъпи реклами. Или като танцьорка. Никой не можеше да повярва, че това прекрасно момиче доброволно е сложило край на кариерата си в шоубизнеса.

„Знам за каква ме мислиш — за глупава. Аз си знам, че мисленето не ми е най-силната страна. Но това не е единственото качество, което човек може да има, нали? Понякога е по-важно, че просто е... добър. Не е ли така, Жоро?“

Никога няма да забравя тези нейни думи. Тя наистина е най-добродушното създание, което познавам. Дано Господ да я пази.



С мулатката Цвети в „Брилянтин“

[1] Станимака — старото име на Асеновград, побългарен вариант на гръцкото му име Стенимахос. — Б.ел.кор. ↑

[2] Позър — човек, който се влияе от чуждото мнение за себе си и е готов да адаптира вида и поведението си въз основа на кратка моментна мода. Поведението обикновено е силно превзето, натрапчиво и фалшиво. — Б.ел.кор. ↑

[3] Куртоазия — прекалена любезност, която може да бъде и фалшива. — Б.ел.кор. ↑

[4]

*„Аз вярвам в чудеса...
От къде си ти,
ти, сексапилна девойко?“*

Б.ел.кор. ↑

[5] Танцьорка от балет „Сатен“ или от балет „Магадан“ — две от най-престижните танцови групи в страната. — Б.ел.кор. ↑

РЕКАПИТУЛАЦИЯ НА ПОСЛЕДНИЯ МЕСЕЦ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №24, МАРТ 2004)

1. Телефонни извинения от мене към Венета Райкова, че не е в списъка на Най-желаните жени в България от Playboy № 23 (поради единствената причина, че е автор на статия в същия брой) — 2.

Получаване на прошка от прекрасната Венета — 0. Zero. Niente. Nada.

2. Посещения в „Брилянтин“, най-купонджийския нов клуб на София, където Камен Спасов & со. просто не те оставят да си тръгнеш — 9, а може би по-скоро 11, за някои нямам ясен спомен.

Погълнати шотове в компанията на Вики Терзийска (Викторио, ти си знаеш!) на всеки от двата етажа на въпросното заведение — около 60.

3. Получени гневни имейли, че момичето от корицата Диана Чивиева може би яде прекалено много тулумбички и пие боза — 6.

Реципрочни писма, възхваляващи данните и сексапила на въпросната ни cover star №23 — 12.

4. Иронични подмятания за прекалено аматьорския характер на снимките с последната ни „Читателка на месеца“ — Бела Христовова — 8.

Писма и имейли до редакцията, че това е най-разкрепостената, откровена и секси читателка, която сме интервюирали, с пожелание да я караме в същия дух — 14.

5. Обещание от Киро от дистрибуторския отдел, че ще ме черпи бутилка уиски, задето върнатите непродадени бройки на Playboy №22 (онзи с Лейди Би отпред) се оказали рекордно малко — 1.

6. Посещения в киносалон (моя милост до скоро беше набеждаван за един от най-големите манияци и разбирачи на тема кино в новата ни история) — 0. Zero.

7. Изгледани филми на DVD, VHS, както и във вездесъщия AVI формат — 16.

От тях такива, които силно са ме впечатлили — 2 (Lost In Translation^[1], Swimming Pool^[2]).

8. Тръгване от офиса с колата на артдиректора Андрей в 3 ч. през нощта, след 16-часов работен ден зад компютрите — 6 пъти.

9. Брой прослушвания на новите албуми на Frontline Assembly, Air, The Rapture и Probot на новия ми редакционен Dell Dimension 2400 — общо над 30.

10. Получени безумни порно разказчета в пощата, въпреки че това списание **никога** не е публикувало **нищо едно** порно разказче — 4, от различни автори. Sent to the Recycle Bin.

11. Подсещания, че трябва да потърся телефоните на две новоизгряващи поп звезди (Лили от „8-ият облак“ на „Болфейс“ и Мари, която видях на един конкурс на „Визаж“ във Военния клуб) и да ги питам имат ли навършени 18 години, защото имам нещо наум — по веднъж на ден.

12. Констатации, че живеем в мястото с най-красиви жени в света — поне веднъж на ден през последния месец, тоест минимум 31.

[1] Lost In Translation — „Изгубени в превода“ — Филм за самотата, безсънието, екзистенциалната досада и културния шок между възрастен актьор и наскоро завършила колежанка, след случайна среща в хотел в Токио. — Б.ел.кор. ↑

[2] Swimming Pool — „Плувен басейн“ — Британски автор на мистерии посещава издателя си в дома му в южна Франция, където връзката с дъщерята тръгва в непредвидена посока. — Б.ел.кор. ↑

MATERIAL GIRLS

Като пълен контрапункт на асеновградската пепеляшка Цвети, през следващите два месеца на корицата на списанието цъфнаха жени, които определено знаеха какво искат и как да го получат. В началото на април отбелязахме третата годишнина на „Плейбой“ с фотосесия на Деси Христова — едно от най-емблематичните бивши „момичета на месеца“. Тя беше останала в съзнанието на читателя като пленително русата медицинска сестра със спринцовка в ръка от 13-ия брой точно година по-рано. Сега Деси вече бе чернокоса и с напращял нов бюст, а погледът ѝ излъчваше още по-арогантен сексапил. Част от фотосесията ѝ, заснета в мебелната къща на тавана на ЦУМ, по-късно беше препечатана и в руския „Плейбой“. На тяхната многократно по-качествена хартия всичко изглеждаше още по-впечатляващо.

Следващия месец удари часът на Виолета Здравкова — може би най-ексцентричната „Мис България“ коронясвана някога. Историята е добре известна — Вили отишла в една банка с изрезки от „Плейбой“, върху които била залепила собствената си глава. Каза на сащисания директор — „ето това трябва да стана и вие ще ми помогнете, с кредит“. Така получила сумата, която инвестирала в бюста си. После възстановила заема с хонорара от списанието. Година по-късно ѝ предстоеше да влезе във „ВИП Брадър“, а там всички знаят какво се случи... Тя стана най-одумваната и критикувана майка на републиката, по-късно се омъжи щастливо, а след това още по-щастливо се разведе.

МИЛА МИ ВЕНЕТО

Венета Райкова е тънка червена линия, пронизваща цялото ми битие на главен редактор на „Плейбой“. Преди това не я познавах лично, само бях чувал и чел какво ли не за нея. Имах, най-общо казано, противоречива представа за тази личност.

Случи се така, че Венета ме потърси в един от първите дни, след като бях поел списанието. Не си спомням от кого беше взела телефонния ми номер — вероятно от Мартин Захариев. Обади се и ме покани да гостувам в радиопредаването ѝ. По това време тя водеше следобедно уикендово шоу в ефира на вече несъществуващата станция „Нет“. Може да се каже, че се намираше в нещо като криза, след като беше напуснала „Евроком“ и хората почти не говореха за нея. Дори феноменалната ѝ сесия за „Плейбой“, заснета година по-рано, вече беше някак си потънала в забвение...

Но аз знаех, че в тази жена има потенциал. Може да се каже, че изпитвах уважение към Венета — особено откакто Петя Бахарова направи едно силно интервю с нея по времето, когато бях в списание „Тема“. Наясно бях, че Райкова е професионалист и рано или късно ще стане истинска медийна звезда.

Та затова и с охота отидох в студиото ѝ, в един неделен следобед. Взех такси и се озовах до паметника „Левски“. Заварих я в студиото най-старателно да си подготвя предаването и да обсъжда нещо с тонрежисьорката.

— Пригответи онова парче на Лумидий, дето е хит напоследък. Също така и нещо от „Аventura“. След малко започваме — нареждаше тя, вторачена в бюлетин с новини от БТА.

— Здравейте, Райкова — поздравих аз с любимото си иронично служебно фамилиарничене. — Аз съм Жоро. Крайно време беше да се запознаем на живо.

— Ами да, крайно време беше — отговори Венета със също така любимата си интонация тип „махленска клюкарка“, която винаги ме трогва и умилява. Тя е царица на това да изтъква, че е „обикновена жена от народа“, а всъщност изобщо не е.

Беше облечена семпло, но стилно. Всичко по нея беше изрядно. Имаше леки розови акценти в дрехите и аксесоарите. Абе с две думи, хареса ми. Една такава слабичка, елегантна и с перманентна нотка на тъга в погледа си.

— Имаме ли време? Искаш ли да ти донеса нещо от сладкарницата?

— Да, ако може едно кафе с бита сметана и с повече захар...

Занесох ѝ лаваца с бита сметана във висока пластмасова чаша. Тя каза нещо от сорта, че съм бил изненадващо галантен и т.н. Учудваше се, че не се държа надутото с нея.

Започнахме интервюто. Не си спомням точно за какво говорех — за предстоящите броеве на списанието, какво ще съдържа, какви теми подготвяме и т.н. и т.н. Най-интересното беше, че имаше директни включвания на слушатели. А въпросното радио „Нет“ си беше едно класическо пенсионерско радио. Шефка му бе Виза Недялкова, известна още и като съпруга на социолога бизнесмен Андрей Райчев. Една симпатична, но опърничава левичарка от старата школа, която беше решила нейното радио да бъде „радиото на обикновения човек“. Та по тази причина, през по-голямата част от деня, в ефира преобладаваха ретроградна музика, включително съветски шлагери и улични анкети от типа „Днес за колко си купихте хляб и от къде?“.

Същевременно, най-парадоксално в програмата на „Нет“ присъстваха и предаванията на Венета Райкова, Иван Гарелов (на него също му гостувах там, още докато бях в „Тема“, по въпроса за възхода на жълтата преса) и Кембълът^[1], Бог да го прости...

Така или иначе, това радио се слушаше главно от пенсионери, соцактивисти и прочие пуритани, и тук-таме по някой върл почитател на въпросните водещи, който не е забравил да включи на неговата честота в правилния час.

Съответно можете да си представите що за обаждания имаше в ефира и що за диалози трябваше да вода със слушатели и слушателки. Но се справих някак си, между любимите парчета на Венета, които тонрежисьорката неуморно пускаше за разтуха от говорилнята.

Та тогава ми направи впечатление колко професионално си вършеше работата днешната телевизионна звезда номер едно. Не пропуснах да ѝ го кажа. Всъщност, вдъхнах ѝ доста кураж — тя имаше

нужда от такъв, защото се чувстваше потисната в това пенсионерско радио, пред който беше паркиран старичкият ѝ голф.

— Венето, ти рано или късно ще се върнеш в телевизията. Това просто е неизбежно. Ще видиш. Ти си за там. И то за национален ефир.

Тя ме гледаше с онова прословуто повдигане на веждите, едно такова добродушно учудване. По онова време то беше пълно повече с тъга и самота, отколкото с днешния ни добре познат сарказъм на опитна тв акула.

После гостувах още 2–3 пъти в студиото на Венета. Носех със себе си списания „Плейбой“, които тя, за ужас на по-голямата част от аудиторията си, подаряваше на най-активните слушатели. И всеки път ѝ говорех, че се справя все по-добре, което си беше научен факт.

По-късно стана ясно, че Венета започва тв предаване — „Горещо“, по „Нова телевизия“, в праймтайма на уикенда. Обади ми се да ми съобщи това — отново по-скоро с притеснение, отколкото със самочувствие. Не беше сигурна, че ще тръгне добре. Казах ѝ, че ще е добре, категорично. Така и стана. „Горещо“, режисирано от един бивш кадър на „Ку-ку“ и „Хъшове“ — Русакиев, предизвика фурор.

Венета обаче не беше забравила кой ѝ даваше кураж в онзи тягостен за нея период. Може да се каже, че бях спечелил доверието ѝ — вероятно и с факта, че не бях се юрнал да я свалям още от втората ни среща нататък.

Започнахме да обсъждаме какво тя може да напише на списанието — вече като истинска медийна звезда, в каквата се беше превърнала. Искях на всяка цена да имаме автор като нея на страниците си. Убедих я да направи поредица от статии за секцията „Форум“. Същевременно мислех по какъв начин да използвам подходящо подбрани кадри от плейбойската ѝ фотосесия. Имаше доста хора, които вече я боготворяха, а не бяха обърнали внимание на тази нейна изява навремето. Искях по стилиен начин да рециклирам тези кадри, да ги извадя „от нафталина“ и да се изфукаме по подходящ начин с тях.

Венета написа няколко статии, свързани с клюките за красивите жени, с женската психика и с мъжката такава. Аз, съответно, я представих подobaващо като автор, с който списанието се гордее. Пуснах и онази легендарна нейна снимка, на която лежи по корем на

пода с дистанционно в ръка, по голо дупе, с единия крак сгънат в коляното и вдигнат във въздуха. Шедьовър.

Ако трябва да съм честен докрай, очаквах повече от текстовете на Венета. За дългите години като радио- и телевизионна водеща явно беше загубила рефлексите и навиците да пише. Да говориш и да правиш интервюта е едно, а да пишеш статии, особено по-аналитични — съвсем друго.

Спомням си, че нивото на всички текстове в „Плейбой Форума“ по това време беше толкова високо (Валери Найденов, Симона Мирчева, Иван Бакалов, Стоян Кирчев, Иван Попов), че някак си тези на Венета стояха леко повърхностно и малко не на място. Основните критики, които получавах за това, естествено бяха отправени от жени... На всички тях неизменно отговарях:

— Венета ще пише в това списание винаги когато поиска. Тя е легенда за нас, а ти просто ѝ завиждаш.

Нима не бях прав?

* * *

Въпросът е, че дойде ден, в който Райкова ми се разсърди. И може би с основание. Ето и цялата история.

Бях решил да стартираме една нова класация, която да стане традиционна за списанието. „50-те най-желани жени на България“. Не най-красиви, не най-сексапилни, а най-желани. Има разлика. Защото една жена може да е красива, но да не е секси, изобщо. Също така може да е красива и секси, но да не е желана — заради начина, по който демонстрира или не демонстрира красотата и сексапила си. И обратното — една жена може да не е кой знае колко красива и дори да не е секси, но да бъде обект на мъжки желания по ред други причини.

Както и да е. Та в първата такава класация, която излезе през февруари 2004-а, пропуснах да включа Венета Райкова. Стори ми се, че ще е някак си тъпо да слагаме сред 50-те жени и авторка на статии за нашето списание. Щеше да има куп хора, които да се подразнят. Отваряш и гледаш първо статия от Венета. После разгръщаш нататък и бум — виждаш я в някаква класация.

По същата логика можех да напиша и себе си в списъка на плейбоите, защото и такива правехме всяка година. Щеше да е немотивирано може би. Не мисля. Ама не се написах, защото щеше да е тъпо.

Въпросът е, че веднага след като излезе първият списък „Топ 50 най-желани българки“ (първо място тогава за Жени Калканджиева, следвана от Соня Васи и предизвикалата фурор фолк дебютантка Гергана), Венета ми звънна бясна.

— Сърдита съм ти, да знаеш. Цял ден ми се обаждат приятели по телефона, за да ме питат защо не съм в класацията ви.

— Ох, Венето, чакай да ти обясня. Ти нали си авторка на това списание? Нали работиш за него на хонорар? Нали в същия този брой е публикувана статията ти „За свалячите и жените“ — опитах се да се защита, макар да осъзнавах, че е безсмислено.

— Ми можеше да ми кажеш. И нямаше да напиша статия за този брой. Или просто можеше да я отложиш за следващия...

Железен аргумент. Кой да съобрази, че Венета ще се окаже чувствителна по тази тема? Повече от очевидно бе, че все още бях доста слаб познавач на женската психика и особено на звездната такава... За пръв път чувах тези метални нотки в гласа ѝ.

Казах ѝ, че ще намеря начин да ѝ се извиня и да поправа грешката си.

— Добре, да видим — каза Райкова и ми затвори сърдито.

Не си спомням как се сдобрихме. Мисля, че публикувах подходящо извинение в списанието и намекнах, че мястото на Венета безусловно е там, в класацията на най-желаните жени в България. Само месец-два по-късно започнахме отново да се виждаме. Ходехме на обеди в хубавия ресторант на хотел „Централ“ срещу тогавашния ни офис в „Хиподрума“. Гъшият дроб върху ябълки, който приготвяха там, беше фантастичен. По-късно нещо го развалиха, но това е друга тема.

Веднъж точно там, на една от външните маси под големите чадъри на някогашния соц хотел „Славия“, Венета започна да споделя колко самотна се чувства. Как изцяло е отдадена на работата си (тя си пише целите сценарии абсолютно сама, не с помощта на цял екип, както е в другите рейтингови предавания) и как вече е на 30 и започва да си мисли, че никой няма да я вземе за жена.

— Не ми говори глупости, Райкова. Ще ти направя цял списък от кандидати за ръката ти. Себе си няма да се пиша вътре, защото искам да се направя на интересен. Брат си също не мога да включа, защото е отдавна женен. Впрочем, ти още ли живееш с майка си?

— Ами да, разбира се. С нея си живеем.

— Е, тогава какво се чудиш, че не си завъдила мъж? Как точно да стане? Ти би ли отишла например някоя нощ, след излизане с някого, да спиш у тях?

— Не, разбира се. Аз не съм такава.

— Знам, че не си „такава“, и една от причините е, че продължаваш на тия години да живееш с майка си. Ти просто ще се притесниш, ако например аз те поканя у нас някоя вечер след „Брилянтин“. От друга страна, у вас няма как да заведеш един мъж — колкото и да ти се иска, и колкото добре да би се чувствала в такава ситуация. Просто у вас не е удобно... Не живееш самостоятелно. Не можеш да постъпваш спонтанно, както и когато ти се иска.

— Така е, прав си.

— Прав съм, разбира се. Аз на твоє място незабавно бих се изнесъл на квартира. Това просто е първото нещо, което трябва да направиш, за да се промени личният ти живот към добро.

— Не е толкова просто. Недей да си мислиш, че получавам достатъчно пари, за да мога да си го позволя.

— И да не получаващ, ще започнеш да получаващ. Това е другото нещо, което трябва да си извоюваш — заплащане, адекватно на работата и рейтинга ти.

— Не зная... Не съм такъв човек. Не мога да си прося по-голяма заплата — нито от продуцента ми, нито от „Нова телевизия“...

— И аз не съм такъв човек, но понякога се налага. Ще се научиш, Райкова. От друга страна, именно това, че живееш с майка си, те прави толкова добра водеща на такова предаване. Представям си как си седите вечер вкъщи, вечеряте нещо сготвено, после четете жълтата преса, гледате телевизия и клюкарите. Ти просто си перфектно подготвена за работата, която вършиш в „Горещо“. Съвършената клюкарка. В момента, в който личният ти живот се обогати, хванеш си сериозно гадже или се омъжиш, вече няма да си толкова добра, басирам се.

— Глупости ми говориш бе, Жоро...

— Не са глупости, ще видиш, неизбежно е да се стигне и до там.

В следващите месеци се виждахме сравнително рядко с Венета. И аз, и тя имахме достатъчно работа. Е, аз и не само работа. Прекарах почти цялото лято и есента на дясната седалка на кабриолета на Мадлен, обикаляйки софийските барове. С нея станахме много близки приятели — до такава степен, че сигурно много хора си мислеха, че едва ли не нарочно съм уредил тя да спечели първата титла Playmate of the Year. А истината е, че аз дори не я харесвах достатъчно преди конкурса. Едва по време на самото шоу и след това се убедих, че няма по-достойна за короната от нея... Но за Мадлен съм обещал да пиша отделна глава. Тук само споменавам как си прекарах въпросното лято на 2004-а. Нонстоп купони, всяка нощ.

А, щях да пропусна. Междувременно публикувахме голямо Playboy интервю с Райкова. Тя стана втората жена, гостувала в тази престижна рубрика след Ивана. Апропо, Ивана е една от най-умните и отракани жени, които познавам, но за нея ще четете другаде в тази книга.

* * *

Към края на годината се случи поредица от светски събития, на които се засякохме или ходихме заедно с Венета. Имахме и няколко вечери — например в индийски ресторант (о, каква ирония на съдбата), само че не в тишовия „Тадж Махал“, а в току-що отворения „Ауад“ на „Черковна“. Дори едната вечер, пак по ирония на съдбата, на съседната маса вечеряха Нико Тупарев от SIA, Део и Дичката с гаджетата им. Беше в зората на феномена „Биг Брадър“...

Общо взето, вече познавах Райкова достатъчно добре. Наясно бях с комплексите ѝ по отношение на мъжете, виждах как я притиска прекалено голямата ѝ популярност (онази вечер в индийския ресторант дори ни направиха извънредна отстъпка, по изрично настояване на собственика, който видял Венета), как не може да се отпусне. От друга страна, аз не бях свикнал да излизам с жени, с които нямам никакви сексуални взаимоотношения. Или най-малкото да не са като точка от графика, макар и на по-задно място в „дневния ред“. Венета просто не

беше купонджийката, която би се радвала на моя начин на живот в онези месеци.

Ходехме в „Брилянтин“, когато този бар бе още в апогея на славата си. Дори веднъж беше взела със себе си и близката си приятелка Кати, фолк певицата. Тя направо би Венета по стеснителност. През цялата нощ не мръдна от дивана, колкото и да я подканях да стане да потанцува, че да се полюбуваме на перфектните ѝ крака. Но не и не.

Райкова, за разлика от Кати, все пак танцуваше, но някак си не можах да погледна на нея като на сексуален обект. Може би наистина ме респектирала с авторитета си. А чудовищната ѝ популярност ѝ пречеше да се държи непринудено и секси.

Или наистина да си падам по по-млади и по-обикновени жени. Например сервитьорки, барманки, фризьорки и продавачки. Луд съм по тях. Но да не се отплесвам.

Дадох си сметка, че излизам с Венета главно от суета. Приятно беше до тебе да върви или седи най-известната блондинка на републиката. Тя наистина е такава, без преувеличение. И най-искрено си казах, че е безсмислено да продължаваме да излизаме. Просто не беше честно, някак си не беше хармонично. Така с Венета си останахме близки приятели, спрях да я каня да идва с мене къде ли не, а аз продължих да излизам с Мадлен и Силва...

* * *

За Коледа Райкова направи феноменално издание на „Горещо“, където обсъждаше най-желаните мъже на България в компанията на най-известните жени. Спомням си, че го гледах в Русе в компанията на цялото си семейство. Излишно е да казвам, че там, както и навсякъде в провинцията, Райкова е обект на култово обожание. Легенда. Още същата вечер ѝ написах есемес, с който я поздравих за предаването. Тя веднага ми звънна по телефона, с което окончателно предизвика завистта и респекта на брат ми, дългогодишен неин почитател във всяко едно отношение.

Стана дума за Нова година, кой къде ще я празнува.

— Аз ще съм в „Брилянтин“, Райкова. С компания. Винаги си добре дошла там при нас...

— Жоро, аз още не зная къде ще съм. Нали знаеш, че съм ангажирана и с тоя „Биг Брадър“... Един от участниците в него, Тишо, знаеш го, ми се обясни в любов, моля ти се. Пожелал си като подарък да му гостувам. Трогната съм. Подготвила съм да му подаря вашето списание с мене на корицата и едни свои чорапи...

— Добра идея, ще бъде яко.

— Да, и ще е реклама за списанието ви.

— Безспорно.

Венета никога не пропуска да демонстрира благодарност, както и добро желание да направи жест или услуга, според възможностите си. Колкото до Тишо — личеше си, че е искрено зарадвана, задето някой я е поискал така настоятелно и така публично.

Ден преди Нова година се уговорихме окончателно — ще я чакам в „Брилянтин“, ако се окаже, че няма по-добър вариант за празничната нощ.

Тя беше доста обърквана.

— Обещах на този Тишо да се видя с него утре, на вечеря. Ако ми хареса компанията му, сигурно ще остана докрай там...

— Добре, Райкова. Аз съм в „Брилянтин“. По някое време може джиесемите да блокират, но дори и да не се чуем, направо идвай там след полунощ. На входа няма да пускат външни лица поне до 2 часа, но тебе ще те пуснат.

— Добре, Жоро, така се разбираме.

Във въпросната новогодишна нощ Венета Райкова не дойде в „Брилянтин“. Както по-късно стана ясно, това беше началото на нейната голяма любов с Тихомир...

Аз, разбира се, започнах да я иронизирам още от самото начало. Просто си представях как тя се дърпа и не смее да „изконсумира“ тази толкова коментирана нова връзка. Не криех антипатиите си към Тишо, но същевременно гледах да окуражавам Венета да се впусне без задръжки в авантюрата.

— Казаха съм му, че трябва да чака. Засега никакъв секс. Ако издържи до Деня на влюбените, 14 февруари, ще му се отдам тогава...

— Венета, ти си луда. Кой нормален мъж ще издържи толкова време?

— Ще издържи. Ако ме обича, ще издържи.

— Аз не бих могъл, признавам си. Би било под достойнството ми. А и защо поставяш секса само като удоволствие за него — за тебе не е ли такова, не ти ли се иска?

— Иска ми се, но има време до Деня на влюбените.

Уникална жена! Пълно куку!

В следващите седмици, съвсем разбираемо, спряхме не само да се виждаме с Венета, но и да се чуваме. Предполагам, че все пак не са чакали 14 февруари, за да направят *онова нещо*.

Същото лято се ожениха по куриозен начин, на село. После тя продължи известно време да живее при майка си, а мъжът ѝ — отделно. Венета често го повтаряше в интервютата си — как всеки от съпрузите се прибира в своето жилище вечер.

* * *

Тук ще прескоча известен период от време, за да не ми се налага да обсъждам семейния живот на хората. Няма да коментирам и нещата, които достигаха до мене. Не съм се и интересувал в детайли.

Никога не съм имал колебания какъв тип съпруга ще е Венета. Точно като адашката си от онзи филм „От нищо нещо“, с Анета Сотирова, Стефан Данаилов и Асен Кисимов. Каквото и да е принудена да търпи от мъжа си, тя си го обича.

„Не го наричайте идиот, той ми е мъж...“, беше казала Венетка на гостуващия софиянец, след като полуделият от ревност неин съпруг беше заклал биволицата, за да види дали наистина е изяла ризата...

Когато през пролетта на 2007-а двамата с Тишо влязоха в Къщата на VIP Brother, бях убеден, че Венета ще използва този шанс, за да се раздели с него. Публично, пред цяла България. Каква по-добра възможност да мотивираш подобно свое решение, да потърсиш съчувствието на публиката, на почитателите си? Едно от най-големите опасения на Райкова от евентуален развод беше това, че феновете ѝ нямало да я разберат, щели да се разочароват от нея. Както и вездесъщият ѝ продуцент. Как да я накарам да ми повярва, че тъкмо напротив — ако се беше развела в момента, в който е усетила, че така ще е по-добре, това би вдигнало неимоверно рейтинга ѝ?

Спомням си, че когато Венета се омъжи, един от най-големите ѝ фенове — моя приятел Светльо Дукадинов, беше обобщил ситуацията по следния начин: „Край, приключвам с нея. Тя вече не е Венета. Тя е една Тишовица. На кого му пука за такава?“ Басирам се, че той далеч не е бил единственият, който разсъждава така...

Но Венета не само, че не се разведе с Тишо в Къщата, а тъкмо напротив. Демонстрира по-голяма близост с него от когато и да било, а междувременно се изпокара с всички звезди на шоубизнеса вътре. Тоест, направи точно обратното на това, което би било печеливша стратегия за нея. Дори и да не бе спечелила голямата награда, щеше поне да си реши проблема с Тихомир.

По-нататък се знае какво се случи. В момента, в който пиша тези редове, Венета е в процес на развод. Но може и отново да се съберат с мъжа си, не бих се учудил. Дори най-вероятно ще стане точно така. Тя е една трогателна жена. Типична българка от провинцията. От Попово е. Работлива, амбициозна, истински красива. Искрена е. Самокритична. Има чувство за самоирония. Готова е да търпи какво ли не, в името на свои скрупули и предразсъдъци. Има някакво хипертрофирано чувство за морал и справедливост, което редовно ѝ докарва куп неприятности. И същевременно е объркана, като всяка млада и хубава жена, атакувана непрекъснато от кого ли не и одумвана, одумвана до дупка.

Харесвам Венета Райкова. Винаги ще изпитвам сериозен респект към нея, възхищение, а също така и съчувствие. Не бих искал като прочете тази книга, да ми се разсърди за нещо. Не мисля, че има за какво.

Мила ми, Венето, нямаше ли да бъде много по-хубаво, ако беше дошла да посрещнеш новата 2005-а година с нас в „Брилянтин“ тогава?

[1] Емил Трифонов — български тв- и радиоводещ, известен с нестандартното си и предизвикателно поведение в предаванията си. В различни периоди от живота си се изявява и като поет, художник и музикант. — Б.ел.кор. ↑

ПЪРВИЯТ PLAYMATE КАСТИНГ

Първият кастинг за участнички в националния конкурс Playmate of the Year се очакваше от всички с обяснимо вълнение. Начело с мене, разбира се.

По онова време — пролетта на 2004-а, основната грижа за моделите все още падаше върху издателя Мартин Захариев. Той стана и председател на журито, което ще избира 12-те финалистки и първата българска Miss Playboy.

Самият кастинг също беше организиран най-вече от него. Аз имах грижата да подбера най-достойните измежду онези момичета, които бяха изпратили свои снимки и кандидатури на адреса на списанието. Мартин беше пуснал вездесъщите си връзки в някои модни агенции...

В деня на кастинга едно от момичетата беше пристигнало чак от Бургас с нощен влак. Беше престояло няколко часа по градинки и кафенета, преди да дойде времето да се събираме в НДК. Стана ми жал за нея, представих си с каква умора трябва да се яви на нещо подобно.

Към 10 сутринта бях започнал да звъня на кандидатките, които се очакваше да пристигнат от други градове и тогава разбрах, че тя отдавна е в София и се чуди къде да стои и какво да прави. Дадох си сметка с какво желание и нетърпение е дошла. Спомних си я от снимките, които беше изпратила — съвсем любителски кадри, заснети доста отдалеч с апарат тип „маймунка“ и принтирани на най-малкия възможен размер фотохартия.

Побързах да отида в НДК и да я взема от кафенето, където ме чакаше. Още в секундата, в която я видях, бях наясно, че безсънната нощ и това безумно пътуване с влак от Бургас до София едва ли ще се увенчаят с резултата, който това момиче очакваше. Макар и мила и симпатична, беше очевидно, че тя няма шансове да се класира като една от 12-те кандидатки за титлата. Просто на онези снимки, които бяхме получили в плик по пощата, изглеждаше по-добре, отколкото на живо.

* * *

В този момент се замислих за един доста съществен аспект от женската психика. Жената, независимо как изглежда, непрекъснато има нужда от външни фактори, на които да опре самочувствието си. Нито едно момиче не осъзнава и не цени красотата си сама за себе си. Затворете една ослепително красива жена някъде само с един мъж, ако ще и да е най-мечтаният от нея, и много скоро тя ще загуби каквато и да било увереност в себе си.

Тя има непрекъсната нужда от нови проверки дали е харесвана или не. Подчертавам — не просто хубава, а харесвана. Има разлика. За жената не е толкова важно да е сигурна, че е хубава. По-точно, тя никога не би могла да е сигурна и достатъчно убедена в това. Но за нея е важно да получава доказателства, че е желана, харесвана и най-вече — предпочитана.

Амбициите на една жена и нейният порив да търси себедоказване са особено силни, когато става дума за конкуренция с други жени. Именно затова думи като „Плейбой“ и „кастинг“ имат магическо въздействие върху всяка, уважаваща себе си и сравнително добре изглеждаща млада дама. Изкушението да се яви на такова нещо — стига да няма външни фактори, които да я спират — е огромно.

* * *

Но да се върнем към онзи исторически първи Playmate кастинг от пролетта на 2004-а. Няма да скрия, че го проведохме полуаматорски. Кой да ни научи как се прави? Да дойдат от Америка специалисти да ни покажат? Ха-ха-ха.

Мартин беше уредил да използваме една от по-малките зали на последните етажи на НДК. Качихме се там и започнахме да разместваме маси и столове, за да се оформи нещо като „президиум“, където да седи „журито“. Подредихме и паравани, зад които момичетата да могат да се преобличат. Наредихме столове, на които да седят. После отидох до бюфета два етажа по-надолу и купих стекове с фантата и кока-кола. Не, не съм ги мъкнал на ръце, докараха ни ги с количка. Междувременно кандидатките бяха започнали да прииждат — някои с родители, други с гаджета подръка, трети — с приятелки за кураж.

Да си призная, не се чувствах кой знае колко емоционално ангажиран с този кастинг. Гледах на него като на нещо, което касае повече други хора, не мене. Усещах се отговорен най-вече за момичетата, които бях извикал от различни градове на страната — как ще се представят, дали няма да останат разочаровани от отношението към тях и т.н. и т.н. Просто етика и нищо повече. Към останалите, които бяха дошли от модни агенции или поканени от Мартин, изпитвах необяснимо безразличие. Или може би бях притеснен от новата, необичайна ситуация, в която всички се намирахме.

Захариев раздаде на всички кандидатки по един примерен договор със списанието — в случай, че бъдат одобрени за финалистки на Playmate конкурса и станат бъдещи „Момичета на месеца“. Всички кандидатки, родители, приятелки и гаджета насядаха по столовете и забиха носове да четат. Някои излязоха на спокойствие на терасата на НДК, гледаща към „Хилтън“.

Броени секунди по-късно, част от момичетата троснато си взеха чантите и си тръгнаха.

Настъпи лек смут. Гръцкият мениджър Тананис Приоволос (човекът, който де факто управляваше и продължава да управлява финансово българския Playboy) моментално попита какво се случва и защо. Изясни се, че кандидатките се отказват, защото в договорите не е споменато нищо за заплащане, за хонорар за участието.

Както веднага ми светна, гърците за пореден път искаха да минат метър. Според тях авторитетът на списанието беше достатъчен, за да служи като мотивация за участие в един подобен конкурс. Без хонорар за голите снимки. Просто така, за чест и слава. И затова не бяха предвидили в договорите нищо, свързано със заплащане.

За негова чест, Танос (съкратено от Танасис, занапред ще го наричам така) реагира светкавично. „Добре, обявете моля, че ще има хонорар от 500 лева за участие в конкурса“, леко притеснено каза той на английски, в характерния си невротичен стил. Мартин веднага го преведе на всички в типичния си, школувано императивен тон.

Това обаче не успя да върне повечето момичета, които бяха хукнали да си ходят. Някои от тях изглеждаха наистина впечатляващо. Но поне послужи като достатъчна причина за останалите да не ги последват.

И, да — сред тях, слава Богу, имаше доста перспективни модели, подходящи за страниците на списанието и за бъдещия ни конкурс. Именно на този кастинг се запознахме с блондинките Румяна и Александра, които впоследствие бяха сред най-добре представилите се плеймейтки. Тук беше и Яница от Габрово, момичето с късата коса и убийственото тяло, която се класира на трето място и спечели специална награда за най-добра фигура.

Подробности от този полукомичен кастинг тук няма да разказвам. Не е интересно. Важната информация тук е, че той не успя да попълни необходимия брой от 12 финалистки. За мен подходящите участнички, които можеха да минат през ситото, бяха не повече от 8.

Танос обаче отсече — оттук взимаме само 6. Останалите ще ги търсим допълнително.

Казах му, че ще е глупаво да се откажем от някои подходящи кандидатки, само заради хипотетичната възможност, че може да открием по-хубави от тях и ако сега ги отхвърлим, ще е трудно да ги мотивираме повторно да участват. Просто ги губим и това е.

Той обаче беше непреклонен. Не знам защо беше убеден, че хубавите момичета у нас се берат като портокали в гръцка градина — още повече, че току-що около дузина такива бяха напуснали демонстративно кастинга ни.

Решено бе Мартин Захариев да пусне допълнителни връзки и да осигури още 6 кандидатки до началото на снимките за предстоящата корица. А те бяха след броени дни.

Тогава все още бях доста неопитен — все пак бях главен редактор едва от няколко месеца, а и не се занимавах пряко с издирването на моделите за списанието. Още не осъзнавах в пълна степен каква е разликата между това да си имаш работа с достатъчно мотивирани за изяви в „Плейбой“ момичета и с такива, които са там по силата на договор с модна агенция. Или само заради обещания хонорар. Или просто от скука и липса на по-полезни занимания.

По-късно многократно се сблъсках с това фундаментално различие. От една страна — жена, която може и да не е „10 по десетобалната система“, може дори да не е „осмица“, но иска да изяви в максимална степен красотата си. Научила се е да я представя по най-добрия начин, или се стреми да се научи, доколкото е възможно.

От друга страна — осмици, деветки и десетки по десетобалната, които смятат, че подаръкът от Бога и природата, наречен красота, е напълно достатъчен, за да се нареди животът им от само себе си.

Познавам доста възплъщения на понятието „кисела манекенка“ и винаги съм недоумявал що за човек трябва да си, за да се прехласваш пред една геометрично правилна комбинация от черти, които не са подплатени от никакъв чар и маниери. Популярността на такива същества сред така наречения хайлайф е най-голямото доказателство, че нашият пол, господа, е пълен с комплексари...

За съжаление, се сблъсках и с доста примери за трети тип жени — такива, които имат нереално високо самочувствие. Техният брой е относително малък, като имаме предвид и общоприетото схващане, че нежният пол е силно взискателен към външността си. Но когато се сблъскаш с такъв тип жена, наистина е доста трудно да запазиш джентълменския тон докрай.

Тя е способна да ти счупи телефона от звънене, да те затрупа с безумни свои снимки (които очевидно вижда с различни, извънземни очи, щом като е единствената, която би могла да се хареса), да те атакува чрез твои приятели и приятелки. Готова е да седне на коленете ти, да те лъхне с ужасния си задушлив парфюм (например отвратителния Gucci Rush, и само не ми казвайте, че при втората му версия се забелязвало известно подобрене), да говори на висок глас колко грозни са всички останали момичета, които някога са излизали в което и да било списание начело с „Плейбой“...

Но да не се отплесваме. За типовете женски характери ще продължа да пиша и по-нататък. Тук исках само да обобща как първият Playmate кастинг премина при половинчат успех — поради лоша организация и византийско скъперничество. Това ни принуди да стискаме палци совалките на Мартин сред модните агенции да бъдат по-плодотворни, за да може втората шестица финалистки да е по-добра или поне да не отстъпва на първата — онази, която излъчихме в неуютната зала на НДК.

Много скоро стана ясно, че опасенията ми са били основателни. Да, трябваше да вземем поне 8 момичета от онзи кастинг, а не 6. Втората шестица, съставена от нещо като корпус за бързо реагиране на две модни агенции, не предизвикваше особен възторг. И то не защото момичетата не бяха хубави — повечето от тях бяха. Те просто не

изглеждаха надъхани да стават звезди от „Плейбой“. С едно-единствено изключение — Мадлен.

На нея ще трябва да посветя отделна глава от тази книга. Тя просто е една от най-забележителните жени, които познавам. Признавам си, че първоначалното ми мнение за бъдещата първа „Мис Плейбой“ на България беше прибързано и дълбоко погрешно. Още се чувствам тъпо от този факт.

Мими, ти си истинска принцеса.

МАХИ-МАЛНАТА ЕРОТИКА

Първата плейбойска фотосесия, на която присъствах, беше колективна. Какво ти колективна — направо масова. Това бяха снимките с участничките от първия конкурс Playmate of the Year на комплекс „Макси“ в началото на май 2004-а.

12-те финалистки вече са избрани, както описах по-рано — сега остава да се заснемат кадрите, с които да бъдат представени в списанието преди самия финал. Както и корицата, за която беше решено да е тройно разгъваща се, с по 4 момичета на всяка от съставните ѝ части.

Противно на масовата представа, по принцип редакторите не присъстват на фотосесиите за списанието. И без това фотографският екип е достатъчно многоброен — Васил Къркеланов, негов асистент, видеооператор, гримьор, фризьор, стилист... Само редактори липсват. Но при масови снимки като онази край басейна на „Симеоновско шосе“ винаги има нужда от хора, които да координират нещата и да оказват помощ на момичетата и екипа — буквално от всякакво естество.

Корицата беше заснета в едно студио, на три части от по 4 момичета, които впоследствие щяха да бъдат „съединени“ от Андрей във фотошопа. Резултатът се получи по-добър, отколкото очаквахме. Или поне по-добър от корицата на гръцкия „Плейбой“, която имахме като пример за подражание.

Предстояха снимките на всяка от 12-те кандидатки поотделно. Разделихме ги на две групи по 6, защото беше невъзможно всичко да се свърши само за един ден. Все още няхах почти никакви конкретни впечатления от момичетата, а и някак си не се чувствах силно приобщен към фотосесиите като част от работата си в списанието. Понататък това щеше да се промени. Но да не избързваме.

Първата шесторка имаше по-голям късмет с времето — случи се слънчево и топло. Гримирането на момичетата започна от сутринта в една от стаите на хотела.

Комплексът „Макси“ все е в ремонт в очакване на новия сезон. Самото корито на басейна е празно, шезлонгите и чадърите — прибрани. Наоколо се шматкат майстори в сини комбинезони и се чудят какво ще се случва около тях. Все още не подозират, че им предстои да видят някои неочаквани положителни аспекти на това да си строителен работник.

Тук е и червената „Мазда“ — кабриолет, предназначена за бъдещата победителка. В автомивката отгатък „Симеоновско шосе“ току-що са я излъскали като за изложение.

Момичетата започват да слизат една по една от хотела — гримирани и само по прашки, загърнати в хавлии. Екипът на Къркеланов си знае работата. В целия комплекс отекват само неговите наставления към асистентите му и към бъдещите плеимейтки. За всяка от тях се избират по няколко различни места, където да позират — върху капака на маздата, в коритото на басейна, върху каменния водоскок, на детските люлки и т.н. и т.н. Имаме и доставени няколко кашона с натурални сокове Мааза. Техният вносител е сред основните спонсори на конкурса, затова имаме задачата да ги „рекламираме“, вмъквайки ги в някои кадри.

Девоите захвърлят хавлиите и започват да позират. Някои ще захвърлят и прашките. Снима ги не само Васил, но и две камери на „Нова телевизия“, която подготвя клипчета за участничките.

Да вършиш подобна работа с няколко момичета, събрани на едно място, не е никак лесна задача. През следващите месеци и години щях многократно да се убеждавам в това. Такъв тип снимки винаги минават напрегнато, защото девоите се чувстват недостатъчно уверени в себе си и дискомфортно от наличието на конкуренция наоколо. Всяка от тях си мисли, че за нейната коса се полагат по-малко грижи, отколкото за прическите на другите, че е гримирана по-зле от останалите, че точно нейните прашки са най-лошите измежду всички, а фотографът или някой друг иска да я прецака, поставяйки я на по-неблагоприятен фон...

Васил и хората му обаче се справят идеално със ситуацията, а и момичетата се оказват по-разкрепостени, отколкото сме очаквали.

Тук е сексапилната блондинка Руми, барманка от нощен клуб, с уникален естествен бюст и излъчване на типична американска сексбомба. Тук е и Мадлен, бъдещата победителка (тогава още не знаехме този факт), която много бързо разсея съмненията ми, че е поредната надута, вечно кисела и разглезена манекенка. Това, че има перфектно овладени маниери на професионален модел, не ме изненадва. Оставам обаче стъписан от фигурата и формите ѝ, както и от чара и сексапила, който струи от нея, докато позира. Извивките на тялото ѝ, опънато върху задния капак на маздата, изглеждат направо нереално. Личи си, че и Къркеланов е впечатлен. Повече от очевидно е, че Мадлен и Руми са неговите любимки. А именно фотографът е човекът с най-набитото око от целия „Плейбой“ екип в Махи.



Май 2004-а, комплекс „Макси“. Мадлен позира върху маздата, която по-късно ще спечели като награда

Тук е и симпатягата Виолина — манекенка от Русе с изящна фигура, която компенсира липсата на впечатляващ бюст, със стегнато дупе, идеална кожа и артистичност, каквато рядко можеш да видиш на модния подиум и извън него. Именно тя, по идея на Къркеланов, разиграва един етюд със строителните работници от обекта в съседство. Васил нащраква поне стотина кадъра, докато тя позира само по синя прашка между двамата от тях на едно скеле, държейки бормашина в ръка. Възбудата, която се чете в погледите на младите майстори, постепенно преминава в шок и стрес — такова нещо сигурно не са и сънували...

По-късно, след края на соловите снимки, Мадлен и Виолина (оказва се, че са близки приятелки по линия на „Визаж“) правят голямо шоу пред камерите, поливайки се със сок, който после облизват една от друга.

Тук е и Славена, по онова време гадже на оператора от „Пайнер“ и бъдещ „Плейбой“ фотограф Данчо Петков. Той току-що я беше снимал в главна роля в клипа на Ивана „Стриптиз“. Славена тогава работеше в българо-холандска компания, откъдето после я уволниха, изненадани от изявата ѝ в „Плейбой“. Но не ми изглеждаше да се е притеснила особено от този факт. По-късно тя замина да живее в Америка.

Славена и оперната певица Ани са най-разкрепостените измежду всички край басейна. Те почти от самото начало са свалили не само хавлиите, но и прашките, и заемат все по-предизвикателни пози пред очите на смаяните строители, които така и не успяват да довършат варосването на стената.

След почти цял ден, прекаран под майското слънце в полите на Витоша, се чувствам загорял във всички възможни нюанси на тази дума. Вечерта имам уговорка с един приятел и с февруарската ни корица Диана Чивиева да ходим в БИАД. Още в самото начало я предупреждавам:

— Чивиева, да знаеш, днес съм като опъната струна. След всичко, което видях и преживях на басейна, сега като ударя и 1–2 уискита, а и на фона на тази чалга, не трябва изобщо да се доближаваш до мене, че ще стане страшно...

Тя ме гледа изумена и се чуди да се смее ли или да се страхува.

* * *

На другия ден предстои втората част от снимките. Времето не е толкова хубаво, духа коварен вятър, а и момичетата като че ли са попритеснени и изтормозени от вчерашната шесторка. Обстановката се изнервя допълнително от капризите на някакъв гръцки режисьор от „Нова телевизия“, който не е много наясно защо изобщо е на снимачната площадка, ако не броим смешните му опити да се сдобие с телефоните на девойките. Налага се да го поставям на мястото му и да му припомням, че не той командва парада.

От тази група плеймейтки най-много изпъква русокосата Александра от Търново, както и Силвия Денкова от „Джей моделс“. Алекс е със секси фигура, силиконов бюст и лице като от американско списание. Не е учудващо, че е близка приятелка с барманката Руми от вчерашната шестица. Поведението ѝ е отракано — личи си опитът, който е натрупала като модел в Гърция. Вече се е снимала и за тамошното издание на „Пентхаус“.

Силвия е с ослепително красиво лице и невероятна коса. Фигурата ѝ обаче се нуждае от малко фитнес, а и маниерите ѝ не са достатъчно отработени. Всъщност, тя е една от най-красивите измежду 12-те финалистки, но липсата на опит в подобни изяви и изненадващо голямото притеснение ще ѝ попречат да се изяви добре и на самия конкурс по-късно...

PLAYMATE OF THE YEAR 2004

Този конкурс ще го запомня най-вече с мистериозния токов удар, който прекъсна директното излъчване в ефира на тв „Нова“ точно преди да бъдат обявени победителките. Нямаше ток по-малко от минута, но докато загреят всички прожектори и се рестартират компютрите, станаха поне десетина. Голям гаф. Както по-късно научих, някои изморени зрители така и не успели да дочакат подновяването на излъчването и заспали, без да научат името на първата българска „Мис Плейбой“...

Оттогава въпросният финал вече не се излъчва на живо, а само на запис, няколко дни по-късно.

Как мина самият конкурс? Казано накратко, Мадлен напълно заслужено триумфира с титлата и маздата. Втора се класира русокосата Руми, а трета — дългокраката и атлетична Яница от Габрово, която спечели и една специална награда — за най-хубаво тяло. Аз бях в журито, оценките ги въвеждахме на специално монтирани за целта лаптопи. Калкулираше се и мнението на публиката, която изпращаше СМС-и.

До мен седяха Къркеланов и председателят Мартин Захариев. И тримата бяхме единомисленици, че Мадлен е най-достойна за победата. Същото, както се оказва, са мислели и останалите членове на журито.

Самата Мадлен не се изненада особено от победата си. Просто си личеше, че е с една класа над другите. Разбира се, не се мина и без подмятания и подозрения, че всичко е било нагласено. Но не беше. По ирония на съдбата, по същото време Мадлен участваше и в един много успешен рекламен клип на водка Flirt. Самата пещерска водка стана и основен спонсор на конкурса и съвсем логично излъчваше въпросния спот във всяка от паузите на директното предаване. И веднага се появиха коментарчета, че манекенката е протече на босовете от винпрома и всичко е било нагласено, за да победи...

Всеки има правото да си мисли каквото си поиска, но е факт, че Мадлен беше родена за тази титла. Лице, излъчване, артистичност, фигура, маниери, сексапил... Същото лято на 2004-а тя бе поканена и на гръцкия Playmate финал като представител на братския български Playboy. Още не съм забравил възторжените имейли, с които тамошният ми колега Костас описваше какво впечатление е направила Мадлен на всички. Но за нея, както обещах, ще пиша отделно по-нататък.

Първата Playmate титла беше обилно полята в „Брилянтин“. По онова време все още не поддържах никакви отношения с Мими. Спомням си, че даже бях на отделна маса, в компанията на едно от скорошните момичета на месеца — чернокосата Камелия, и на винаги готовата за купони и атракции Лейди Би. Мадлен празнуваше в шумна компания, съставена от нейни колежки от „Визаж“, начело с шефката Жени Калканджиева.

Накрая се случи така, че прекарах нощта с една блондинка, която никога повече не видях, но и никога няма да забравя. Запознахме се, когато купонът в „Брилянтин“ вече беше към края си. Казах й, че

отдавна не съм виждал жена, на която толкова добре да стоят дънки със смъкната талия. Тя пък се заинтригува от факта, че съм редакторът на „Плейбой“ и започна да ме разпитва какво ли не.

Тъкмо се бяхме заприказвали и от нейната компания я задърпах да си ходи. Успяхме да си разменим набързо телефоните. Предложих ѝ да се видим по-късно същата нощ. Тя най-изненадващо каза „добре“. Час по-късно, когато вече се бях прибрал, ми се обади да отида да я взема от тях. Преоблякох се и цъфнах с едно такси, тя се качи и отидохме в БИАД. По онова време, през пролетта на 2004-а, към 5 сутринта в делничен ден в София можеше да се отиде само на 2 места — или в „Брилянтин“, или в БИАД.

Та в ранните сутрешни часове на нощта срещу 1 юни, вторник, посетителите, охраната и барманките на въпросната „Мека на чалгата“ можеха да видят следната картинка: главния редактор на „Плейбой“, свалил напрежението след края на дългоочакван конкурс, употребил поне 5–6 големи уискита, да седи замаян на бара в компанията на симпатична блондинка с къса коса и страхотни естествени цици, не много големи, които не пропускат повод да изскочат на свобода изпод блузката ѝ. Толкова се бяхме опиянили от алкохол, песни на Азис и разговори за еротика, жени и секс, че даже не си давахме сметка какво шоу правим за околните. По едно време даже бях започнал да разкопчавам и дънките ѝ, които, ако трябва да съм точен, едва ли имаха повече от 2 копчета. За повече просто нямаше място по тях...

ГОДИНАТА НА МАДЛЕН

(СТАТИЯ ОТ PLAYBOY №28, ЮЛИ 2004)

„Тя е само на 18, но вече е един от най-известните български модели. След триумфа с първата титла Playmate of the Year, знойната брюнетка тръгва към покоряването на следващи върхове.“

„Не мога да определя кой е най-радостният момент в живота ми“, небрежно казва Мадлен с характерната си подкупваща усмивка. „По принцип съм си доста щастлив човек“. И има основание. Тя е едва на 18 (навършила ги е на 1 март), но вече не само е една от най-известните наши манекенки, но и първата българска Playmate of the Year. Избрана беше в конкуренция на още 11 финалистки — пред очите на 150 ВИП гости в комплекс „Макси“ и на милиони зрители в ефира на „Нова телевизия“. Като награда получи ослепително червена „Мазда“ и място в Playboy историята.

За броени седмици Мадлен стана едно от най-популярните лица от малкия екран, а тв спотове на водка Flirt „Готови ли сте за довечера“ (там, дето тренираше събличане, нали се сещате) спечелиха една от големите награди на рекламния фестивал в Албена. Като за капак, месеците май и юни бяха едни от най-активните в кариерата ѝ на фотомодел — тя ги прекара почти изцяло в Италия, снимайки сесии за списания и каталози. Нуждаете ли се от още доказателства, че 2004-а е Годината на Мадлен?

Въпреки че на снимки понякога излиза леко нацупена (ако не знаете, в момента това е модерно — питайте бразилската ѝ колежка Жизел Бюндхен — бел.ред.), първата Playmate на България всъщност е весело и жизнерадостно момиче, чийто живот е непрекъснат купон. „Човек може лесно да ме разсмее, но също така и да ме разплаче. Мисля, че съм доста чувствителна натура“, споделя Мадлен.

Тя е щедра и всеотдайна към приятелите си (обича да плаща сметката тайно от компанията и това сме проверили лично), много

обича да танцува и, като всеки истински модел на Playboy, е непоправима екхибиционистка. В нито една дискотека и на нито един плаж обаче не бихте могли да я видите в целия ѝ блясък — така, както ви я представяме тук, върху цели 10 страници.

Макар и още в тийнейджърска възраст, Мадлен вече е изискана жена с добре оформен вкус към красивите неща. Любимите ѝ дизайнери са Долче и Габана, Валентино и Версаче. Парфюм — Chanel 5. Идолите за нея са Никол Кидман, Мадона и Джей Ло. Колекционира ръчни часовници. Обича диаманти. Има над 50 чифта обувки. Прекрасна готвачка и истинска царица на тортите, но предпочита да вечеря в ресторант. Любимите ѝ филми са „Леон“^[1], „Зеленият път“^[2] и всички с Ал Пачино и Колин Фарел, а любимото ѝ питие — абсентът.

Градът, в който Мадлен мечтае да живее и работи, но който все още не е успяла да посети, е Лондон. Нали нямате колебания, че най-късно до края на годината тази жена ще се разхожда в приятна компания и елегантна секси рокля по аристократичните улички около „Ковънт Гардън“?

БЛИЦ АНКЕТА С МАДЛЕН



*Зуека интервюира първата българска Playmate of the Year Мадлен
Пенева*

- *На кое животно би се оприличила?*
- На газела.
- *Кои са личностите, повлияли най-много на живота ти?*
- Само майка ми.
- *Какво вечеря снощи?*
- Грейпфрут.
- *Ходиш ли на нудистки плаж?*
- Не обичам да имам никакви разлики в тена. Ходя гола на обикновен плаж. На нудистките е пълно със стари хора.
- *Коя част от тялото си харесваш най-много?*
- Те са три — глава, цици, дупе.
- *Парите имат ли значение?*
- Имат.
- *А размерът?*
- Определено да.
- *Имаш ли домашен любимец?*
- Да, куче — померанска лисица.
- *На кого е кръстена?*
- Кръстена е на себе си, защото е голяма красавица. Казва се Белла.
- *Нещата, без които не можеш?*
- Пари, гланц за устни, мобилен телефон.
- *Опиши се с три думи.*
- Млада, красива, желана.

АЗ И МИМИ

Дори по времето, когато пишех горната статия за Мадлен, все още я познавах твърде бегло. Изцяло служебно. Изобщо не предполагах, че ще станем толкова близки приятели и ще прекарам есента на 2004-а в разходки на втората седалка на червения кабрио — роудстър „Мазда“ с надписи Playboу върху двете врати.

Всъщност, всичко започна пак от „Брилянтин“, където, както вече разказах, беше полята и нейната Playmate титла. Броени дни по-късно седим там със Силва — нейна колежка от „Визаж“ и моя приятелка още

от ранна журналистическа възраст. Изведнъж отнякъде изниква Мадлен, в силно превъзбудено състояние. В типичния си стил разгърдена, с копринена блуза и без сутиен. Гърдите ѝ подскачат наляво-надясно като две едри риби на сухо.

— Здравсти, Жоро (тогава все още не беше започнала да ми вика Жори — нещо, което си позволяват само майка ми и най-близките жени в моя живот). Ще се намери ли местенце при вас?

— Разбира се, за тебе винаги, знаеш...

— От 12 часа нататък моят приятел има рожден ден. Искам да го изненадам. Купила съм му торта, искам да я внеса тайно тук и после да я извадя, за да го зарадвам. Той е отвън, ще го извикам след малко. Съдействайте да направим постановката!

И съдействахме, с каквото можахме. Галин беше приятно изненадан. Веднага се сприятелихме с него. Това беше и първото ми позитивно впечатление от Мадлен — че приятелят ѝ е толкова възпитан и свестен мъж. Започнах да се замислям, че май това момиче не е толкова повърхностно, колкото съм смятал. Силва и Мими пък станаха неразделни приятелки и в следващите 2 години буквално не се отделиха една от друга...

* * *

По-късно същото лято се видяхме с Мадлен и на морето. Аз бях в Созопол с тогавашното си гадже — журналистка, която не беше особено възторжена от факта, че „Мис Плейбой на годината“ ми звъни и ме кани на вечеря. Оказа се, че тя е в Созопол с Галин. Четиримата прекарахме чудесно в един от малкото свестни ресторанти на този позанемарен курортен град.

През есента вече бях свободен, Мадлен също, но и двамата не бързахме да си хващаме сериозни нови гаджета. Вместо това излизахме почти всяка нощ тримата — аз, Мадлен и Силва. Това обстоятелство, противно на всеобщото схващане, не ми носеше никакви сексуални дивиденди, а тъкмо напротив. Покрай тези две свършени жени аз просто не можех да забърша нищо... Та кое нормално момиче ще си помисли, че има перспектива с мен, виждайки ме по средата между две

178-сантиметрови цицорести манекенки, които очевидно не страдат от излишни притеснения и комплекси?



С Мадлен и Силва на Гергьовден 2005-а

И Силва, и Мадлен бяха наясно, че в чисто сексуален аспект не са моят тип жени. Депресирам се от толкова перфектни жени. Либидото ми отива на кино. Чувствам се сексуално непълноценен пред тях. Предпочитам ги просто като приятелки. За секс харесвам жени под 170 сантиметра, категорично. Имало е и изключения от това ми правило, но се броят на пръсти.

Но така или иначе, цялата есен на 2004-а, и последвалата я зима, прекарахме с Мадлен по ресторанти и барове. Програмата на един типичен наш ден беше следната:

Събуждам се по обяд и отивам в офиса си, където започвам да извършвам усилена редакторско мениджърска дейност. По това време Мими още спи. Час-два по-късно се събужда и ми се обажда. Уговаряме

се да се видим надвечер, след което тя тръгва по козметички и фризьорки. По някое време се появява в редакцията, подрусвайки все по-нарастващите си цици. Довършвам си работата в нейно присъствие, после се качваме в маздата, паркирана пред бизнес център „Прима“ в „Хиподрума“. Отиваме или в „Кипарис“, или в „Перла“ в Драгалевци, или в „Тамбукту“. Може и в някой сръбски ресторант, като например онзи недалеч от ИСУЛ. Там предстои чревоугодие и нонстоп смях. Следващата спирка е „Брилянтин“ или „Червило“, или боулинга в „София Ленд“, където се събираме със Силва, ако тя не е била с нас още от ресторанта.

Случвало се е да ходим и в стриптийз бар, където Мадлен естествено засенчва всички танцьорки. Бие ги и по цици, и по сексапил, и по всичко. Аз само седя до нея и генерирам завист.

По онова време Мими беше много смешна шофьорка. Паркирането не беше нейната стихия, поради което маздата беше очукана отвсякъде, но важното е, че винаги ни беше много весело. Аз ѝ разказвам мои истории с жени, тя ми разказва нейни истории с мъже. Даваме си съвети, успокояваме се и се окуражаваме. И при мене, и при нея имената са нови почти всяка седмица. Важното е да се гледа позитивно на всичко.

Веднъж изпаднах в конфузна ситуация в тузарския ресторант „Перла“. Трябва да е било някъде през пролетта на 2005-а. Качвам се аз в маздата на Мадлен, обут в чисто новите си панталони марка Sisley. Купил съм ги от фирмения магазин на „Витошка“ с ваучер, подарен ми от колежките от „Плейбой“ за рождения ми ден.

В ресторанта се шматкаме дълго, докато намерим подходяща маса. По едно време към мен се приближава салонният управител и свойски ми прошепва: „Приятел, панталонът ти е сцепен много кофти на задника...“.

И наистина — огромна цепка успоредно на джоба. Очевидно се е получила при качването или слизането в ниската мазда. *Да ви таковам* прехвалената марка Sisley... Колко ли човека са ме видели, освен управителя...

Налага се Мими да ме прегръща през кръста с якето си в ръка, за да крием цепката, докато ни настанят на подходяща маса. Ядем, пием и се смеем на ситуацията. На излизане пак вървим смешно прегърнати като пияници и се кикотим неудържимо. Мадлен ме оставя на няколко

метра от входната ми врата, а минута по-късно скъпите панталони са в кошчето за боклук.

* * *

Като се замисля, тази случка най-добре олицетворява цялата противоречивост на моя живот в „Плейбой“, както се казва и тази книга. Да, излизах с най-шармантните жени в тази държава начело с Мадлен, без непременно това да е свързано със секс. Да, забавлявахме се пълноценно. Да, заради тях понякога бях самотен, защото много трудно намирах път към по-обикновените момичета. Да, никой не би ми повярвал, че е било така. И, да, понякога имаше конфузни ситуации като тази — мис и мистър „Плейбой“, прегърнати в баровски ресторант, за да крият скъсаните му, но иначе уж скъпи, гащи. Мила картинка, която отстрани е изглеждала кой знае как.

През всичките тези дни и нощи, прекарани с Мадлен, тя нито веднъж не ме разочарова, с нищо. Нито веднъж не се показва меркантилна, пресметлива, ограничена или скучна, каквито са повечето манекенки. Държеше се на положение, като истинска принцеса, но нито веднъж не показва смешен или излишен каприз. Никога не е спирала да се самоиронизира. Не престана да се възхищава от мъжете като животински вид и да им се радва, не непременно със сексуален или друг умисъл. Много рядко съм я чувал да говори нещо лошо за някоя жена — само когато наистина е имала сериозно основание. Мадлен просто умее да вижда положителното у всеки.

С нея имаме безброй снимки заедно. Стотици, хиляди. Снимал съм я и прегърната с полицаите, охраняващи новогодишното парти на площада. Всички ченгета и катаджии са влюбени в нея. Снимал съм я да се целува със Силва във вече несъществуващия „Спартакус“ на парти с култовия диджей Пипи. Или да ми показва циците си, за да видя за пореден път колко са пораснали, докато чакаме сервитъора в „Марая“ в 3 през нощта. Или да танцува с почти гол стриптийзър, който току-що ѝ е донесъл тортата за рождения ден в „Брилянтин“...

За мен Мадлен е съвършеният български сексимвол. Момиче, за което няма невъзможни неща. Олицетворение не само на женската красота (това в България е често срещано явление), но най-вече на

радостта от живота. Всеки мъж, който я познава, може само да потвърди това. Би било много смешно, ако се опита да отрече или да каже нещо лошо за нея. Е, някоя жена може и да каже. При жените подобни реакции са разбираеми. Сигурен съм, че Мадлен не им се сърди.

Когато познаваш жена като Мадлен, и не само я познаваш, ами си бил неразделен с нея в продължение на доста месеци, критериите ти за представителките на нейния пол неизбежно се променят. Започваш да се дразниш, когато констатираш, че на света може да има и дребнави, сприхави, комплексирани или неискрени момичета. Приятелството с Мими е не просто привилегия, но и изпитание за всеки мъж.



Бербатов, Мадлен и Валери Божинов на рождения ден на Снежина Вълкова в Upstairs. Така се раждат митове и легенди...



Иван Гарелов и Мадлен на парти по случай рождения ден на предаването „Вот на доверие“

[1] „Леон“ — Професионален убиец спасява тийнейджърка, чиито родители са били убити при полицейска акция. — Б.ел.кор. ↑

[2] „Зеленият път“ — адаптация по едноименния роман на Стивън Кинг, The Green Mile. — В рая и ада има много повече чудеса, отколкото човек в затвора „Студената планина“ може да си представи и

това се разбира, когато истината започва да изплува във вид на шокови
вълни. — Б.ел.кор. [↑](#)

ИЗВОДИ ОТ ЛЯТО 2004

(СТАТИЯ ОТ PLAYBOY FORUM №30, СЕПТЕМВРИ 2004)

„Доколко прав е Гершуин, че the living is easy? Ето 10 бързи повода за размисъл.“

1. Всяка година през юни четем апокалиптични прогнози как този туристически сезон щял да бъде пълен провал. През август винаги се оказва точно обратното. Само на летище Бургас това лято кацнали 35% повече хора в сравнение с 2003-а. 80 на сто повече англичани, 60 на сто повече скандинавци. Догодина обаче пак ще има вайкане колко ще сме зле.

2. След мегаломанско^[1] строителство, граничещо с волунтаризъм^[2], Южното Черноморие нанесе силен ъперкът^[3] на Северното. Ще видим колко ще просъществува този нокдаун^[4]. Погледнат откъм морето вечер, Слънчев бряг вече доста заприлича на френската Ривиера. Няма майтап. Ама са настроили и „ебаси изродщините“.

3. На *Златните* това лято го закъсаха здраво. Насред сезона свалиха цените за българи наполовина. Ми така ще е — като преди това се бяха самозабравили, а и подцениха културната революция южно от Обзор. С интерес се чака филмът от сезон 2005 „Пясъците отвръщат на удара“. Усещам как ще обадя по един „ол инклузив“ и през юли, и през август...

4. В Созопол социализмът е победил трайно, дори завинаги. Хазайките са все така кисели, сякаш са им откраднали динята от коритото на чешмата. Или си им опоскал доматиите от двора. Почти никакви мащабни инвестиции, трагично обслужване, допотопен ентъртейнмънт^[5]. Понеже и така, и така си знаят — август всичко ще им е фул. Ама сами сме си виновни софиянците — Созопол, та Созопол. Айсиктир!

5. Климатът в София се установи трайно тропически. Абсолютно всеки облак, формирал се в Северното полукукло, се чувства длъжен да се изтръска върху клетия град веднага след като прескочи Витоша. Само веднъж успяхме да им покажем на варненци какво значи да те навали до колене. Многу й гадну, нъл тъй?

6. Революция в туристическите артикули. Най-сетне някой стопли, че последното нещо, за което копнее курортистът, е сергийка с пепелници от лакирани рапанчета и екзотични раковини от незнайни океани и морета. Появиха се мили родни мъгове с надписи Bulgaria, Nessebar (може и с едно s) и пр. Сега луничави англичанки цяла есен ще отпиват чайче, въздишайки по всички мускули на спасителя от НСА, взети заедно. Или поне по един от тях (от мускулите, де).

7. Любим Мърфи закон на републиканската пътна мрежа: шосетата от София до морето се ремонтират най-усилено точно тогава, когато най-усилено се използват. Винаги съм подозирал — железниците и авиацията си цакат под масата, за което.

8. Броят на функциониращите басейни в София най-сетне стана адекватен на потребностите. За пръв път от много лета „Мария Луиза“ не прилича на китайски воден атракцион. Кеф ти вече не само „Макси“, ами и „Люлин бийч“, „Леда“, „Виктория“ и разни други водоеми с трудно произносими имена. На „Луиза“ сега се ходи предимно заради сръбската скара.

9. Джакпот се печели не с големи комбинации от по няколко бона, ами с най-обикновен фиш от лев и шейсет и пет. Те са си го казали отдавна хората — с малки суми, но редовно. Ето така се постига целогодишно лято.

10. Абе тази година изобщо имаше ли лято?

[1] Мегаломания — 1. Заболяване, което се изразява в мания за величие в някаква област. 2. Прен. Прекомерно самочувствие, надменност. — Б.ел.кор. ↑

[2] Волунтаризъм — 1. Учение, отреждащо първостепенна роля на божествената или човешката воля. 2. Прен. Пренебр. Направление в идеалистическата философия, което отрича обективната реалност и смята, че външния свят е рожба на нашето съзнание — Б.ел.кор. ↑

[3] Ъперкът — класически удар от традиционен бокс, използван при близък бой. — Б.ел.кор. ↑

[4] Нокдаун — Прен. Затруднено положение. — Б.ел.кор. ↑

[5] Ентъртейнмънт — от англ. — забавление, развлечение. —
Б.ел.кор. ↑

ЕДНА ГОДИНА В PLAYBOY

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ БРОЙ №31, ОКТОМВРИ 2004)

С първия истински есенен брой за тази година отдаваме почит на две много важни неща — лятото и нощния живот.

За целта най-напред избрахме две убийствено сексапилни блондинки, закарахме ги на морето и заснехме там две горещи, типично летни сесии. Cover star № 31 Ваня (по-късно тя ще стане поредната съпруга на Тошо Тошев, главния редактор на „Труд“ — б.а.) позира на борда на възбуждащо красивата яхта „Патриот“, на чийто комфорт съм се радвал и аз през август. „Мис Октомври“ Доника пък ни показва всичко най-хубаво от себе си на един плаж край Приморско малко преди залез-слънце.

По-голямо обяснение в любов към лятото не можахме да измислим. И не вярвам някой да има възражения. Тези 16 страници със сигурност ще направят есента и зимата ни значително по-топли и поносими.

По темата „нощен живот“ взехме за пример два от най-красивите български градове — Варна и Русе. Възложихме на свои агенти в тях да уплътнят септемврийските си вечери с разходки и впечатления от местните заведения. Накрая се опитахме да систематизираме и обобщим нещата, без претенции за пълна изчерпателност. Както се казваше в една нашумяла реклама от близкото минало — сега Варна и Русе, а скоро — и други градове.

Очаква ни вълнуваща и наситена с Playboy събития есен. В компютъра си вече съм складирал толкова интересни материали и фотосесии, че чак се плаша.

Впрочем, тези дни се навършва точно една година, откакто поех това списание. Щях да се въздържа да казвам колко ми е било приятно през последните 12 месеца, ако не бях сигурен, че и вие сте доволни. В случай, че все пак имате някакви оплаквания, адреса го знаете. Дотук съм успял да публикувам почти всички недоволства, а с някои от тях дори съм се съобразил. На хвалебствените писма се любувам тайно и

насаме, в състояние на нарцистичен делириум. Складирам ги грижовно, в чекмедже с аромат на Jack Daniel's.

ГОЛАТА ЖАНА

С танцьорката Жана Йовчева, звезда от един куп видеоклипове, бъдеща корица на Playboy и модел на чуждестранни списания като Esquire, се запознах при курioзни обстоятелства. Когато я видях за пръв път, здрависахме се и чух името ѝ, тя стоеше пред мен чисто гола. Забавно, нали?

Това се случи през ноември 2004-а по време на фотосесия в култовия Jim Beam club. Бях решил да поставя началото на една поредица под мотото „Playboy гостува на известни заведения и снима персонала им без дрехи“. Първата спирка беше именно тук, в най-големия български курорт — Студентски град. Идеята и реализацията бяха на фотографа Данчо Петков, с когото от този момент нататък щеше да ме свързва не само работа, но и едно хубаво приятелство.

В деня на фотосесията ми звъни от Jim Beam.

— Жоро, не е зле да се появиш тук. За авторитет. А и аз самият съм малко напрегнат, все пак това ми е първа толкова сериозна работа за Playboy...

— Добре де, ще мина надвечер да ви видя, малко преди да приключите.

— Окей, тук сме и те чакаме. Трябва да приключим преди 9, за да може после да разчистят и да отворят заведението. Момичетата са много хубави. Две барманки и две танцьорки...

— Супер. Звучи обещаващо...

* * *

Няколко часа по-късно влизам в бара, пред който зорко бди охранител. Все пак вътре има голи жени. Първото нещо, което виждам, са четири момичета, застинали в пози като манекени от витрина. На няколко метра от тях Данчо нещо свещенодейства над суперскъпия си неznam-си-колко-мегапикселов Canon.

Едната от девойките веднага ми прави впечатление — хубави крака, малко дупе и най-вече уникално лице и поглед на холивудска

звезда от 30-те. Това, както минута по-късно ще разбере, е Жана — мой бъдещ партньор в безброй партита, пътешествия из страната и какво ли още не.

— Жоро, седни на онзи диван, ей сега ще дойда с лаптопа да ти покажа какво сме заснели дотук! Надявам се да останеш доволен! — фотографът е видимо облекчен от появата ми.

Сядам на дивана в полумрачния бар. Носят ми питие. В този момент се приближава голата брюнетка, която толкова ме е впечатлила още от пръв поглед.

— Здравсти, аз съм Жана — казва ми тя с дрезгав нисък тембър, характерен за жените със силни характери.

— Аз пък съм Жоро. Мисля, че съм готов да стана твой мениджър до края на живота ти. Какво ще кажеш?

— Готово. Навита съм. Само едно трябва да знаеш — секс за пари не правя. Иначе за всичко друго нямаш проблеми.

Разби ме. Бях зашеметен и от снимките. Но Данчо, в типичния си стил, проявяваше несигурност в качествата на фотосесията.

— Абе пич, страхотни са всички кадри. Погледни само какви стойки и погледи вадят... Браво, браво на всички.

— Ох, добре. Успокоих се. Само още един кадър мисля да направя...

Момичетата, които вече бяха доста изморени от дългото гримиране и позиране, се ободриха. Все пак това беше голямо изпитание за тях, особено за двете барманки Мария и Констанца, които нямаха никакъв опит в такъв тип занимания.

* * *

Фотографският стил на Данчо Петков е особен, силно повлиян от основната му работа в „Пайнер“ — да снима плакати и обложки за албуми. При него моделите винаги трябва да позират напълно неподвижно, застинали, вкаменени. Снима само от статив, при перфектно нагласено осветление. В резултат на всичко това кадрите му имат свършена острота, непостижима от нито един друг фотограф. Да, това често пъти е за сметка на атмосферата и живеца в кадъра. Няма ли движение и взаимодействие между моделите, понякога няма и

сексапил. Но затова пък чистотата на снимките е направо нереална, като от един друг свят. Това беше може би първата българска фотосесия в списанието, която изглеждаше все едно е взета от някое западно издание.

* * *

Тръгвам си от Jim Beam в превъзбудено състояние, подобно на онова, в което бях след плеймейтските фотосесии на басейна Махи.

С Жана и нейната колежка — не по-малко сексапилната танцьорка Даниела, се виждаме няколко дни по-късно. Идват в редакцията да видят подредената по страниците фотосесия и да дадат кратки интервюта. Малко преди тях същото са направили и двете барманки, които бързат за работа.



Жана и Даниела в кадър от куловата фотосесия в Jim Beam club, заснета от Йордан Петков

С Жана и Дани се заплесваме до късно в кабинета ми. След това отиваме на вечеря в „Тамбукту“. Сервитьорът там ме гледа сякаш съм Хю Хефнър, току-що кацнал с частния си самолет.

— Ако ни хареса вечерята, заедно с бакшиша можеш да получиш и телефоните им — смигвам му свойски, сочейки към двете танцьорки, а той се усмихва съзаклятнически.

* * *

В следващите месеци с Жана ставаме комбина за чалга партита, на които другата ми основна сподвижничка от нощния живот — Мадлен, не е фенка. За Силва да не говорим — тя е направо враг на тази музика.

Но с Жана, която иначе танцува на хаус партита, сме на един акъл по отношение на запоите в БИАД. Казано накратко, нямаме нищо против тях. Оказва се, че тя се заплесва по хубави момичета не по-малко от мене. Успява да ги забележи по масите наоколо още преди аз да съм ги видял.

— Ще ти намеря един куп модели за списанието, ще видиш — едва дочувам дрезгавия ѝ глас, заглушаван от един хит на Райна.

— А аз на тебе — един куп танцьорки.

И наистина тази комбина заработи. Примерите са много. Три години по-късно даже нощният живот на Велико Търново се убеди нагледно в това...

* * *

В първата си сесия за Playboy, Жана все още нямаше тази гръдна обиколка, с която по-късно блесна в клиповете на Деси Слава и „Ъпсурт“. Фотографът дори ми обясняваше как се наложило да ѝ сложат допълнителни кичури коса, за да може да падат върху малките ѝ гърди и по този начин да ги прикриват.

Още на следващото лято Жана си реши този проблем веднъж завинаги. Никога няма да я забравя как невъзмутимо седеше по цици под чадъра ми на „Какао бийч“, без да ѝ пука от големите лепенки

върху белезите от скорошната операция. Повече от ясно беше, че двете нови придобивки рано или късно ще бъдат увековечени с нова плейбойска сесия. Въпросът беше точно кога и точно как...

И моментът за това навяр половин година по-късно — през януари 2006-а. „Плейбой“ се намираше в своя апогей. На корицата беше суперзвездата Камелия. Умопомрачителната ѝ фотосесия бе довела до разграбването на целия тираж за броени часове. Списанието бе достигнало своето най-дълбоко проникване до широките народни маси.

Ето сега можем да си позволим нещо по-изтънчено, казах си тогава. През февруари не е нужно да търсим голяма знаменитост за корицата. Която и да е тя, ще бледнее пред Камелия. Затова ни е нужна не толкова известна, но ултра сексапилна и стилна жена, по възможност на около 20 години и брюнетка, която да бъде представена като пълен контрапункт на фолк дивата.

Жана Йовчева беше идеалният модел за осъществяването на този план.

Фотосесията ѝ имаше убийствен стайлинг, особено в снимката за корицата. Това беше и първият кадър, одобрен и от гръцки и американски шефове, в който моделът няма принципно задължителния *eye contact* с фотокамерата — тоест, не гледа към читателя на списанието, а някъде настрани.

Не само това, но и почти всичко останало в тази сесия беше нетипично плейбойско — наистина като пълна антитеза на свръхкомерсиалния пикториъл с Камелия месец по-рано. Кое не означава, че не беше секси, напротив. Циците на Жана просто избиха рибата. Тя изглеждаше по-самоуверена от всякога. Броят се продаде изненадващо добре, въпреки че всички очаквахме неминуем срив след изригването на знаменития Коледен брой от 2005-а.

Година по-късно снимахме Жана още веднъж — този път не за корицата, а във фешън пикториъл. Облякохме я в мъжки дрехи и ѝ дадохме дебела пура. Много ѝ отиваше. Партньорка във фотосесията ѝ беше другата най-сексапилна танцорка на републиката — русокосата Александра Енева, позната още като „българската Парис Хилтън“. Това беше един от последните ми броеве.

Но да се върнем към онзи декемврийски брой на 2004-а, в който излезе фотосесията от *Jim Beam club*. На корицата беше Криси, една секси брюнетка със страхотен бюст. Тя бе бивше „Момиче на месеца“

от 2002 година и се изявяваше като модел в Швейцария. В същия брой имахме и страхотни снимки на Деси Слава от Дилян Марков — де факто първата ѝ по-разголена изява за българско списание. Пак тогава излезе и уникалният текст от Светльо Витков „Изкуството да бъдеш идиот“. По-нататък този безподобен чешит щеше да напише за списанието цяла поредица от статии „Истерията на Хиподил“, която по-късно еволюира в книга. Агитирах го за това по време на десетките пиянски запои, които сме имали с него в „Брилянтин“ и Jim Beam и накрая успях.

Казано обобщено, декемврийският Playboy от 2004-а бе един особено успешен брой. А тепърва предстояха интересни събития и корици...

ЕФЕКТЪТ „БИГ БРАДЪР“

(СТАТИЯ ОТ PLAYBOY FORUM №33, ДЕКЕМВРИ 2004)

„Кратък списък на нещата, които воайорското шоу легитимира у нас.“

Освен че размести пластовете в телевизионния праймтайм, фурорът на „Биг Брадър“ успя да официализира няколко явления, които досега смятахме по-скоро за „ъндърграунд“.

Преди всичко — както загатнахме и в предишния брой на Playboy, воайорството получи тотална легитимация в патриархалното ни общество. Да гледаш някого как се къпе, епилира, ухажва друго или споделя съкровени тайни, вече не е тайно удоволствие за перверзни типове, а нещо като масов спорт. Същото важи и за реципрочната мания — да се показваш, да правиш неща пред невидими наблюдатели. Достатъчно е да погледнете какъв бум изживяват видеочатове в българския Интернет. Ако бях ловък търговец, точно сега без никакво колебание бих внесъл цял тир уеб камерки от Китай. Сигурен съм, че ще се харчат все повече и повече.

Второ — своеобразна легитимация получиха и иначе масови явления като хомосексуалността и мастурбацията. Във времето, когато вирнатото дупе на Азис на терасата на „Текила бар“ предизвика шумен скандал (с участието на фигури като бате Бойко, Слави и Кеворк), признанията на Димитър за „хилядите му партньори“ и облекчаването му в тоалетната станаха по-често споменавани от прословутото „добро утро“ на „Глобул“.

Трето — чалгата влезе триумфално в праймтайма на националния ефир. Докато съквартирантите в Къщата правят гимнастика, слушаме песен на фолк дивата Рени, написана от мъжа на колежката й Глория. После гледаме как Стойка се плацика в джакузито, пеейки хит на Анелия. Вътре в хола й приглася не по-малко тренирана чалга фенка като Силвия-Александра.

Ами какво да кажем за фактическото официализиране на мекия говор? Възкликанието на Стойка: „Пипируда, пипируда, штъ спася!“, вече надмина по популярност незабравимия пернишки „скакауец“ от тв състезанието на Къци. Незабравима ще остане и често повтаряната констатация на Силвия-Александра: „Б-а-а-а-аси мьнтълитетъ е тука-а-а-а-а-а...“. Изясняването на взаимоотношенията, което двете си устройха в спалнята, за някои зрители от Софийското поле е звучало направо като диалог на чужд език.

Говоренето на меко вече е не просто хит — то се превръща в мода. Когато някой пловдивчанин или варненец се интересува къде в центъра на София има заведение „Хепи“, вече никой софиянец не си мисли, че англичанин му пожелава Happy today! За всички вече е ясно, че въпросът всъщност е „Хепиту дей?“.

Пето — жълтата преса най-сетне намери истинските си герои. Хора, които познава достатъчно добре и за които не се налага непрекъснато да си измисля разни неща. Същевременно героите нямат поглед върху онова, което се пише за тях, нито могат да го опровергават, ако все пак се окаже измислица.

Благодарение на „Биг Брадър“ булевардните издания успешно преодоляват налегналата ги напоследък тематична криза и придобиват нов ореол на ценен информационен източник за широките маси. В деня след излизането на Дими от Къщата, претендиращ за сериозност всекидневник изненадващо публикува огромно заглавие, касаещо сексуалността му. Сякаш това е най-важното нещо, интересуващо нацията в този ден. На другия ден, седмичник, непретендиращ за сериозност, отвърна с измислено интервю под заглавие „Оная ми работа е 35 сантиметра!“.

Вестникар да си в днешно време...

ВЪВ ВИХЪРА

ЧЕСТИТА НОВА 2005-А

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №34, ЯНУАРИ 2005)

По принцип си падам малко непукист, а отношението ми към празниците е подчертано нихилистично^[1]. Затова ще повторя съвета си от миналата Коледа — не се поддавай на предновогодишна истерия. Бъди cool, радвай се на хубавите неща в живота всекидневно, а не кампанийно. Не забравяй, че след 1 януари няма да ни се налага да умираме, а тъкмо напротив.

Въобще не е толкова важно къде точно ще посрещнеш Новата година, какво ще ядеш и пиеш, колко пиратки ще гръмнат в краката ти, кой ще разказва вицове пред микрофона и кой шлагер ще прозвучи 6 пъти в рамките на няколко часа, понеже диджеят също трябва да храни семейство. По-важно е да имаш около себе си хора, с които през 2004-а си се събирал и без толкова специални поводи. И да се чувстваш добре с тях.

В Playboy №34 има няколко коледни изненади. Новата сесия на ослепителната Соня Васи е придружена от уникална нейна изповед. В специален коледен стил е и пикториълът на „Мис Януари“ — дългокосата Марина. Публикуваме и новата класация на най-големите плейбои в България. За десерт сме оставили fashion селекция, в която основните акценти се поставят от неустоимия сексапил на нашата Playmate of the Year Мадлен Пенева.

Както често обичам да казвам в такива случаи — харесва ли ти колкото и на мен?

БАЙ-БАЙ, 2004-А

Посрещнах новата 2005-а в „Брилянтин“ заедно с Мадлен, Силва и Коцето. Ще запомня този купон най-вече с хелиевите балони, чийто въздух Мими не се умори да гълта, за да говори по смешен начин с изтънено гласче като в една нашумяла реклама на водка „Мери Джейн“. Правихме си и много снимки — в бара, отпред на площада, с полицаите на жълтите павета...



*Силва и Мадлен, която гълта хелий от балончета, посрещат новата
2005-а*



И полицаите на жълтите павета могат да се снимат с плеймейтки

За мен 2004-а — първата ми изцяло „плейбойска“ година — беше преминала като на един дъх. Не бях работил толкова много и така сериозно никога досега. Но също така и не бях се забавлявал толкова. Може да се каже, че животът ми се беше променил коренно — като лайфстайл, като среда и контакти, като стил на поведение.

Вече бях започнал да свиквам със суетата да си „Плейбой редактор“. Започвах да се държа все повече „на положение“, колкото и чужд да ми е бил този маниер винаги. Установих, че малко или много, позицията те променя и задължава. Читателите на най-популярното мъжко списание не биха се радвали особено, ако главният му редактор е просто едно добро момче без особено самочувствие, което се държи незабележимо и води тихия живот на ерудиран книжен плъх.

На 1 януари 2005-а ни гонеше тежък махмурлук. Опитавме да го победим с нещо като късен обяд/ранна вечеря в „Тамбукту“. Във въпросния ден дори иначе енергичните и любезни сервитьори на този елитен ресторант се държаха неадекватно и доста ни изнервиха със закъсненията и грешките си. Но Мадлен успя да ни развесели напук на целия този махмурлук и дискомфорт. Сред коронните ѝ номера тази вечер беше имитирането на тъжната физиономия на един самотен чужденец от съседната маса. Правеше го толкова добре, че буквално се заливахме от смях.

[1] Нихилизъм — философска позиция, според която всичко в света е лишено от смисъл, цел и реална ценност. — Б.ел.кор. ↑

ПО-ДОБРЕ С ПАРИС В „ХИЛТЪН“, ОТКОЛКОТО С ВЕНЕТА В РАЙКОВО

(THE PLAYBOY INTERVIEW №34, ЯНУАРИ 2005)

„Нов разговор с водещия на Big Brother и «Стани богат» Ники Кънчев — за «димитровките», Пипирудата, телевизионния бизнес, Кеворк Кеворкян и момичетата от Playboy.“

Най-напред — бърз обзор на ситуацията 33 месеца след фундаменталното интервю на Ники Кънчев за първия ни брой.

43-годишният енциклопедист от Червен бряг продължава да бъде една от най-големите звезди на българската журналистика, за да не кажем дори най-голямата. Води три предавания (две по „Нова телевизия“ и едно по „Дарик радио“) и продуцира четвърто („Рекламна пауза“ по „Канал 1“). Пише умни статии в списание Grazia, което ние от Playboy обичаме да следим изкъсо. Не пропуска футболно и баскетболно дерби, разцъква мачлета^[1] със стари авери (хоби, което аз лично никога няма да се науча да разбирам), обхожда всички по-интересни светски събития (с поредната тарикатска шапка с козирка, нахлупена на главата). И той като мене трупа колекция от компактдискове, за чието изслушване ще му бъдат нужни към 150 години живот. Продължава да се кефи на „Ю Ту“ (сори, пич, тук винаги ще си фен № 2 у нас, знаеш кой е номер едно!), „Инексес“, „Депеш“, „Бон Джоуви“, „Металика“. Следи под лупа българската поп сцена (дори само заради дадения тласък в кариерата на Вики от „Мастило“ си струва да му правим евала години наред) и винаги гледа да помогне с каквото може. Понякога дори е прекалено добронамерен и позитивен — до степен да се оставя да го използват и такива, дето не заслужават.

За мене лично, Ники, когото познавам от над 10 години, ще си остане завинаги образец за свестен пич, който никога не забравя

откъде е тръгнал, но и никога не се задоволява само с постигнатото дотук. Ще го помня дълго и като човека, с когото преди години заедно ухажвахме прекрасните момичета от офиса на „Вирджиния рекърдс“. А може би най-вече като една от малкото български знаменитости, които умеят да се кефят на чуждите успехи не по-малко, отколкото на своите собствени.

— *Кънчев, минаха почти 3 години от първото ти интервю за Playboy. Сега си още по-голяма звезда оттогава. Как го постигаш?*

— Моля? Как постигнах тези успехи, ли? Ами искаш ли честно? Точно благодарение на това първо интервю в Playboy. След него хоризонтите се разшириха, крилете ми станаха турбо и полетях... Сега искаш ли още по-сериозно и честно? Именно в това първо интервю за вашето списание Нойзи успя да ме накара да кажа нещо, с които затвърдих едно изключително важно качество в съдбата си — да бъда естествен. И то 3 години преди старта на Big Brother и повелята да си естествен, за да спечелиш 200.000.

Без майтап, това интервю още се цитира и от приятели и от непознати, които са били впечатлени, а и захранва с темички и досега доста жълти вестници. Това също е оценка за това, което сме казали вътре.

— *Връзка си беше, връзка си и остана. Кой знае какво ще ти се случи след сегашния ни разговор. Кои са най-значимите промени в живота ти от онзи април 2002-а до днес?*

— Получих титлите „Нашият по-интересен учител“ и „Нашият образцов брат“. Връчиха ми ги учениците от Неврокопската професионална гимназия „Димитър Талев“ в Гоце Делчев. Правили са анкета в цялото училище за най-успешна медийна личност и... така. Едно от децата посочило като основание: „За разлика от нас, Ники Кънчев винаги си знае уроците“... Ето на това му викам значима промяна.

— *Истерията по „Биг Брадър“ като че ли остави на заден план „Стани богат“. Ти самият не се ли чувстваш разтроен между двете шоуа и работата си в „Дарик“? В кое от всичките кресла се чувстваш най-комфортно и защо?*

— Не, не съм разтроен, разтроен съм. Но се лекувам. Предаванията са адски различни и в това е предизвикателството. Много ми е интересно навсякъде. Естетически, стилистично и журналистически и трите неща са бая далеко едно от друго. Донякъде се допират само „Купон на изток от Рая“ по „Дарик“ и Big Brother live, където задавам свободни провокиращи въпроси. „Стани богат“ е друга планета и е от друга планета — след края на този Big Brother той ще се върне на екран три пъти в седмицата — вторник, четвъртък и събота по един час. И Бигчо и Богатчо обаче направиха революция — в показването по телевизора на нови, нестандартни, съществуващи в някаква паралелна реалност хора: едните — умни и разсъдливи, другите — мега естествени и играещи себе си.

Иначе се изморявам много. Ако отстрани изглежда, че съм всеяден — I'm sorry but I am. Всъщност съм най-добър в спорта.

— *Сега сме точно по средата на първата бигбрадърска кампания. Развитието на събитията дотук съвпада ли с очакванията ти? Какво те изненада най-много в тези първи 6 седмици?*

— Постоянно чувам около мен хора, които си мислят, че знаят какво ще се случи утре. Е — не знаят. Играех си спокойно футбол на игрището на Любо Пенев и изведнъж ми звънна телефонът. След 3 часа бях в костюм, а Димитър си тръгваше по свое желание. После дойдоха алкохолните изцепки на Найденов и Гроши и пак настъпи непредвиден екшън. Голяма изненада е този Найденов. Изпрати „Духалите и обратно“ всички завършили ВИТИЗ, НАТФИЗ или каквото и да е образование в България. Включително и мене. Седна при изгонването в студиото и почна да ми чете текста от аутокюто^[2]... Е, няма такъв пич. Кефя му се максимално. Фаворит ми беше и Митьо, който извади Пищова и видяхме четвъртата серия на Naked Gun 35 и 7/8. Очаквах повече от него като бисексуален — да оплете и жени и мъже като паяк в мрежите си. Но Димитър не издържа психически.

Изненада ме и „смешният плач“ на другите правещи телевизия в България, т.нар. конкуренция — *ага ядоа кифтетата на диджей Дамян не риваа...* Но не ми се говори много за това, защото тези, които управляват телевизиите у нас, просто не са в час. Може би са затрупани и вгълбени във финансирането на медиите си, но им убягват детайлите, хората, талантите. Жоро, мога ли да те използвам за един пример?

— *Давай, сега ти е паднало.*

— Ами аз от 10 години насам знам, че ти си човек, който би правил най-интересното кинопредаване в България — било като водещ, продуцент, мениджър или т.н. Бъкан си с кинофакти, данни, съпоставки, прогнози, втори планове в киното, биографии на режисьорите, актьорите, препратки вътре във филмите, кино цитати от филм във филм, класации. Аз съм усетил това в 3 наши разговора и в 5 твои статии — особено в онази от едно време, в която обясняваше защо на някой филм, и то холивудски, от време на време отгоре на кадъра се подава микрофон. В зала 1 на НДК. Това съм усетил аз, който съм шеф на водопад и на себе си. Ами тези тв босове къде са?! Защо не се възползваха по някакъв начин от тебе още навремето? Най-тъпото е, че дори и да си бил събрал смелост да се докопаш до някой от тях, който ще ти отдели половин час, разговорът щеше да завърши с: Ок, готин си, ама си намери спонсор, продуцент и т.н.

— *Недей, че за малко да се разочуствам. Да се върнем на събитията около тебе в последните месеци. Разкажи някой куриоз, свързан с биг братър истерията, нещо, което те е разсмяло.*

— Ами плаках от смях на лафа, че на „лъскането на бастуна“ след Big Brother вече му се вика „Димитровка“. Отивам да си направя една димитровка! Ха-ха-ха! Чуй как звучи само — много по-добре от „злбарка“. Автор на крилатия лаф е Ники Николов, главен редактор на предаването. Иначе истерията си е истерия. В M-Sat даже имат всяка сутрин предаване „Малката сестра“, в което обсъждат Big Brother. Гот е, особено някои от сестричките.

— *Миналата седмица шоуто напусна един от най-колоритните участници — Стойка. Как си обясняваш, че в коментари из пресата и Интернет форумите тя беше обявявана за почти сигурна победителка, и същевременно фокусира върху себе си толкова злоба от някои съквартиранти, висок негативен вот от публиката?*

— Стойка е за отделно интервю на тези страници. В рубриката „Пипируда на месеца“ или още по-мощабното „Пипируда на републиката“. Стойка е ярък образ, безподобен, и затова концентрира толкова злоба и подмятания. Иначе направи най-емоционалното и звездно излизане от Къщата. Затова, когато тя си тръгна, част от екипа пророниха по сълза. Аз също.

— И аз, честно казано. Слушай сега една моя теория. Според мене, евентуалните победители в „Биг Брадър“ могат да бъдат три основни типа. Първи тип — противоречиви фигури, които обаче правят шоу, влизат в конфликти и нонстоп са интересни за гледане. В тази група условно слагам Найден, Димитър и донякъде Здравко и Анелия. Вторият тип са участници като Виктор, Зара, Мариела, Тихомир и Алиджан — по-сдържани натури, които обаче не фокусират върху себе си толкова много неприязън вътре и вън от Къщата. Третият тип възможни победители аз наричам „трогателни“ типажи — Стойка, Гроши и донякъде Силвия-Александра и Маргарита — най-обикновените хора от народа, които имат куп недостатъци, но по някаква причина успяват да станат симпатични на мнозина. За тези хора дори самото участие в шоуто е невероятен трамплин и повратна точка в живота. Трогателните победители вече изгърмяха, остават само шоу типажи и хора на разсъдъка. Ти как мислиш — какъв човек ще победи?

— Аз ще изведа друг основен тип съквартиранти. Това са „Дразнителите“ — Димитър, Найден, Алиджан, Маргото, Анелия. Цветни типажи, които имат мнение по всички въпроси. Можем да ги наречем и „Коментатори“. Те обаче са в губеща позиция и във вътрешния кръг и във външния. Появят ли се на елиминация си заминават директно. Победителят според мен ще е между другите. Тихите води. Ненатрапчивите сенки.

— ОК. Ще видим. Не можах да си пробутам теорията, но както и да е.

— Еми... по твоята класификация ще е от втория тип — от „разумните“.

— Какви бяха твоите лични прогнози относно това дали ще има секс в Къщата? В интернет форума един посетител ерген беше обявил, че ако никоя от дамите не бутне на никого, ще си промени мнението за нежния пол и дори може да си помисли дали да не се ожени. Явно обаче ще си остане ерген поне до следващата кампания...

— Проблемация със секса ли има този ерген, нemoъ да разберъ? Не бодва ли достатъчно, не мушка ли, не заравя ли кокалчето в съседната градина?

На трибуните на баскет срещата „Лукойл Академик“ — „Рефлекс Белград“ един пич се провикна: „Абе, Ники, кога ще има секс в Къщата?“ И аз на прима виста му отвърнах: „Ами трябва аз да вляза вътре“. Преди изгонването на Стойка шефът на „Труд“ Тошо Тошев пък ми каза да спрем да гоним жените, защото ситуацията става много мъжка и на мен ми хрумна един начален анонс: Здравейте, скъпи зрители, вие гледате „Гей Брадър“...

Питах Нед и той отговори положително, че е успял да паркира розовия кадилак във варненския гараж, но явно обича бързите скорости човекът...

— Ха-ха, явно. А как притежателите на оригиналния лиценз — холандците от „Ендемол“, коментират първата българска кампания? Изненадани ли са от нещо, или може би от нещо са недоволни? Казвай си всичко веднага, за да не те обработвам както Майкъл Медсън обработваше ченгето в *Reservoir Dogs*^[3].

— Изненадани са супер приятно. За 50 дни в Българския Big Brother се случиха неща, които в другите биг брадъри по света са се случвали в течение на няколко тв сезона. Но нали такива са заветите на водачите ни — в родината нещата да се случват за дни, докато на другите са им необходими десетилетия и столетия.

— Промениха ли се някои твои представи за живота и за хората след старта на това шоу у нас?

— Да. Главно в телевизионен аспект. Първото предаване у нас, в което никой не ти казва, препоръчва, сочи и коментира кой от героите да си харесаш и защо. Просто си избираш един или няколко и започваш магнетично да ги следиш.

— Какво мислиш за явленията, които „Биг Брадър“ успя да легитимира и официализира у нас — воайорството, екхибиционизма, хомосексуализма, попфолка, мекия провинциален говор?

— Ми дай идно по идно, аз ни съпритеснявам да ги коментирам тия работи. Почвам из отзаде. Заради Стойка силно е намалял притокът на туристи към Пловдив и общината там е била в паника. Силвия-Александра се потресе, като се видя и чу отстрани какви ги плещи. Преди това ни потресе нас. За мен мекия провинциален говор беше чаровно и мило нещо, но просто не можах да повярвам, че на територия 550 на 400 км. колкото е България, могат да съществуват такива зашеметяващи правоговори. Звучеше ми като чужд език.

Попфолкът така или иначе си съществува. Но невявяването на Азис в студиото, за да защити пред феновете и обществото Стойка, която пък защитаваше попфолка в Къщата, показва, че чалгаджиите все още ги е бъз. Хомосексуалният Димитър пък си го отнесе подobaващо от Найдено и Алиджан, а и от зрителите. Същият развяваше и знамето на екзхибиционизма. За воайорството не мога да говоря, не го усещам — имам нормален полов живот и гледах на предаването като на шоу. Но пък понякога си казваш: Тази става! Това воайорство ли е?

— *Май да. Нищо де. Представи си сега, че трябва да събираш съквартиранти за една celebrity версия на „Биг Брадър“. Кои български звезди вкарваш вътре?*

— Тити Папазов, Боби Турбото, Урсула, Благо Георгиев, Део, Нико Тупарев, Дучето, за да грее вътре пак червената фланелка, Елин Рахнев, Теди Велинова, гаджето ми Даниела, защото е влюбена в Big Brother, Майкъл Капустин, Стойка. Станаха ли „Мръсната дузина“?

— *Да. За цесекарството ти се чудя на акъла, но иначе — добър избор. Малко прекали с мъжете за сметка на жените. Сега да поговорим малко за блондинки. Какъв тип руса прелест би предпочел — наивна, простодушна и секси — като Парис Хилтън, или умна, отракана и недостъпна — като Венета Райкова?*

— По-добре с Парис в „Хилтън“, отколкото с Венета в Райково.

— *Аз не бих върнал и Венета в „Хилтън“, или пък Парис в Райково, но това е друга тема. Преди малко споменахме „Дарик“, да се върнем пак на това. Ти водиш „Купон на изток от Рая“ от самия старт на това радио. То става все по-влиятелна медия у нас. Скоро бях на „Дондуков“ 82 за едно интервю и атмосферата ми се стори все така купонджийска, но и по-отговорна някак си. Как се развиват нещата там, да очакваме ли промени в твоето предаване?*

— „Дарик“ си е „Дарик“, част от моя живот! Като наркотик е — понякога съм зверски уморен, но въпреки това отивам и след предаване съм отново „горе на черешата“! Магия някаква. За 12 години там (което си е един пилотски трудов стаж и после ги пенсионират) съм преживял много от най-риалити моментите в живота си. Там се влюбих истински. А иначе радиото прогресира и в национален мащаб, и в творчески. В същото време екипът е уникално млад и диша свободно.

— *Кои са най-натоварените ти дни от седмицата и как протичат?*

— Понеделник — Big Brother live, вторник — номинации в Къщата, сряда — почивка, четвъртък — 2 предавания в „Дарик“, петък и събота — снимки на „Стани богат“, неделя — подготовка за живото предаване, понеделник — живо предаване. Вторник — номинации, сряда — почивка. Е, всяка сряда ли ще почиваме?!

— *Опиши любимия си почивен ден, ако изобщо има такъв.*

— Както е написала една от съквартирантките в анкетната си карта: „Обичам да ходя да тичам“. И аз така — ходя, а от време на време и тичам. С приятели — плажен или планински волейбол. Пътувания с Джиджанчето, Вели, Теразини и цялата компания — яко пътешествия. Със Сашо Жеков или с Иво Райчев от радио „Гонг“, с разговори за спорта и живота, със Сашо Везенков — лафове за баскета и живота, с цесекарите — ясно е за какво!

— *Кога за последен път изпита екстаз от нещо?*

— Когато изпързалях Стойка в студиото на Big Brother Live да каже пред всички пак какво, аджеба, гонеше да спасява в джакузито. Някъде от безбрежната ѝ душевност излетя нагоре трогателното: „Пипируда!“ И аз изригнах вътрешно...

— *С коя от всичките cover stars на българския Playboy би искал да прекараш поне една нощ?*

— С пионерката, първата от онзи исторически априлски плеј пленум, Юлияна Кънчева... не мога — сестра ми е. (Хайде сега ходи да обясняваш, че нямаш сестра! — бел.ред.). За Катето Евро нямам още достатъчно евра, но събирам още от времето, когато се казваше Рени. Между Нина и Николина все още не мога да избира. Бих бил един пламенен Каравелов с Карабелова, с Вълчанова — гладен вълк, и доста здрав с Вили Здравкова. Не съм бил в Лили, но съм бил в Ел Ей и там съм бил с първата легендарна българска следа в иконата Playboy — Соня Васи. Виж, със Сончето верно сме нещо като брат и сестра. Някои от най-яките си предавания в „Дарик“ съм правил именно с нея. Тя ме запозна със Стефани Чао и аз въобще не исках да ѝ кажа чао, но се наложи, когато ми каза, че гаджето ѝ е Диджей Мъгс от „Сайпръс Хил“. И вие, гадове от българския Playboy, сте я снимали Стефчето, нали? Е, покажете я на хората, де! Нататък — Чичовата Мадлен съм я избирал лично в конкурса за плејмейтки, с мулатката Цвети (корица от

март 2004) сме били тримата — аз, тя и ти... в колата ми. С Ваня Щерева сме се разбрали отдавна да го направим по цесекарска линия, с другата Щерева — Бойка — също, още от времето на „Златният Орфей“, ама тя вече стана Би, а аз си останах правопрпорционален... с Ах, Диана, ох, секс игри Любенова, уф и аз свърших, докато се заиграем. Това е за Кориците с циците, сега — за момичетата на месеца. С „Мис Юли 2003 година“ веднъж през август 2003-а...

— Ясно. Изброяването ще продължи в следващото ти интервю. А Стефани Чао наистина сме я снимали и в най-скоро време ще покажем какво ни отстъпи временно Мъгс от „Сайпръс Хил“. Кажу сега кога ще станеш водещ на „Всяка неделя“.

— Трябва да родя и изрека в ефир още много кънчевизми, за да започна да кеворкирам. Имам какво да уча. Пък и Кей Кей (Кеворк Кеворкян — б.а.) е в супер форма напоследък.

— А на „Шоуто на Слави“?

— Утре вечер. Но без вицове, моля. Пробвал съм и не мога да ги разказвам толкова готино.

[1] Мачлета — уреждане на резултати от спортни срещи — Б.ел.кор. ↑

[2] Аутокю — autocue, още teleprompter или telescript — дисплей устройство, което показва на водещи във визуални предавания какво да говорят. — Б.ел.кор. ↑

[3] Reservoir Dogs — „Глутница кучета“ е култово криминале, което с неповторим черен хумор разказва за сложните отношения на приятелство, вяност и лоялност в банда престъпници, готвещи се за най-големият обир на скъпоценности. — Б.ел.кор. ↑

МАРИНА

(СТАТИЯ ОТ PLAYBOY №34, ЯНУАРИ 2005)

„Мис Януари е не само усмихната брюнетка с нимфетски чар, а и момиче с много таланти.“

„Пусни някакъв джаз. Или нещо на «Пърфикт Съркъл»“, казва тя, сядайки на креслото в офиса ми. Само няколко минути са ми достатъчни, за да разбера, че „Мис Януари 2005“ Марина е не просто лъчезарна брюнетка с лолитски^[1] сексапил, но и момиче с разностранни интереси и богата обща култура, с което можеш да разговаряш с часове.

Най-страстното хоби на третокурсничката от НАТФИЗ (специалност „Анимационна режисура“) са пътешествията. „Обиколила съм цяла Европа. Била съм и в Непал, и в Тибет. Семейството ми харчи всичките си спестявания за приключения. С хонорара от Playboy съм намислила да отида до Египет, а следващите ми цели са Бразилия и Нова Зеландия“, ентусиазирано обяснява Марина.

А кога намираш време за рисуване, я питам, докато се кефим на вокалите на Мейнърд Джеймс Кийнън (същият, който е фронтмен и на „Туул“, знаете) в убийствения кавър по Imagine на Джон Ленън. „О, винаги намирам време за това. Обичам не само анимацията (любимите ѝ неща са Samurai Jack и «Кошмар преди Коледа» на Тим Бъртън), но и приложните изкуства. Занимавам се с рисувана коприна, искам да усвоя и някои специални тибетски техники. Който се интересува от мои творби, може да ги види в сайта Gaitani.com“.

Добре де, а кога намираш време за мъже, е следващият ми въпрос към „Мис Януари“. „Не се притеснявай и за това. Оправям се добре. Мисля, че имам силно развито шесто чувство, първото ми впечатление за хората винаги се оказва правилното. Не мога да се

оплача от интимния си живот“, казва ми тя с почти дяволско пламъче в очите.

След около час вече сме изслушали докрай албума на „Пърфикт Съркъл“ и сме разгледали всички снимки от веселата ѝ коледна фотосесия. После вечеряме в уютен индийски ресторант, разговаряйки последователно за пикантната кухня, будизма, общия ни любимец Куентин Тарантино и партитата на „Метрополис“. След това ѝ поръчвам такси, защото тя вече бърза към къщи. Обещала е да нарисува грима и косата на своя приятелка, с която ще ходят на техно партито с Карл Кокс^[2]...

Ето на това му казвам аз незабравима „Мис Януари“. Марина Симеонова.

[1] Лолитски — от Лолита — героиня от едноименния роман на Владимир Набоков. Подобно на нимфетка — синоними на сексуално привлекателни и „узрели“ 12–14 годишни момичета. — Б.ел.кор. ↑

[2] Карл Кокс — британски диджей. — Б.ел.кор. ↑

НОВА ГОДИНА, НОВ ДИЗАЙН

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №35, ФЕВРУАРИ 2005)

През последния месец все важни събития. Даже и да не броим сред тях цунами трагедията в Югоизточна Азия, която се очертава като най-голямото природно бедствие, сполетявало човечеството някога.

То, разбира се, не попречи на група българи да останат да се веселят в един местен „Хилтън“, че дори и на връщане да недоволстват, задето, вместо да им сервираят вечеря, келнерите ходели да помагат при събирането на труповете. Но да не се отплесваме по народопсихологически теми.

Завърши първият български сезон на „Биг Брадър“, при това с победител плейбой, когото не пропуснахме да включим в националната си класация миналия месец.

„Кемикъл Брадърс“ пуснаха убийствен нов албум.

Богдан Русев написа есето „О, братко, къде си?“ и го изпрати по електронната поща до редакцията на любимото си списание.

Брад Пит официално се раздели с Дженифър Анистън.

На фона на цялата тази брадър мания, българският Playboy излиза с нова графика — точно 15 месеца след последната подобна промяна в дизайна. Надявам се да останете доволни — постарали сме се списанието да изглежда по-модерно, атрактивно и приятно за четене.

Playboy № 35 се гордее не само със сексимвола Венета Харизанова на своята корица, както и със спиращата дъха „Мис Февруари“ Стефани Чао. Този месец публикуваме новата си класация на 50-те най-желани жени в България — с 21 нови имена в нея, уникални снимки, както и коренно различна челна тройка в сравнение с миналата година.

Сега ви пожелавам приятно разглеждане и четене. Не ми спестявайте никакви коментари, забележки и предложения. Жените, разбира се, е добре да придружават писмата си със снимки.

Георги Неделчев,

joro@playboy.bg

ФЕВРУАРСКИ РЕВОЛЮЦИИ

Януарският брой за 2005-а (онзи със Соня Васи и Марина Симеонова) беше излязъл още преди Коледа, имахме на разположение около седмица повече за подготовката на следващия. Това ни позволи с Андрей да извършим драстична промяна в дизайна на списанието, както и да въведем няколко нови рубрики. Най-важната от тях бе „Give me Five! 5 причини да харесваме жените и този месец“, която просъществува дори цял месец след оттеглянето ми от „Плейбой“. В нея се поставяше акцент върху пет актуални сексимвола или звезди от шоубизнеса, задължително придружен с ефектна снимка.

Във второто издание на класацията за най-желани българки, челната тройка образуваха Маги Вълчанова, Венета Райкова и първата „Мис Плейбой“, Мадлен. След тях бяхме класирали биг брадърката Зара, адреналинките Теди и Ени и миналогодишната победителка Жени Калканджиева.

На корицата на февруарския 35-и Playboy блестеше Венета Харизанова. Всъщност, това беше и моят дебют като „главен преговарящ“ с всички cover stars. Промяната бе продиктувана от все по-явното оттегляне на Мартин Захариев от управлението на списанието. То бе свързано не само с нашето преместване в новия офис, но и с тръгването под шапката на „Атика медия“ на новите списания Grazia и Maxim, с които основателят на българския Playboy не бе пожелал да се ангажира. Отношенията между него и гръцките мениджъри все повече охладняваха.

Така в един прекрасен ден, заедно с изненадващо предложение за увеличение на заплатата, бях натоварен с нови функции — да избирам кориците и моделите за списанието и да водя всички преговори с тях.

Не мога да кажа, че се стреснах особено, но все пак си беше притеснително. От този момент нататък заживях с едно напрежение повече. Вече мислех не само за съдържанието на списанието и дали всички сътрудници звезди ще си предадат материалите навреме, но и за най-важното — кой, аджеба, ще бъде на корицата на мъжко списание номер едно...

За февруарския Playboy на 2005-а водех преговори с две потенциални cover stars паралелно. Едната беше фолк певицата Пепа, наричана още Пепа Секса, или Пепа Синята прашка. По онова време въпросната песен беше тотален хит по чалга баровете. От Драго Владов, водещ на новата музикална кабеларка „Веселина“, бях разбрал, че е склонна да приеме евентуална оферта от нашето списание.

Тя обаче започна да го увърта и усуква и в крайна сметка отказа. Хонорарът ѝ се стори малък. Поне такава беше официалната причина за отказа. Може би си е мислела, че парите от „Плейбой“ ще ѝ позволят да си купи нова къща или най-малкото нова кола. Може би е смятала, че ние ще я засипем с пари подобно на баровците, които всяка вечер я гледаха в „Най клуб“ и ѝ тикаха бакшиши в ръцете. Пепа Секса се оказа просто поредната българска псевдо знаменитост, която така и не успя да проумее една елементарна истина — че парите са много по-маловажно нещо от популярността и славата. Когато второто нещо е налице, пристигането на финикийските знаци също не закъснява. Но Пепа явно не беше достатъчно уверена в перспективите пред кариерата си и в поредния ни телефонен разговор просто отказа.

Добре че Венета Харизанова прояви по-голяма далновидност. Тя се колебаеше до последния момент, имаше някакви сериозни семейни причини да се притеснява. Баба ми това, дядо ми онова, какво ще си помислят, аз съм добро момиче и т.н. и т.н.

В крайна сметка Харизанова подписа договора, поставяйки условието да не я снимат никакви видеокамери и да не бъде показвана гола по телевизията. Съгласих се.

Корицата с Венета се получи убийствена. Пищната ѝ гарвановочерна коса се разпиляваше красиво по раменете и гърдите ѝ. Беше застанала на турскосин фон, който много отиваше на мургавия ѝ скиорски тен. А и този месец печатарите в Пловдив се бяха постарали и бяха сложили достатъчно лак върху корицата. Абе с две думи, Харизанова беше ослепителна.

Фотосесията вътре, честно казано, не беше на нивото на култовата корица. Усещаше се, че Венета се е притеснявала през цялото време. Личеше си, че това са първите голи снимки в бляскавата ѝ кариера на модел. Една от най-добрите корици на „Плейбой“ водеше към една от най-колебливите фотосесии на страниците вътре.

Понякога и това се случва. Оттогава Харизанова засне още няколко подобни пикториъла и с всеки следващ изглеждаше все по-самоуверена и секси. Ето защо ще повтора още веднъж нещо, което съм казвал многократно — в този тип фотография натрупването на опит е почти толкова важно, колкото красотата и сексапила...

ЗА РАЗЛИКАТА МЕЖДУ ПОПУЛЯРНОСТТА И СЛАВАТА

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №36, МАРТ 2005)

Думите популярност и слава могат да минат за синоними, но с някои уговорки.

Популярност например е да спечелиш националния конкурс на „Евровизия“. Обаче да надвиеш конкуренцията чрез специално организирана и платена смс кампания (не, че това е забранено принципно), някак си се разминава с голямата слава.

Популярност също така е да си най-гледаният и харесван шоумен в една държава. Една идея повече — слава — е да се казваш Слави и да си доказал години наред, че имаш силен характер, разнообразни таланти и голямо сърце. Но да използваш националния химн за самореклама, а и да се сърдиш, че някой друг е проявил повече амбиция от тебе (до степен чак да рискува авторитета и себеуважението си), това вече малко се разминава с истинската слава.

Популярност е да станеш знаменитост благодарение на риалити истерията сред електората, както и после да се залюбиш с водещата на най-доброто светско шоу в тв ефира. Но да се рекламираш чрез любовта към нея и от нея в собственото ѝ предаване, ухилен като тиква, някак си остава леко встрани от голямата слава. Тук по-скоро говорим за суета, както и за липса на адекватна преценка за себе си.

Звездата от корицата на нашия Playboy №36 е човек, който може да превърне популярността в слава, без да прави компромиси или да изглежда смешен. Да вземем за пример начина, по който Зара прие финалното си поражение в Big Brother. Минал е цял месец оттогава, но все още никой не я е чул да каже и една лоша дума срещу когото и да било, да мърмори, да се сърди, да се чувства експлоатирана и прецакана. Държи се естествено, без никакво позъорство — въпреки че би могла да си позволи поне мъничко надменност. Прие офертата на Playboy спонтанно и без колебания — въпреки че си даваше сметка и

за неизбежните еснафски и злобни коментарчета на дребни душици, които ѝ предстои да чуе.

Преди да се срещна със Зара, бях убеден, че не бих могъл да познавам някого по-добре от нея и няма да се изненадам от нищо. Останах обаче стъписан от изключителното спокойствие и непринуденост на това 19-годишно момиче. Не долових нито една заучена поза, отрепетирана реакция или реплика. Не усетих и сянка от комплекс за малоценност или неоправдано самочувствие.

Ето защо наистина се гордея, че манекенката Светлозара Трендафилова, гаджето на Нед, любовницата на Галя от „Каризма“, acid_burn от ICQ-то ми или „бобърчето“, както иронично я наричат завистничките ѝ, украсява мартенската ни корица. Сигурен съм, че и без помощта на институции като Big Brother и Playboy тя щеше да постигне доста в този живот. В нейния конкретен случай просто е удоволствие да помогнеш с каквото можеш.

ЗАРА ОТ „ХЕМУС“

В студената февруарска сутрин таксито се плъзга по стръмната улица „Свети Наум“ към хотел „Хемус“, а аз се боря с гаденето в стомаха си. Така се чувствам винаги, когато съм станал по-рано, отколкото е трябвало. Но иначе не ми се спи, дори изпитвам странна смесица от любопитство и възбуда. Предстои ми да се срещна с може би най-популярната и одумвана българска жена в момента, която ще се снима за корицата на „Плейбой“.

Аз до последния момент не вярвах, че това ще се случи. Беше твърде хубаво, за да е истина. Преди това бях ударил на камък с две други участнички от историческия първи „Биг Брадър“ — Анелия (онази секси брюнетка, дето ужасно се разсърди, че я гонят от Къщата толкова рано и после се скри чак в Италия) и Силвия-Александра (тя сигурно още съжалява, че е отказала на „Плейбой“, и то без да има разумна причина за това). Зара беше далеч по-известна и секси от тях и имаше един куп възможности пред себе си. Тя най-изненадващо се съгласи, с което вдигна заявления от търговците тираж за следващия ни брой с рекордните 50 процента.

Дълго обмисляхме с каква фотосесия да я представим. Мисълта ми непрекъснато се въртеше около камерите в Къщата на „Биг Брадър“ и трайните воайорски навици, които това шоу създаде у широките народни маси. Как обаче бихме могли да олицетворим ексхибиционизма на участниците в него? Хрумна ми, че вместо с камери, в плейбойската фотосесия можем да заобиколим Зара с монитори. Екрани, които да я показват от различни гледни точки, в реално време, докато позира за „Плейбой“. Примерно, на снимката тя е застанала анфас, един екран зад нея я показва в профил, а втори — само с акцент върху дупето или циците ѝ, заснети от отделна камера.

Обсъдихме идеята с Къркеланов и той много я хареса. Измислихме откъде ще вземем плазмените телевизори и видеокамерите. От Sony България даже щяха да си платят за тази ефектна реклама.

И ето, отивам да се срещна със Зара в хотел „Хемус“, където тя е настанена след края на тв шоуто, за да я заведа в снимачното студио зад завод „Електроника“. Въпреки задръстванията, съм точен и влизам във фоайето точно в 9. Тя вече ме чака, седнала на един фотьойл в лобито. Облечена е с дънки, блуза и яке, а на главата ѝ е нахлупена шапка с козирка. Зара много обича да носи шапки от всякакъв вид.

— Здравсти, аз съм Жоро, хайде да тръгваме, таксито ни чака отвън.

— Здравсти, Жоро. Ами ок.

По пътя към квартал „Гео Милев“ почти не си говорим. Влизаме в студиото, където вече я чака многоброен екип. Докато вървим по коридорите, един куп хора от съседните офиси се обръщат след нас. Да-а, Зара е звездата на деня.

Самата тя се държи делово, не проявява излишни капризи. Личи си, че има опит като професионален модел. Запознавам я с гримьорката Силвия Стойчева и с Къркеланов, който е ангажиран с поддръждането на огромните плазмени телевизори.

— Ами това е, бейби. Аз съм дотук, ще те оставям. Надявам се да си прекарате добре. Утре те чакам в офиса ни, за да обсъдим снимките и да направим интервюто.

— Окей, Жоро. Благодаря ти, че ме докара.

* * *

По-късно в студиото щеше да пристигне и екип на „Нощен труд“ — репортер и фотограф. Интересът към сесията на Зара беше огромен. На другия ден вестникът отдели цялата си първа страница на събитието. Циците на варненката бяха най-обсъжданото нещо в държавата.

Тъпото е, че фоторепортерът се беше изкушил не просто да снима повече, отколкото е необходимо, ами и да качи няколко снимки в разни сайтове из Интернет. Кадрите, естествено, не бяха на нужното техническо ниво — без необходимото осветление, от лош ракурс, размазани. Логично беше, да предизвикват по-скоро разочарование, отколкото възторг. „Това ли е прехвалената Зара, това ли е

прехвалената фотосесия“, коментираха разни келеши из уеб форумите в дните до излизането на броя.

Доста се нервирах, но не можех да направя нищо. За следващи фотосесии щях да имам едно наум. **Никакви** репортери от *никакви* вестници. Информация и снимки за пресата ще подавам лично аз. Каквото им дам — това. Ако не им харесва — довиждане.

ЗАРА ПРИ ЖОРО

(PLAYBOY №36, МАРТ 2005)

„Кратък, но съдържателен разговор между 19-годишен национален сексимвол и 35-годишен Playboy редактор за измеренията на славата, любовта и големината на гърдите.“

— *Как се чувствате, Мис „Национален сексимвол“?*

— (Смее се) Ами добре, чувствам се нормално. Това, че всички ме познават толкова добре, ме освобождава от каквито и да било пози и притеснения как ще бъда възприета. Хубаво усещане е да знаеш, че няма нужда да се правиш на никакъв, а просто можеш да се държиш естествено, където и да си.

— *Има ли някаква по-осезаема промяна в характера ти, след като излезе от къщата на „Биг Брадър“?*

— Може би съм малко по-толерантна. Научих се да се съобразявам с хората около мен. Не, че и преди не съм го правила, но някак си винаги съм била малко своенравна, малко луда глава. А сега вече мога много повече да се владея. Очаквах да имам повече проблеми в Къщата заради това, че винаги казвам директно това, което мисля, в очите на всеки. Много мои познати прогнозираха, че няма да ме търпят дълго вътре. Оказа се обаче, че тази прямота не е толкова лошо качество и има хора, които го оценяват.

— *Как ще опровергаваш всички, които твърдят, че любовната ти история с Найден и приказките за евентуална сватба са само с цел реклама?*

— Не разбирам каква ми е ползата от подобна рекламна връзка. Няма такава полза. И да не мога да изляза с някой друг, истински

приятел, с някого, когото обичам, а вместо това да съм с Нед? Понякога той ме пита — защо съм с него, защо съм му гадже. А аз обичам да се шегувам — „защото от SIA^[1] ми плащат, за да съм с теб. Защото имам финансова изгода“. Въобще ние често се майтапим с него и като цяло сме доста войнстваща двойка.

— *Как намираш софийския нощен живот? В момента гостуваши на много партита като служебен ангажимент. А когато сама планираш излизанията си, къде се забавляваш?*

— Много ми харесва музиката в „Червило“. Танците са доста важно нещо за мен, така че там се чувствам добре. Ходя и в Planet club, както и в „Порно“. Тези дни ще ходим да купонясваме в „Брилянтин“ и „Ескейп“. Иначе, ако говорим за ресторанти, често вечерям в Тишовия „Тадж Махал“, дори тази вечер пак ще сме там, но обичам също така „Тамбукту“, „Хепи“, „Ревю“, където работи Стойка... Не ми е проблем да седна и в „Макдоналдс“. Не съм претенциозна към заведенията. (Тук Зара провежда няколкоминутен gsm разговор с майка си във Варна. „Да, мамо, хубави са снимките, видях ги току-що, доволна съм. Ще видиш, добре са. С какви дрехи ли? Ами няма много дрехи... Обувки и аксесоари предимно... Хайде, ще ти се обадя по-късно, а скоро ще си дойда и към Варна за малко“).

— *Искаш ли да ти прехвърля мелодията на „Биг Брадър“ от моя „Сони Ериксон“ на твоя? Да ти звънят с този сигнал някои хора?*

— О, не, благодаря ти, но не искам. Предпочитам този бебешки смях.

— *Гледаш ли сборните предавания от Къщата, които вървят по „Нова телевизия“ тези дни?*

— Много рядко. Нямам никакво време. Само веднъж попаднах случайно и се загледах, беше забавно.

— *Кое в коментарите за тебе те дразни най-много?*

— Не очаквах, че хората толкова много ще се впечатляват от някакви дребни детайли в поведението на един човек. Например от начина, по който ядеш, по който пиеш мляко от кутията и т.н. Имах дори обаждане от познат в стил: „Как може една европейска жена да изяде цяла паница с боб и люти чушки и накрая дори да си я оближе?“. Ами ей така, може. Такава съм. Не съм маниачка на тема чистене и подреждане, пия мляко от кутията и понякога ям боб с люти чушки.

— Спокойно, и аз също. Зара, днес ти си една от най-прочутите и харесвани жени у нас. Изкачи се чак до 4-о място в нашата годишна класация „Топ 50“. Кажу един положителен и един отрицателен страничен ефект от голямата популярност?

— Ами плюсовете са, че навсякъде си желан гост. Всички са любезни с теб и ти се радват. Черпят те. Минусите обаче също не са малко. Не можеш да имаш нито минута пълно спокойствие — навсякъде те разпознават и искат нещо от теб. (Тук разговорът ни е прекъснат от двама мои колеги, които идват с листи формат А4 и химикалки, за да вземат автографи за свои приятелки. Зара ги надписва с ентузиазъм и професионална рутина, след което продължаваме да си говорим — б.а.).

— А най-тъжното е, когато някой иска да се изфука с познанството си с тебе. Има доста такива случаи, за съжаление. Именно заради това се радвам, че съм с Нед, защото съм сигурна в искреността на чувствата му. Харесва ме, защото съм Зара, а не защото съм звезда от „Биг Брадър“. Когато обаче разбереш, че някой е готов дори да плаща пари за твоята компания — само заради популярността ти, а не заради качествата ти като жена, като човек — не ти става никак приятно...

— Хм, сигурно много наши читателки сега биха си казали: „Да й имам проблемите на Зара“. А пък мъжете най-вероятно няма да си казват нищо, само ще гледат. Впрочем, какво в тялото си харесваш най-много и защо?

— Ами харесвам си дупето. Смятам, че е хубаво. Също така си харесвам и гърдите. Интересното е, че като ги пипам, винаги ми се струват много големи, а погледнати в огледалото, ми изглеждат малки.

— Добре са ти гърдите.

— Мислиш ли?

— Направо съм сигурен.

БРАВО, ТРЕНДАФИЛОВА

Както се и очакваше, броят със Зара на корицата предизвика фурор. Завишеният тираж се продаде докрай. Това беше най-големият удар на списанието досега. За мое щастие той бе дошъл само два месеца след като започнах да се занимавам лично с подбора на кориците и воденето на преговори. Очите на гръцките издатели

направо сияеха от щастие. Бях герой в техните очи. „Трябваше много по-рано да ти възложим тази задача“. Ей такива коментари и потупване по рамото.

* * *

В следващите седмици имахме няколко знаменателни избухвания със Зара в софийските барове.

Една нощ се засичаме случайно в „Брилянтин“. Аз пииянствам с приятели, а тя току-що се е разделила с Найден. Отвсякъде я дърпат, за да се запознаят и снимат с нея. Направо лудница.

— Жоро, не искаш ли да отидем някъде другаде? Тук направо не може да се диша вече...

— Разбирам те напълно. Всъщност, имам една идея. Мисля, че точно сега е моментът да те водя на стриптийз бар. Ходила ли си?

— Не, но отдавна искам. Хайде. Къде ще ходим?

— Тук съвсем наблизо има такъв бар, на „Дондуков“.

Влизаме в „Кама Сутра“, където познавам половината танцьорки. С една от тях даже съм близък приятел. Може да се каже, че ми е била гадже за един уикенд.

Зара е с бомбе на главата, но въпреки това е разпозната моментално. Сядаме в едно от сепаретата в по-малката зала. Минута по-късно салонната управителка ни пита дали не искаме да ни освободят някоя по-централна маса. Не, не искаме.

Още не са ни донесли питиетата, а към нас вече прииждат танцьорки. Заради Зара, естествено. Две от тях носят новия брой на списанието, за да получат автограф. Зара се подписва с охота, но си личи, че ѝ е леко неприятна цялата тази публичност, точно в стриптийз бар.

Отнякъде се появява и мой далечен познат, на когото дори не помня името. Решил е, че на всяка цена трябва да ми каже здрасти и да пита как съм. Давам си сметка, че никога не би го направил, ако не бях с най-известната мадама в държавата до себе си.

Появяват се и питиетата. Може да се каже, че вече сме отблъснали най-сериозната атака от фенове. Отпускаме се на дивана и сме готови да се отдадем на воайорски разгул.

Скоро на пилона срещу нас се материализира моята позната танцьорка. Онази, с която съм бил гадже за много кратко. Вече не сме гаджета, може би защото нямам време за нея. Или тя за мен. Все пак и двамата работим доста. Главно през нощта.

Докато се върти и кълчи около пилона, тя се вторачва в Зара. Периодически хвърля погледи и към мене. Личи си, че е хем заинтригувана, хем по женски раздразнена. Изкушава се и да направи една малка демонстрация пред колежките си, че именно тя, виждате ли, е близка приятелка с този брадат мъж, който е дошъл със Зара тук. Последната, от своя страна, съвсем в типичния си стил, невъзмутимо оглежда малкия ѝ задник, обут в миниатюрни прашки. Ако не сте знаели досега — Зара обича да гледа разголени момичета.

Усещам, че танцьорката има желание да каже нещо. Може би очаква да я извикам на масата ни — срещу съответното заплащане, разбира се. Аз обаче си правя пас и невъзмутимо си пия джака. Мисля, че и аз, и Трендафилова вече сме в умерено пияно състояние.

Музиката е доста силна. Налага се танцьорката да издебне подходящ момент, за да ме заговори. От дистанция.

— Жоро, не те разбирам! Какво искаш да демонстрираш?

Най-готиното е, че произнася всичко това, докато виси с глава надолу от пилона. Дългите ѝ крака, съоръжени с обувки с 15-сантиметров ток, почти достигат тавана.

Какво да отговоря на такъв въпрос? Че нищо не искам да демонстрирам? Кой ще ми повярва? Категорично отказвам да креция в стриптийз бар.

След като песента свършва, е време танцьорките да се завъртят и да си сменят пилоните. Моята позната обаче идва и сяда от другата ми страна.

— Доживях да те видя да идваш тук и с жени, и то не с кои да е!

— Бейби, сега не е удобно да разговаряме, нито да се караме. Съжалявам, но не мога да те поканя при нас тази вечер...

— Добре де, аз исках само да ти кажа здрасти! Надявам се да се видим пак!

— Ще се видим.

Тя е от някакъв малък град, Павликени или Левски. Студентка. Техните изобщо не знаят какво точно работи в София. Мислят, че е сервитьорка.

Тя не е от танцьорките „с консумация“ срещу сто лева на час. Печели само от надницата си за вечерта, примерно 50 лева, и от бакшиши. Изкарва съвсем прилична сума от порядъка на 2 бона месечно. Като бонус понякога се запознава и с такива като мен.

За нейно и мое съжаление, тя не може да се снима в „Плейбой“. Трябва да поддържа пред своите имидж на добро и невинно момиче. С течение на времето ще е все по-трудна задача за нея, но засега се справя. Така или иначе, това прекрасно малко дупе остава достойние само на клиентелата в „Кама Сутра“. Ако имаш личен чар, можеш да го опознаеш и по-отблизо, в някоя от почивните нощи на студентката.

Излизаме от бара, вече е почти сутрин. Изпращам Зара с таксито до тях. Тя вече не живее в хотел, а си е наела квартира, някъде из тъмните дебри на „Овча купел“.

Седмица-две по-късно отново сме в „Брилянтин“. Този път на рожден ден на общ познат. Зара отново е в центъра на вниманието. По някое време отново решаваме, че трябва да се изнесем от пренаселения бар. Този път посоката е Студентски град. Решил съм, че трябва да ѝ покажа явлението Jim Beam.

Качваме се в таксито, чийто шофьор, досещате се, е видимо развълнуван. Не от мен, а от пасажерката, естествено. Истерията „Зара“ все още е в апогея си и няма да стихне поне още месец.

В Jim Beam влизаме наперено като легионите на Юлий Цезар, които се завръщат в Рим. Тук не само спътничката ми е звезда. Охраната и управителите добре помнят чия е заслугата за онази култова сесия с барманките и танцьорките, заснета тук преди няколко месеца.

Вътре обаче не ни чака нищо добро. Лудницата е пълна. В този час от нощта повечето клиенти са вече доста пияни. И то пияни с евтина водка, а не примерно с уиски. Има голяма разлика в двата вида пиянство.

Гледката на насвяткан или надрусан, зле облечен студент, готов на всякакви подвизи, е едно от най-неприятните неща, които те дебнат в нощна София.

Моментално се оказваме заобиколени от превъзбудени, миришещи на манджа и пот учащи се.

— Може ли едно автографче — ломоти, олюлявайки се, някакъв бъдещ инженер или счетоводител.

— Може, но къде?

На този етап Зара все още се забавлява от екзотиката наоколо.

— Ето тук, върху цигарите — и подава кутия „Виктори“ плюс взета от сервитьорките химикалка.

Появява се и негов приятел, въодушевен от неочаквания celebrity moment по никое време.

— Ти ли си... онази от биг брадъра? Май си ти... — водката в чашата му се разплисква от десетобалното вълнение.

Налага се да вляза в ролята на лоша брадата мутра и да го избутам настрани.

— Трендафилова, хайде обратно в „Брилянтин“. Ще дойдем тук някой друг път...

— Добре, хайде.

След десетина минути отново сме на рождения ден край жълтите павета. Походът до Студентския град ни е подействал освежаващо. Сега вече навалицата в „Брилянтин“ не ни се струва толкова неприятна.

Върху един от диваните се е качила да танцува симпатична мацка с розов пуловер и тесни дънки. Соча я дискретно с пръст, показвайки я на Зара.

— Готина е, нали?

Жестът ми е забелязан и мацката триумфално слиза от дивана, запътвайки се към нас. За част от секундата ми минава през ума, че може би се познаваме отнякъде.

Но не. Тя, разбира се, идва заради Зара. В ръката си е скрила малко фотоапаратче, което моментално бива връчено на мен.

— Много ти се моля да ни снимаш с нея, че много ма кефи...

Зара се смее, а аз съм на път да се нервирам окончателно. След снимката мацката в розово изчезва също толкова бързо, колкото се е появила.

— Трендафилова, нямам никаква изгода да излизам с тебе, виждаш ли?

Тя само ми кима със сподавена усмивка, после надига бутилката с „Бакарди Брийзър“.

И наистина — тази вечер можеше вместо със Зара, да дойда в „Брилянтин“ с плеймейтката, дето е на плаката на същия този

мартенски брой. Но така е то. Мъжът често е принуден да избира между суетата и чистия секс.

[1] SIA — продуцентите на Big Brother — бел.ред. ↑

3 ГОДИНИ PLAYBOY БЪЛГАРИЯ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №37, АПРИЛ 2005)

3 години Playboy България. Честито. Мерси.

Ще резюмирам набързо какво де факто означава това. Дано не прозвучи прекалено помпозно, защото моят приятел Игор Марковски пак ще каже, че нарочно се фукам.

37 броя, от които 18 под мое зорко персонално ръководство. 4916 страници.

Две колекционерски извънредни издания с по над 200 страници всяко.

Близко двумилионен общ тираж на тези 39 списания.

Хиляди страници скъпоплатена реклама.

Над 75 еротични фотосесии с български модели.

111 интервюта с някои от най-значимите личности у нас и по света.

Неизброимо количество снимки (няколкостотин гигабайта, ако трябва да съм по-точен).

Статии и репортажи от живите класици на българската публицистика — Димитър Шумналиев, Валери Найденов, Иван Гарелов, Симона Мирчева, Иван Бакалов, Милен Марчев, Петя Бахарова.

Уникални текстове от зевзеци като Светльо Витков и Кембълът.

Специално написани за Playboy материали от Венета Райкова, Миролюба Бенатова, Патриция Кирилова, Цветана Царева, Богдан Русев, Радослав Парушев, Иван Попов, Светльо Дукадинов.

Няколкостотин нови номера в телефонния ми указател.

Над хиляда писма и тройно повече имейли във все по-изнемогващия ми компютър.

Ти сам прецени какво са били тези 3 години лично за теб. Аз съм сигурен поне в едно — животът днес е по-приятен, отколкото през март 2002-а. А догодина ще бъде още по-хубав.

20 ВЪПРОСА КЪМ КАМЕН СПАСОВ

(PLAYBOY №37, АПРИЛ 2005)

„Собственикът на «Ка мюзик» и радио «Сити» за състоянието на продуцентския бизнес, войната между радиостанциите, скандала «Евровизия» и най-хубавите албуми на всички времена.“

Камен Спасов е сред най-влиятелните хора в българския музикален бизнес. Собственикът на „Ка мюзик“, радио „Сити“ и съсобственик на диско бар „Брилянтин“ е роден на 18 февруари 1965 г. в Русе.

Завършва тамошната английска гимназия. Оттогава датират първите му изяви като DJ (на ученическите бригади) и като вокалист на училищната група Silver Dust. По време на военната си служба е отново вокалист — този път на ВИГ „Армейска Лира“ към ДНА — Хасково. През 1986 е вече студент „Счетоводство и контрол“ във ВИНС — Варна. В морската столица, а по-късно и на „Златни пясъци“, започва истинската му кариера на DJ. През 1989-а прекъсва редовното си обучение след провал на изпита по политикономия на социализма и заминава на работа в Норвегия. Година по-късно се връща в България с първите 2 професионални грамофона Technics и над 1000 плочи. В продължение на няколко години печели почти всички конкурси за DJ (сам или в дует с легендарния Боби Ай). През 1993 се оттегля от сцената, за да открие първия си музикален магазин „Морис Мюзик“, носещ името на сина му. Днес Камен с носталгия си спомня за времето, когато пред магазина му е имало опашка от DJ, които са нямали търпение да си вземат нови макси сингли. В следващите няколко години организира множество концерти на чужди денс звезди и първия конкурс за DJ от веригата DMC. Така се стига до участието на български отбор на световното първенство в Лондон. През 1995-а стартира първото си истинско бизнес начинание — „Ка Мюзик“,

подписвайки договор с холандската To Co International и то във време, когато аудио пиратството заема близо 99% от нашия пазар. Всички му казват, че е луд да плаща за лицензи, но Камен не се отказва. През 1998-а е вече представител на EMI, Virgin и Zomba за България. Същата година, заедно със своя добър приятел Йонас Силемарк (по онова време продуцент на Д-р Албан, Лутриша Макнийл, „Антик“, Тес и много други, а днес президент на Warner Music Scandinavia), регистрират „Радио Сити“ ООД. За лиценза трябва да чакат близо 3 години, през които радиото „работи“ в офиса на „Ка Мюзик“, но без да излъчва.

Днес радио „Сити“ е една от най-слушаните музикални станции в ефира на София, Пловдив, Варна, Стара Загора и Благоевград. В началото на 2005 подписва дългоочаквания договор и с култовата музикална компания Ministry Of Sound...

1. Камене, ако не се казваше така, а например Георги, как щеше да е кръстена „Ка мюзик“?

— И аз съм си задавал подобен въпрос. Може би ако трябваше да стартирам компанията сега, бих я кръстил „City Music“. Много добре звучи. А колкото до „Ка Мюзик“ — тогава трябваше да намеря име, което и чужденците да могат да произнесат и лесно да запомнят.

2. Сега вече сериозно: как намираш състоянието на българската звукозаписна индустрия днес?

— След 10 години в този бизнес мога да направя един сериозен анализ, но това едва ли ще бъде интересно на читателите на Playboy. Затова ще се опитам да съм кратък, но изчерпателен. Индустрията в момента е разделена на 2 части — поп и попфолк. Поп музиката е в криза, чалгата е в подем. Да, странно е, че човек, чието име се свързва основно с поп и денс музика, казва това, но това е истината. Винаги съм бил обективен в оценките си и каквото ми е на сърцето, това ми е на устата. Чисто и просто попфолк изпълнителите създават хитове за народа, лесно смилаеми, на моменти дори елементарни, но това харесват хората и затова тези изрусени момиченца се събуждат „звезди“ и започват да обикалят страната. Нещо, което с поп изпълнителите просто не се случва.

3. *Как си обясняваш, че проектът радио „Сити“ набра по-бърза и голяма популярност от проекта „Ка мюзик“?*

— Все пак това е медия, а и ние непрекъснато промоцираме радиото. Та кой друг е дал такива награди на своите слушатели — 1 кг. злато за Коледа, двама гледаха Кайли Миноуг в Милано, двама гледаха Роби Уилямс в Берлин, трима бяха на концерт на Пинк в Стокхолм, един човек спечели нова Mazda, трима летяха на един хеликоптер с Тес Матисън, доведохме 800 деца с влак от Стара Загора, за да бъдат наши гости в „София Ленд“ за играта „Герой на училището“. Да не говорим за безбройните партита и концерти в градовете, в които излъчваме. Така се изгражда познатост на марката или т.нар brand awareness. Колкото до музикалната компания, мисля, че не е толкова важно да си кажеш името в рекламата. Едва ли някой отива в магазина и казва: „Може ли новия албум на Йоргос Мазонакис от «Ка Мюзик Плюс»?“. По-важно е да създадеш хит. Проблемът е, че след това хората не отиват да си го купят, а гледат откъде могат да си го изтеглят без пари, от което страда цялата музикална индустрия.

4. *Има такъв момент, да. В твоето радио звучат най-големите денс хитове. Издател си на някои от най-популярните имена от световната клубна сцена. Какво ще отговориш на всички диджеи и издатели, които те обвиняват в прекален комерсиализъм?*

— Всички робуваме на комерсиалните марки и всички се стремят да бъдат комерсиални. Някои успяват, други не. Дори един Джордж Майкъл беше супер комерсиален дълги години преди да издаде Songs from the Last Century — албума, с който каза — „Това ми харесва. Ако искате, купувайте, ако не искате — не ми пука“. Колкото до музиката по „Сити“ — тя е резултат от ежемесечните ни проучвания и музикални тестове на аудиторията, както и от информацията, която черпим от скъпоплатени сайтове. Нямаме случайна песен в програмата си. И мисля, че вече няма на кого да доказваме, че именно ние правим хитовете в тази страна.

5. *Кои според теб са най-перспективните изпълнители на българската поп сцена?*

— Ако ти ми кажеш една песен на нов изпълнител, която всеки да може да запее, както едно време всеки знаеше песните на Щурците, Сигнал, ФСБ, Васил Найденов, Георги Христов, ще намериш отговор на въпроса си. Естествено ще ме апострофираш, че времето на

българската естрада е безвъзвратно отминало и това е самата истина, но мястото на естрадата трябваше да заеме поп музиката, а за съжаление тя беше изместена от попфолка. Затова не мога да кажа кои са най-перспективните поп изпълнители. Няма нови звезди на хоризонта!

6. Какви са най-често допусканите грешки от родните поп звезди?

— Много бързо си повярват, че са звезди. Това, че някой те е спрял на улицата, за да те попита дали си „Еди-Кой си“, не те прави звезда. Всички страдат от синдрома на втория албум, в който искат да докажат, че са творци от световна класа и изпадат в тежка драма, че този албум не се продава и затова обвиняват издателя. Също като в приказката, че ако в един ресторант работата върви, значи готвачът е добър, ако работата не върви, оркестърът е виновен. Освен това, всяка звезда трябва да си знае цената. Какви са тези „звезди“, които можеш да видиш всеки ден в кварталната кръчма? Та те са просто едни изпълнители на песни.

7. Защо според тебе 2004-а бе обявена за една от най-слабите години в историята на българския поп?

— Веднага отговарям — защото нямаше хитове като „Ти“ на Нина Николина, „Il Ritmo Del Mio Cuore“ на Руши, „Ела изгрей“ на Deer Zone Project или „Ледено момиче“ на Д2. Нищо не се случи през тази 2004-а. Представям си какъв зор са видели журналистите да номинират най-добрите песни на отминалата година.

8. Така е, и аз бая се озорих в една анкета наскоро. Кажу по-детайлно мнението си за попфолка. Имаш ли любима изпълнителка от този жанр или въпросът ми те обижда?

— Не ме обижда. Като професионалист уважавам труда на хората от този бранш. Проблемът ми е, че трудно ги разпознавам — и изпълнителите, и песните. На партито след наградите на телевизия „Планета“ обърках Камелия с Гургана и това си беше истински конфуз, ама какво да се прави. Това, което винаги ме е дразнило в тези изпълнители е, че градят кариера на гърба на чужди автори. Сигурно 90% от тях са станали известни благодарение на песни на гръцки, сръбски, арабски или турски певци, но никой това не го признава. Никога няма да забравя как при първото идване на „Антик“ в България те не пропускаха да кажат в нито едно свое интервю, че дължат успеха

си на песента на Нотис Сфакиянакис — „Ора Ора“. Ако погледнете в обложките на дисковете на попфолк изпълнителите, там, където песните са кавъри на чужди изпълнители, пише само — аранжиратор „Еди-Кой си“. А кой е автор, за тях няма значение. Е, това си е направо кражба. Когато ние искахме да направим кавър на „Knock on Wood“ на Ейми Стюърт за „Ирра“, стигнахме до авторите и едва след като получихме тяхното одобрение, се обърнахме към „Маг“-а да направи новата версия. Ето затова не ги харесвам попфолк изпълнителите и техните продуценти. Сега гледам, че започват да правят все повече авторски песни, но трябва още дълго време да мине, за да ги приема наистина и да признае, че са истински създатели на хитове.

9. Благодарение на тебе у нас са гостували някои от най-големите имена на европейската поп сцена — Д-р Албан, Диджей Бобо, „Бенаси Брос“, „Дийп Пърпъл“, Ванеса Мей, Ицар, „Антик“... Кои са звездите, които мечтаеш да поканиш в близко бъдеще, и какви са шансовете наистина да ги видим в България?

— Едно са мечтите, друго е реалността. Отдавна съм се отказал от промоутърския бизнес. Това е за хора, на които това им е основен занаят. В последните няколко години каня само изпълнители, чиито песни са хитове по радио „Сити“ и могат да направят нашите слушатели щастливи. Концертите, които правим, са безплатни. Много е трудно на такъв малък пазар като българския да убедиш звезда от световна величина да дойде да направи концерт тук — независимо от хонорара, който си готов да платиш.

10. Ти си бизнес партньор с утвърдени имена от европейската музикална индустрия. Как те коментират развитието на тукашния шоубизнес? Какво най-много ги дразни в България и какво най-много им харесва?

— Както предполагам знаеш, всяка година през месец януари в Кан се провежда международния музикален панаир МИДЕМ. Тази година всички мои приятели ми казваха: „След като имаше хитове от Русия, Румъния, Украйна, Турция, Гърция, крайно време е следващият хит да е от България. Какво си ни приготвил?“ Това ме зарадва изключително много, защото вече чуждите продуценти са склонни да приемат, че хитове се правят не само в Централна Европа и за музиката наистина няма граници. Единственото, което не им харесва, е, че България все още не може да изтрие петното на „най-пиратската“

страна в Европа, даже напротив. Тези, които са идвали в София, не могат да спрат да се чудят как на 200 метра от Министерски съвет се продават пиратски дискове и никой не може или просто не иска да спре това.

11. Какъв е твоят коментар за скандала около българското участие на „Евровизия“?

— Голям срам! Не само за скандала, който се разрази със страшна сила и по време, и след конкурса. Песните, които участваха, бяха пълна трагедия. По време на първия тур бяхме с целия офис на радиото на една хижа над Тетевен и с триста зора настроихме антената на телевизора, за да гледаме. Ама какво да гледаме? Участниците в „Хит Минус Едно“ са много по-добри от желаещите да представят България на „Евровизия“. В радио „Сити“ имаме силно развито чувство за хитове и от едно чуване знаем коя песен ще я бъде или не. Ами нито една от тези, които чухме, не ставаше за нищо. Личеше си, че тези песни са направени набързо, следователно и некачествено. Не знам какви песни са участвали първоначално, но тези, които журито беше подбрало, бяха ужасни. А финалът си беше един голям цирк. Ако бях на мястото на Слави, щях да си произнеса речта, но след това щях да си изпълня песента. С неговата популярност можеше лесно да обърне нещата в своя полза. След тази случка вестниците в Гърция написаха: „Най-големият конкурент на Елена Папаризу (от «Антик», която ще представя съседката ни на конкурса) се отказа сам“. А ако бях на мястото на група „Каффе“, нямаше да се правя на толкова щастливо изненадан, след като целия народ вече знаеше резултата далеч преди края. Мъчно ми стана как първият конкурс се превърна в един фарс и продължавам да се чудя кой е виновен за това. Но със сигурност сред виновните е и онзи, който е измислил пеенето на „плейбек“ както всъщност повечето от нашите певци си изкарват хонорарите. Защото се видя, че когато се налага да пеят на живо, повечето не се справят.

12. Колко компактдиска имаш в домашната си колекция?

— Не съм ги броил, но тези у дома са повече от 5000. С тези, които са ми на съхранение в офиса — над 10000.

13. Ако трябва да си запазиш само 5 от тях, кои биха били те?

1. Pink Floyd — The Wall.
2. Earth, Wind & Fire — Greatest Hits.
3. Luther Van dross — Give Me the Reason.

4. Jean Michel Jarre — Oxygene.

5. Stevie Wonder — The Definitive Collection.

14. Кой е най-добрият български диджей в момента и защо?

— Диджеите малко изгубиха облика си. Вече няма ярко изявени имена, каквито имаше преди, когато DJ-ите бяха истински звезди. Когато направих първия конкурс за DJ от веригата DMC, в зала „Христо Ботев“ имаше над 4000 човека, а сега това вече не може да се случи. С риск да обидя някого ще кажа, че тези, които аз харесвам, са Джорджо Би, Васкес и Стивън.

15. А коя е най-обичаната поп звезда у нас — без да се влияеш от това дали си неин издател или не?

— Бих заложил на Руши, нищо че вече не е артист на „Ка Мюзик“.

16. Има ли война между радиостанциите? Защо в София има над 30 такива, а в многократно по-голям град като Лондон — само 10-ина?

— Война има, но иначе не би било интересно. Когато стартирах радио „Сити“, всички си казваха — какво може да направи един DJ? Ами много, защото и аз, и моят съдружник (също бивш DJ) го правим с много любов към музиката. Направихме безброй неща за първи път в ефира на България. В началото всички ни оплюваха, че нямаме водещи, че нямаме новини, а след това почнаха да ни копират. Много бивши кадри на „Хоризонт“ си мислят, че само те разбират от радио и друг не може да направи качествена програма. Да, ама не. Съществуването на радио „Сити“ ги дразни и не спират с ударите под пояса. Една друга част от собствениците на радиостанции пък са си ги купили, защото е модерно да имаш медия, но не знаят какво да правят с нея. И понеже я издържат от други бизнеси, започва едно сваляне на цени, от което страда най-вече радиото като институция. Стигна се дотам, че да рекламираш в някои станции е толкова скъпо, колкото в училищен стенвестник. А за да привлечат нов рекламодател, някои рекламни консултанти не изтъкват предимствата на своята медия, а започват да плюят по конкуренцията. Програмните и финансови неуспехи на много от радиостанциите подклаждат войната и тя няма да спре, докато не фалират няколко. Но това пък няма да се случи, защото веднага се намират други мераклии и така... до края на света. Абе омагьосан кръг.

17. Наистина. В радио „Сити“ звучи само музика. Кой обаче е любимият ти водещ от онези в „говорецките“ станции?

— Определено симпатиите ми са за Жоро Кушвалиев, който сега работи в „Ретро радио“.

18. Ти си съсобственик на един от най-популярните столични клубове — диско бар „Брилянтин“. Коя песен не би допуснал никога да прозвучи там?

— Най-омразната ми песен за всички времена — „Радка пиратка“.

19. Кои са любимите ти развлечения?

— В последно време започвам да отделям все повече време за себе си и на нещата, които обичам, защото животът е кратък. Ако трябва да ги подредя по значимост — на първо място са книгите (любов, наследена от моето семейство), след това слушането на музика и накрая филмите. Заради последните се принудих да си продам апартамента и да се преместя в къща. Там вече имам кинозала, за да мога спокойно да си усиля звука.

20. С какво ще бъде запомнена 2005 година в биографията и кариерата на Камен Спасов?

— Със старта на City TV.

„ПЛЕЙБОЙ“ РЕДАКТОРЪТ НА 36

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №38, МАЙ 2005)

„Ставаш на 36. Ще се жениш ли скоро?“, попита ме репортерът на „Нощен труд“, докато продължавах изпитателно да оглеждам масите в „Брилянтин“ и бутилките върху тях на 4 април рано вечерта.

Можех да отговоря иронично — че ако имаше вероятност да се женя скоро, вместо дузина блондинки в емоционалния епицентър на предстоящия купон щеше да бъде само една-единствена брюнетка, която периодически да ми оправя перчема със собственически жест. Или яката на ризата.

Сигурно бих предпочел да е така. Ако се беше случило, може би щях да мечтая за варианта с 12-те блондинки вместо със соло брюнетката.

Понеже професията, която упражнявам от година и половина, се смята за една от най-завижданите, може смело да се има доверие на теорията ми за относителността на човешкото щастие.

Най-добре е човек да избягва фундаменталните дилеми, доколкото е възможно. И да се научи да се радва на онова, което е в ръцете му — колкото и мимолетно да е то понякога.

Ето защо, макар и все още ерген, съм доволен от настъпването и посрещането на 36-ия си рожден ден. Причините са някъде към стотина, доколкото изобщо можех да броя хората наоколо. Една от тези причини се вижда много ясно още от корицата на това списание — феноменалната Ан Джи, която беше също толкова красива и в „Брилянтин“.

От 38-ия ни брой като цяло също съм доволен, макар че по правило винаги би могло още да се желае.

Но нали вече казах — щастieto е нещо много относително. То е като брюнетка, за която си готов да се ожениш в разгара на парти, доминирано от ослепителни блондинки.

ВЪЛШЕБНИЯТ АПРИЛ

Рейтингът на купона се оказа висок. На 5 април цял ден получавах мейли и смс-и какъв страхотен рожден ден било. То оставаше и да е друг при наличието на толкова жени. В епицентъра на купона бяха барманките от Jim Beam и „Дали“ — от онази поредица, в която „Плейбой“ отива в известно заведение, за да съблече персонала му. Готиното на барманките като тип жени е, че не просто са хубави, но и носят доста на алкохол и не обичат да си тръгват рано от рождени дни. Въпросът е само да не са на смяна.

Впрочем, на това парти се видях за пръв път на живо с Милена, която много скоро щеше да ми стане сериозно гадже. Крайно време беше да настъпи моногамен период в моя живот, поне за известно време. Излизанията с жени като Мадлен, Силва, Жана, Венета или Зара бяха ме дистанцирали твърде много от „обикновените момичета“, които толкова харесвах.

С Милена изживях два брутално сексуални месеца, в които се връщах от работа, тя готвеше, чукахме се, вечеряхме, пак се чукахме, излизахме някъде и после отново се чукахме. Бях преоткрил опиянението да съм с жена, към която изпитвам повече привличане, отколкото респект, повече умиление, отколкото възхищение. Суетата беше отстъпила на нагона и нуждата от повече интимност.

Така неусетно се изниза април, после дойде и Гергьовден, след него се изтърколи и май. Секс, секс, секс — това беше периодът, в който цялото натрупано еротично напрежение от последните месеци се стовари върху Милена и тя очевидно нямаше нищо против. Хубав период.

ДЖЕЙМС РОРОФФ ИДВА С ГРЪМ И ТРЯСЪК

„Арогантен гъзар, безмилостен хроникьор и аналитик, филигранен сърцевед“ — ето така, в характерния си стил, обича да описва себе си нашият най-нов сътрудник. Джими, както всички го наричат, е от хората, които знаят две и двеста. Живял е както в дълбоката българска провинция, така и на една от пресечките на централната лондонска „Риджънт стрийт“. Кара сърф и сноуборд, качвал е връх Вихрен, имал е няколко известни манекенки за гаджета, а в момента е отдаден на най-новата си страст — журналистиката.

Ето така беше представен човекът, по адрес, на когото българският „Плейбой“ щеше да получава един куп писма оттук нататък. Въпросът „Кой е Джеймс Попов и има ли телефонен номер или най-малкото скайп“ започна да ми се задава толкова често, че това отначало ме забавляваше, но накрая направо взе да ме притеснява.

Естествено, имаше и доста предположения, че това съм самият аз. Да, възможно е да има прилика в стила на изразяване. А и нали все пак аз съм редактор, дявол да го вземе — умея да придавам на всеки текст, дошъл отвън, специфично звучене.

Но все пак, Джеймс си е Джеймс — личност колкото фиктивна, толкова и реална. Писанията за „Клуба на мутресите“ доста развълнуваха софийския хайлайф. „Кой е Попов“ се вълнуваше и бъдещата мастита писателка и поетеса Ваня Щерева, но и тя не получи отговор на този изгарящ въпрос.

Нямаше и откъде да изтече информация. В хонорарната ведомост за броевете на „Плейбой“ липсваше както тази фамилия, така и някаква друга, която да прибира стоте лева за статия от нейно име.

Ето как постепенно Джеймс се превърна в легенда, чието сърце тупти и до днес. Един Бог знае какви стимуланти подпомагат това сърцебиене. Едно е сигурно — наред с алкохолните и други субстанции има и доста силно женско участие...

ЮНСКИ РЕКОРДИ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №39, ЮНИ 2005)

В 39-ия брой на българския Playboy има няколко малки, но любопитни рекорда.

Това е изданието с най-много модели в трите ни еротични сесии. Стилистките, гримьорите и фризьорите бяха по-ангажирани от всякога. Общо 9 млади българки позираха пред обективите на Васил Къркеланов и Йордан Петков в разстояние на по-малко от месец. 4 от тях са мажоретки на баскетболния ни шампион „Лукойл Академик“ и танцьорки в балет „Фиоре“. Други 4 са барманки в едно от култовите заведения на София — „Буда бар“. Деветата пък е най-известната манекенка на Варна в момента — прекрасната „Мис Юни“ — Силвия Симеонова.

Playboy №39 смело може да бъде наречен и The Ultimate Sports Issue. Освен баскетболната тема от нашия cover pictorial, в спортен стил е реализирана и сесията на Момичето на месеца. Към всичко това ще прибавим и интервюто с новия идол от Формула 1 — Дженсън Бътън, репортажите за спортните стрелбища и байк манията, тренировъчните съвети на Кирил Вълчев, както и спортните дрехи от Iguana, Killer Loop и Play life, представени във fashion сесията.

И накрая — това е списанието с най-много цитати от „Куин“, използвани за заглавия. Пак са свързани със спорта.

Ще взема накрая да тръгна на фитнес, дявол да го вземе. Стига съм минавал с изтърканото извинение, че и сексът се брои за такъв.

ИЗВОДИ ОТ STAR ACADEMY

(PLAYBOY №39, ЮНИ 2005)

„За Лили Иванова, чалгата, безумните тв игри и непосилната лекота да бъдеш звезда.“

Истерията по Star Academy не е като онази по първия български Big Brother. Това обаче не пречи на музикалното риалити шоу на свой ред да руши не по-малко стереотипи — в тв индустрията, във възприятията на драгия зрител, в нагласите му към някои от митовете и псевдо митовете в шоубизнеса. Каквито и забележки да имаме към академията на Димитър Станчев, на този етап нейните заслуги към нас се състоят поне в това, че осъзнаваме все по-кристално няколко важни неща. А именно:

1. Да се опитваш да станеш звезда въобще не било толкова фасулска работа. Очевидно и ежедневието на истинските звезди (не онези от Къщата в Бояна) не е чак толкова розово, колкото се струва на повечето им фенове. Освен раздаване на автографи и позиране за списания, в него има и доста усилия, неприятни компромиси, лишения, а понякога и направо унижения.

2. Лили Иванова наистина е феноменална певица на планетарно ниво. Лекотата, с която изпълнява всичките си песни, е измамна. Те са едни от най-трудните в естрадния бранш, и то в световен мащаб, а вокалната ѝ техника е уникална. Почти невъзможно е да се направи кавър версия по шлагер на Лили, без изпълнителят ѝ да изглежда жалко или поне пародийно.

3. Обикновените интриги в една напълно затворена общност от хора предизвикват по-голям интерес от трънливия път към голямото изкуство. Мисиите в Big Brother тип „три синджира роби“, умело подклажданите конфликти между съквартирантите и мизерията, на която периодически бяха обричани, се радваха на много по-висок

рейтинг от репетициите в Star Academy, посещенията на талантите в „София Ленд“ и концертите им в Пловдивско.

4. Да се пее попфолк май не било лесно. Привидно елементарните за изпълнение песни в чалга стилистика (от репертоара на Ивана, Рени, Алисия и т.н.) доста затрудниха талантите, които иначе нямаха никакви проблеми с популярни соул или поп парчета. Предизвикващият редовни подигравки от музикалните пуристи Азис се оказа трудно подражаем певец, който не е лесно да бъде даже пародиран и осмиван — поради простата причина, че владее самоиронията много повече от колегите си в „сериозните жанрове“. Казано обобщено — официализирането на попфолка, започнато от Big Brother и продължило с някои рекламни кампании на „Ариана“ и „М-Тел“, продължава.

5. Безумието на тв игрите (хващаш драгия зрител за канарче и го принуждаваш да праща смс-и до припадък, без да разсъждава много-много) е достигнало апогея си, отвъд който предстои неизбежно отвращение от тях. Обидната спрямо аудиторията концепция на късната рубрика „Ало, Star Academy“ (малко репортажи от Къщата и много каканижене около една розова пирамидка) е една от основните причини за недостатъчната популярност на риалити шоуто като цяло. Вместо досадно подсказване на елементарни думички като „палто“, „лидер“, „везна“ и т.н., можеше да се показват нонстоп клюки от Къщата с подходящ коментар зад кадър, а пропагандата на смс-ите да върви на лентичка в долната част на кадъра. Тогава със сигурност рубриката щеше да има и по-висок рейтинг, и по-активен смс вот.

6. Зара наистина се оказа симпатично и талантливо момиче с чувство за хумор, самоирония и най-важното — артистичност. За по-малко от месец тя еволюира от сричаща и притеснена дебютантка до разкрепостена и чаровна водеща, която един ден може да дочака и по-благодатна тв роля.

7. След Star Academy критериите на публиката спрямо всеки поп изпълнител вече ще са много по-прецизирани. Благодарение на концертите в понеделник, а и на предхождащите ги репетиции, се научихме да оценяваме далеч по-обективно едно живо изпълнение. Отделните компоненти от него (вокална техника, артистизъм, пластичност, импровизация) вече са наизустени и от първокласниците.

8. Всеки подрастващ, мечтаещ за голямата слава на поп звездите, вече знае — да си просто фен и любител на музиката е много по-лесно, а може би дори и по-приятно.

ВТОРИЯТ PLAYMATE КАСТИНГ

В края на май вече нямаше време за повече отлагане. Трябваше да пристъпваме към втория конкурс Playmate of the Year. Първото нещо в програмата бе кастингът за 12-те финалистки. За разлика от предишната година, този път с цялата организация бях ангажиран най-вече аз. Още от началото на годината бях започнал да съставям списък с предполагаеми участнички. Някои от тях междувременно се изявяваха в любимата ми рубрика „Бъдещи звезди“ (бившата „Читателка на месеца“) с уговорката, че ще си пробват шанса и за по-сериозен пробив в „Плейбой“ когато му дойде времето.

Сега поне имахме удобен офис и не се налагаше да събличаме кандидатките в неуютна зала на НДК, както през 2004-а.

Момичетата започнаха да прииждат още преди 10 сутринта. Посрещаше ги неуморимата Чая, една от най-отраканите и стабилни секретарки, които съм виждал. Бяхме се погрижили за сериозни количества кафе, сокове и солени. За най-нервните извадих от шкафа си и бутилка „Феймъс Граус“, любим скоч на цялата редакция.

Имаше и специално отредена стая съблекалня. Нейните прозорци бяхме затъмнили с плакати и календари, за да скрием гледката от потенциални зяпачи в отсрещните офиси.

Пристигна и Къркеланов, носейки фотографското осветление. Целта беше да се направят по няколко тестови кадъра на всяка кандидатка и да взимаме решенията едва след като видим снимките.

Въобще, във всяко отношение кастингът бе с една класа над миналогодишния. Най-важното — списъкът от кандидатки беше съставян с месеци, а не в последния момент. От общо стотина мераклийки бях селектирал не повече от 40, които да видим на живо в редакцията.

Няма какво да се лъжем — когато на едно място се съберат повече от 5 момичета, настава суматоха. Някои удариха по две глътки уиски и се развеселиха. Други трепереха от притеснение. През цялото време типично по женски се оглеждаха критично една друга.

Раздадохме номера на всички, за да има ред при явяването им. Имаше и специално осигурени прашки и потничета с логото на Playboy

— за да бъдат равнопоставени участничките. Време беше първите 5 да отидат в съблекалнята и да се приготвят за явяване пред журито.

И ето ги, излизат от стаята на графичните дизайнери. Оказва се, че всяка е решила въпроса със стайлинга си самостоятелно — напук на нашето специално раздадено облекло. Тук е моментът Къркеланов да се намеси. Той е и най-опитният в този офис, когато става дума за работа с модели.

— Момичета, така няма да се разберем. Едни със сутиени с подплънки, други със сутиени без подплънки, трети без сутиени. Тези потничета нали затова ви ги дадохме, за да сте еднакво облечени? Какво ще снимаме и показваме в „Плейбой“ — вас или сутиените ви?

— Ми най-добре да ги махнем тогава, и потниците и сутиените — полусериозно подхвърля една от девойките.

— Да, махнете ги. Надявам се поне, че прашките са еднакви при всички.

Първата девойка я помня много добре — Ани Петрова. Всъщност, тя малко се притеснява, точно заради жребия да бъде с номер едно. Но показва чудесно тяло и най-вече перфектни гърди. Едно много добро начало. Личи си обаче, че никога не е позирала професионално.

Открил съм я преди броени седмици в един сайт за начинаещи фотомодели, където си е сложила няколко автопортрета, направени с джиесем.

Тялото на Ани е супер, но изражението на лицето е странна смесица от притеснение и сконфузеност. Усмивва се добродушно, но в никакъв случай секси. По-късно това ще се окаже решаващо при взимането на решенията за финалната 12-ица. През следващата година обаче Ани ще заснеме няколко страхотни фотосесии в студио и ще се появи върху две страници от „Плейбой“ в рубриката „Бъдещи звезди“. Наскоро я видях и със страхотни снимки във FHM.

Следващите кандидатки са по-отракани в позирането. Има и професионални манекенки. Впоследствие разбираме, че едната не е питала техните дали одобряват участието ѝ в „Плейбой“ кастинг. Явила се на своя глава. Накрая, след като научи, че я одобряваме за финала, се обади на майка си по телефона. И моментално получи забрана да участва. Така че се наложи да я заменяме с друга кандидатка.

Имаме налице и три стриптийзъорки. Искам да кажа — професионални. Защото, от известна гледна точка, всяко хубаво момиче

е потенциална стриптийзърка, па макар и спорадична.

Със стриптийзърките никой не може да се мери по отраканост. Те са свикнали да позират, да ги гледат, наясно са кои стойки и физиономии най-много им отиват. Стриптизърката е перфектният „Плейбой“ модел. Единственият проблем е, че в излъчването им има нещо стандартно, унифицирано — циците и дупетата са различни, но имаш чувството, че гледаш една и съща жена. Губи се индивидуалният момент. Няма я и тръпката *next door girl*.

Тук е и Деница Стоянова, шматката от „Модерно предградие“. Неприлично дългокрака блондинка с физиономия тип Клаудия Шифър, хубава усмивка и много симпатична бенка на брадичката. От всички кандидатки тя изглежда с най-добри данни — точно като за „Плейбой“. Но изражението ѝ е на паднала от Марс. Нонстоп. *Коя съм аз, какво правя тук, какви са тези хора, какво искат от мен?* Нещо такова. Тя просто няма намерение да печели каквито и да е конкурси. Но и няма нищо против да се явява, щом някакви хора толкова настояват... В крайна сметка на самия конкурс Деница се класира на пето място и спечели една специална награда — двуседмична ваканция в морски курорт, която така и не употреби. Не ѝ се ходело.

Една пловдивска блондинка — Савина, е дошла на кастинга само за да придружава приятелката си Антония. За компания. Набитото око на Къркеланов не може да я пропусне току-така.

— Ами ти? Защо не се събличаш?

— А, аз не съм за кастинга, аз съм само придружителка...

— Как така придружителка, никаква придружителка, ти си потенциална плеймейтка! Хайде, не се прави, че не искаш да участваш — вижда се, че имаш желание!

И ето я и Савина само по розови прашки и по цици. Много малко ѝ трябваше. Хубави цици и крака. Интересни очи. Излъчването ѝ е нещо средно между Ума Търман и Елън Бъркин. Взимаме ги и двете с Антония в комплект за финалната 12-ица плеймейтки.

АЛБЕНА, ЕДНА PLAYMATE ОТ „ХЕПИ“

Тук е и бъдещата „Мис Плейбой 2005“ Албена. По онова време, разбира се, не знаем, че ще бъде новата победителка. Но още в първите секунди на кастинга Къркеланов много я хареса. Албена се превърна в

негова любимка и имаше защо — не само заради уникалния си естествен буюст.



Албена беше най-амбицирана и подготвена за първото място

Тя се беше кандидатира за снимки в списанието още миналото лято — малко след първия Playmate конкурс. Беше изпратила снимки от морето, снимана по прашки сред едни камънаци. Кадрите бяха с много добро качество, почти професионални. Както разбрах по-късно, Албена помолила свой далечен познат фотограф да ѝ ги направи специално за списанието.



*С тази снимка от лятото на 2004-а бе нашето задочно запознанство
с бъдещата Playmate 2005 Албена Петрова*

Наистина впечатляващи гърди. За всичко останало мога просто да кажа, че беше ок. Повече от приемливо. Да кажем, че имаше нужда от малко фитнес.

Извиках я в офиса да поговорим. Трябва да е било някъде през септември 2004-а. Тоест, до въпросния втори Playmate кастинг имаше почти 9 месеца.

— Албена, ти имаш сериозен потенциал за наш модел и те съветвам да се прицелиш по-високо. Да не избързваме засега с публикуване на твои снимки. Вярно е, че вторият ни конкурс е още далече, но ако започнеш да се готвиш за него още отсега, имаш всички шансове да се представиш много добре.

— Ами добре, аз също си мислих за този конкурс, след като гледах тазгодишния...

— Не очаквай да ти кажа нещо повече. Не зная какви са точно шансовете ти. Нямам представа какви други кандидатки ще се явят на кастинга. Може да има и много по-хубави от тебе. Ще кажа само това, че ако намерим цели 12 по-добри кандидатки от теб, значи ще се получи един наистина световен конкурс. Не се смей. По моя преценка си напълно достойна да бъдеш една от финалистките, а оттам нататък всичко е Божя работа...

— Добре, нави ме. Ще се готвя за кастинга за плеймейт конкурса.

— Не е зле малко да наблегнеш на фитнеса.

— Да, знам, ще тренирам, обещавам.

— Откъде си и какво работиш?

— От Силистра съм. Работя като сервитьорка в „Хепи“, тук, в София.

— О, така ли? В кой ресторант? Ще дойда някой път да те видя.

— Ами заповядай. В ресторанта на „Раковска“.

* * *

През следващите месеци ходих няколко пъти да вечерям там. Не мога да кажа, че Албена се открояваше особено сред останалите

сервитьорки. Почти всички бяха много хубави. Но все пак бях доволен, че за разлика от останалите клиенти, бях добре информиран за богатствата, скрити под нейната келнерска униформа.

На 4 април Албена дойде и на рождения ми ден в „Брилянтин“. Носеше метафорично плейбойски подарък — плюшен заек. Дори и тогава обаче тя си оставаше за мен не някаква близка приятелка, нито протеже. Просто една потенциална финалистка от плеймейт конкурса. С нито една своя дума не съм я карал да смята, че има сериозни шансове за нещо повече.

И ето я вече на кастинга, заедно с останалите кандидатки. Ниските удобни обувки от „Хепи“ са заменени с изящни високи чехли. Ходила е на солариум и има убийствен тен.

Моментът, в който застава само по прашки на маркираното с розова лепенка място, за да позира пред Васил, е съпроводен с масово възклицание в офиса. На фона на досегашните кандидатки, Албена е като завършен сексимвол от западно списание. Позира с предизвикателна усмивка — не като манекенка (повечето манекенки всъщност така и не се научават да се усмихват), не и като стриптийзьорка, не и като сервитьорка. Позира точно като модел на „Плейбой“. Къде се е учила на това не зная. Сигурно си купува списания момичето.

Извършила е и чудеса с талията и корема си. Пиърсингът на пъпа много ѝ отива. Като гледам реакцията на останалите от редакцията, бързо си давам сметка, че досега съм подценявал Албена повече, отколкото е трябвало. Това може би е и първият момент, в който у нея се прокрадва предположението, че шансовете ѝ да спечели титлата „Мис Плейбой“ са съвсем реални.

Тя обаче се съмняваше до последно. И по време на фотосесиите в „Русалка“, и докато траеха репетициите след това. Може би защото никой не отиваше при нея с „неприлично предложение“, никой не се опитваше да се пазари с нея, да ѝ обяснява, че може да спечели колата, но при еди-какво си условие... Нормално беше обикновено момиче като нея да смята, че нещата са предварително нагласени в нечия полза, а нейното участие в цялата работа е по-скоро за чест, слава и запълване на бройката.

„ЗДРАВЕЙТИ, АЗ СЪМ ДЕСИ ОТ ГАБРОВО“

Ето кой щеше да открадне сърцето на главния редактор през следващите месеци. По време на кастинга обаче все още нямаше такива индикации. Но все пак беше ясно, че към високата, дългокрака, късокоса и с леко крив нос Десислава изпитвам особена симпатия. А и тя наистина умееше да бъде център на внимание. Мекото ѝ габровско произношение и днес отчетливо отеква в съзнанието ми и ме изпълва с умиление.

Сега, от дистанцията на времето, разсъждавам доста по-трезво за любовната си авантюра от лятото на 2005-а. Възможно ли е всичко да е било илюзия? Да съм бил меркантилно прелъстен, като по филмите? Възможно ли е да съм бил използван от една чаровна, но хитра и пресметлива габровка? Жоро в ролята на love fool? Ако попитате някой мой приятел, ще ви каже, че най-вероятно да.

Но дори и да приемем, че е вярно, какво от това? По-готино е да си използван, отколкото ти да използваш. Стига да можеш да си го позволиш, чисто технически. Понякога е полезно дори да си любовен глупак. Никой не може да обясни механизма, по който човек бива връхлитан от тази емоция в дадени моменти от живота си. Вероятно е чисто физиологическа потребност. Нуждата не толкова да получаващ, колкото да даващ, е нещо, без което развитото човешко съзнание не може да съществува пълноценно.

Каквато и да е истината, едно е безспорно — през предстоящото лято щях да бъда по-влюбен от всякога. Мога да позная това свое състояние по глупавата усмивка, която е на лицето ми. Сега, близо 3 години по-късно, когато погледна някоя своя снимка от онзи период, ми става трогателно смешно, но и същевременно носталгично.

На въпросния кастинг между мен и габровката Деси не се случи нищо интересно. Въпреки че ми беше видимо симпатична, не съм я фаворизирал по никакъв начин. Тя имаше достатъчно качества, с които да впечатли цялото жури — и то без да броим чара. Атлетично тяло, наперена стойка, голяма ефектна татуировка дракон, добре оформен стегнат бюст като на древногръцка статуя, дълги крака, вирнат нагоре задник без целулит...

Всичко това го бях виждал вече много пъти в подобен комплект, и не би ме впечатлило изобщо, ако не беше начинът, по който това момиче общуваше с мен, а и с всички останали.

Всъщност, вечерта след кастинга изобщо не ѝ обърнах внимание. Само си дадох сметка вътре в себе си, че изпитвам нещо повече от симпатия към Деси и по-нататък с нея може да ми се случат интересни неща.

ЕДНА НОЩ С БОРЯНА

Вместо да намеря начин да изляза с габровката, възползвайки се от това, че е в София, реших да обърна внимание на една от кандидатките, която не успя да се класира на кастинга. Всъщност, „реших“ не е точната дума. Просто така се случи.

Боряна е от Добрич, на 20 и няколко години — фина блондинка с малък бюст и маниери на добре поддържана провинциална мутреса от по-високия ешелон.

Има такъв типаж момичета от по-малките градове. Те отдавна са надскочили местното ниво, прелъстили са всеки по-заможен и интересен мъж там и са осъзнали, че това не ги задоволява. Усещат, че заслужават много повече от живота. Знаят, че там някъде в столичния град, има хора, среди, общности, които биха ги оценили по-пълноценно. Неизвестността на шоубизнеса ги привлича. Тръпката, че ще попаднат на място, където не са номер едно, и където ще трябва да се потрудат, за да бъдат забелязани и оценени, ги завладява все повече и повече.

По правило този тип жени имат леко изкривено мнение за себе си и физическите си качества. Заобикалящата ги среда ги ласкае твърде много и те в един момент загубват адекватни критерии. Започват да си мислят, че циците им са перфектни, че дупетата им са перфектни, че краката им са перфектни, а за лицата и косите (най-често подпомогнати от „екстеншън“) да не говорим.

Ето как, полека-лека, списание „Плейбой“ се превръща за тях в институцията, от която трябва да получат така необходимото допълнително признание. От едно по-високо, далеч по-високо от местното ниво. Правят си голи снимки в домашна обстановка — обути с най-хубавите си дантелени чорапи, възкачени върху чехли с 10-сантиметрови токчета, с перлени гerdани върху циците. После снимките заминават към списанието по електронната поща или в писмо, чиято хартия неволно ухае на скъп тежък парфюм.

И ето я дваисет и няколко годишната Боряна на кастинга, изживяваща тежък сблъсък с конкуренцията на дузина 18–19 годишни наточени момичета. Те имат по-големи и стегнати цици, по-дълги крака, по-вирнати дупета и по-малко самочувствие от нея. Защото не са получавали толкова много признания от регионални плейбои.

Боряна е хубава и секси, но бързо разбира, че е вън от най-добрите 12. Не ѝ се иска обаче софийско плейбойският експириънс в нейния живот да приключи току-така.

Аз, както винаги, съм подготвен за подобна ситуация. В края на краищата, „Плейбой“ редактор ли съм или лукова глава. Осигурил съм студио и фотограф, изключително точният пич Даниел Рачев, който е и професионален гримьор. Там всяка от отхвърлените на кастинга кандидатки може моментално да си направи фотосесия, каквато е сънувала. Това ще им осигури поне една публикация в любимото списание, както и „фотосешън експириънс“, който да запомнят за цял живот.

Към студиото на Даниел поемат няколко момичета, между които и Боряна. Междувременно аз се занимавам с инструктаж на одобрените финалистки — кога ще бъдат снимани, къде, какво трябва да знаят за плеймейт конкурса и така нататък.

Вече е към 8 вечерта. С Андрей обичахме да оставаме да работим до по-късно. Междувременно момичетата са си тръгнали и сме само двамата, всеки в своята стая.

В този момент Боряна се завръща от фотосесията при Рачев. Носи диск със снимките, за да ми ги покаже и да изберем кои евентуално да се публикуват.

Гримирана е толкова добре, че буквално сияе от кеф. Може би никога не се е чувствала толкова привлекателна. Същевременно разочарованието, че не е класирана сред 12-те на кастинга продължава да витае из въздуха.

— Много добре изглеждаш, Боряна.

— Да, така е, много съм доволна от фотографа. Жалко, че не бях в този вид на кастинга...

— Е, нищо де, не се ядосвай. Нямало е начин някой да бъде в този вид.

— Абе ядосвам се. Можеше да се представя и по-добре...

— Дай да видим снимките.

— Ето диска, и аз нямам търпение да ги разгледаме.

Зареждам кадрите на компютъра си, те са над сто, може би дори са двеста. Започваме да ги гледаме един по един. Сипал съм на мен и на Боряна по един 12-годишен „Феймъс“, както и на Андрей в съседната стая.

— Добре бе, Борянски, защо си толкова стресната на повечето кадри? Голямо притеснение, голямо чудо.

— Ох, май си прав, Жоро. Изглеждам леко неуверена...

— Ами да, погледни си и стойката — вместо да си изправена и изпъчена, на повечето кадри си отпусната и свита, сякаш някой те е съблякъл насила.

— Наистина така изглежда. Само на няколко снимки се харесвам.

— Има и хубави кадри, но са твърде малко на фона на общата бройка. Просто си личи, че нямаш никакъв опит в снимането и позирането... Кое то е жалко, защото иначе си готина мацка.

— Да, вярно е. Усеща се, че ми е сефте. Иначе толкова обичам да се снимам, но досега не бях влизала в професионално студио.

— Хайде да отидем да ги покажем и на Андрей и заедно с него да изберем 2–3 кадъра за публикуване.

На големия 23-инчов екран Lacie на артдиректора всичко изглежда още по-добре. Някои кадри с Боряна са убийствени. Тя е видимо доволна от начина, по който изглежда. Но има и доста разочароващи снимки, като поза и като изражение.

— Андрю, виж я моля ти се наш'та, как се е притеснявала тук. Погледни само как се е прегърбила и как си е прибрала дупето навътре — сякаш някой да не ѝ го види... Или може би от страх да не ѝ вкарат нещо изневиделица!

Сравнението е много точно и Боряна няма как да не се засмее, заедно с Андрей.

— Абе истината е, че, дупето ми е по-хубаво, отколкото е излязло тук. По-заоблено е. Искам да ви покажа, моля ви се.

И докато се усетим, тя вече е разкопчала дънките си и е извадила оттам дупето си, обуто в миниатюрни черни прашки. Стойката, която е заела, го прави закръглено като огромна праскова.

Дали само заради изпитото до този момент уиски смятам, че тази мацка не иска и няма да си тръгне току-така за Добрич?

— Ето, виждате как е.

— Ами да, по-различно е, отколкото на снимките. Доста по-секси стои сега. Много често става точно така, Борянски — като си видят фотосесията, девойките веднага искат да се снимат пак, за да се получат много по-добре нещата. Но не можем да си позволим студиото да работи нонстоп само за тази цел. Затова и не спирам да повтарям на всички кандидатки — снимайте се по-често, дори и с любителска техника, само и само да свикнете кои пози ви представят добре и кои — не толкова добре.

— Еми да, прав си, ама кой да ми каже на мен по-рано... — Боряна с мъка и едва ли не нежелание си закопчава обратно тесните дънки.

— Ще ви оставя с Андрей да доуточните кои кадри ще публикуваме, както и да им направите лека обработка на фотошопа. Аз отивам при уискито си в стаята, за да довърша онова, което пишех.

Половин час по-късно Боряна отново е при мен. Андрей си тръгва — отива на някаква вечеря. Аз съм приключил с работата и вече мисля как ще прекарам нощта след нервния кастингов ден.

Имам и чувството, че познавам блондинката в кабинета си от цяла вечност.

— Боряна, ти накъде си сега? Към гарата или някъде другаде?

— Ами нямам идея. Не знам как са автобусите за Добрич по това време. Чудя се дали да не си тръгна утре. Излиза ми се някъде в София тази вечер...

— Нека позная. Толкова много се харесваш така гримирана, че ти се струва грехота да прекараш остатъка от нощта в автобуса или в хотел.

— Ха-ха, да. Как разбра?

— Не си първата, която се чувства така след професионална фотосесия. И какво смяташ да правиш?

— Ами не знам. Предложи ти. Мислех, че имаш нещо предвид. А и си нося в багажа още един тоалет, за вечерно излизане.

— Усещам, че трябва да ти се отпрати предложение.

— Правилно усещаш.

— Ами добре, хайде да те водя на вечеря, тъкмо ще те запозная с приятелката си. Тя няма да има нищо против, мисля дори, че ще си допаднете.

— Сигурен ли си? Неудобно се чувствам малко.

— По-неудобно отколкото днес на кастинга едва ли. Ей сега ще се обадя на Милена да се уговорим нещо. Ти през това време мисли къде ще нощуваш — в хотел, при познати или у нас.

Звъня на Милена. Тя изгаря от любопитство как върви кастингът — особено в качеството си на жена, която също е мислила дали да не се яви на него. Но в ролята на гадже на главния редактор сега не става, нали разбирате.

— Милена, отиваме на вечеря, ще мина след малко да те взема. Водя и компания — една от кандидатките. Тя е от Добрич и ще остане тази вечер в София.

— Охо, звучи интересно, дори доста интересно... — чувам отсреща, с характерното френско „р“ — Готина ли е?

— Ами да, готина е, нищо че не се класира. Ще видиш много скоро.

— Добре, хайде, след малко ще съм готова да ме вземете.

До мен Боряна е видимо въодушевена от телефонния ми разговор.

— Може би първо трябва да си намеря хотел.

— Не е проблем — стига да си убедена, че това искаш. Няма ли да ти е по-забавно да спиш у нас?

— А приятелката ти какво ще каже?

— Мисля, че и на нея ще ѝ бъде по-приятно да си при нас, отколкото да те оставяме някъде сама. Впрочем, ще се убедиш лично. Ако почувстваш неудобство или отчужденост от нейна страна, отиваме и те настаняваме някъде, ок?

— Окей.

* * *

Взимаме Милена с таксито, запознавам ги. После вечеряме в един квартален ресторант. Разговорът върви в стил „Аз и гаджето ми открехваме Боряна как протича нощният живот в София“. Класическа сюжетна линия, която ще придобива все по-рутинен характер в запознанствата ми с нови и нови жени от провинцията.

Милена чисто по женски споделя на новата си приятелка какво е да си гадже на мистър „Плейбой“, който заглежда абсолютно всяка

сервитьорка и минувачка. Прави и комплименти на Боряна колко добре изглежда в момента.

Знаейки добродушния характер на гаджето си, а същевременно и разкрепостените й разбирания по някои въпроси, изобщо не съм изненадан от подобен развой на събитията.

— Отиваме в „Брилянтин“ после, нали?

Гледам към Боряна, но тя мълчи с въпросителна физиономия. Милена отговаря вместо нея.

— Да, но първо отиваме у вас, за да й оставим багажа и да се понагласим...

Вече сме доста подпийнали, а нощта тепърва започва.

По време на „женската подготовка“ у нас, вече не е ясно коя от двете ми е гадже и коя — гостенка, с която сме се запознали същия ден. Боряна се преоблича пред нас съвсем непринудено. Това е добре познатата лекота на жена, която вече е била виждана без дрехи от наблюдателите наоколо.

— Много готино дупе имаш, Боряна — женско признание от Милена.

— И твоето не е никак лошо, да ти кажа.

И се пръскат с парфюми, а аз се облизвам като котарак пред чиния сметана. Събитията се развиват толкова бързо, че нямам време да се замислям дали има нещо нередно в цялата работа или няма.

В „Брилянтин“ сме тройката на вечерта. На мен тук това ми е навик. Представям си какво си мислят барманките и сервитьорките за мене и то открай време.

Милена и Боряна се опознават все повече. Вече съм спрял да броя уискитата и шотовете.

— Купонът тук няма нищо общо с този в Добрич... — казва ми блондинката в ухото, докато я държа за задника.

Тръгваме си към 3 и половина. Навън плющи невероятен дъжд. Докато извикам таксито и го накарам да паркира пред самия вход на бара, съм мокър до кости. Момичетата — също, но по-малко.

У нас мокрите дрехи са свалени много бързо. Боряна и Милена са облекли мои тениски, а аз съм навлякъл някаква омачкана риза и седя на любимото си място пред компютъра. Започваме да разглеждаме снимките на нашата гостенка от студиото. Тя ми е седнала на коляното, а Милена наднича иззад нас, излегната на голямото легло.

— Оф, не се харесвам на повечето кадри. Много дървени пози съм заела. А не съм такава в действителност, нали?

— Еми така е то, като не си тренирана... Но пак си достатъчно хубава, де.

— Миленче, я ме щракни сега пак, ето така както съм... — и ѝ подава малкия любителски „Пентакс“.

Милена започва да я снима, така както е седнала на коленете ми. Боряна прави прелъстителни и самоуверени физиономии. Издава устни напред за целувка като истинска Мерилин Монро. Аз подсилвам ефекта, като надигам тениската ѝ над гърдите. В момента изглеждат доста по-големи и хубави, отколкото на снимките. Може би защото у нас е значително по-топло от фотостудиото, а може би и заради нещо друго. В офиса на списанието и зърната ѝ не бяха твърди като сега...

Разглеждаме кадрите на дисплея на апарата. Боряна е доволна от себе си. После тя започва да снима Милена, която само това и чака. На голямото легло се позира доста по-удобно, отколкото върху кльощавите ми колене.

Помагам ѝ да се съблече. Първо тениската. Щрак, щрак, щрак. На любителските апаратчета това им е лошото, че чакаш поне няколко секунди, докато презареди светкавицата.

Милена има перфектно дупе и го знае. Не пропуска да го изтъкне и в момента. Позата, която е заела, ме улеснява значително в свалянето на прашките ѝ. Щрак, щрак, щрак.

Колкото и да е странно, в момента ме привлича не „откритието на деня“ Боряна, а собственото ми гадже. Присъствието на друг човек наоколо усилва нагона ми към нея. Гледам я не само през своите, но и през още един чифт очи и си припомням нещо, което съм бил на път да забравя — че имам късмет с приятелката си.

Вече и аз съм на леглото, ризата е свалена от гърба ми, а Боряна продължава да снима. Нещата вървят към своята логична кулминация и завършек, по всички възможни начини и във всички нюанси на тези думи.

Най-готиното е, че Боряна се държи направо професионално. Тя явно си мисли, че за „Плейбой“ редактора и гаджето му подобни изпълнения са ежедневие и затова поведението ѝ е на същото ниво. От един момент нататък се оказва, че аз съм най-големият аматьор наоколо, но нямам време да се засмея на тази констатация.

Заспиваме към 6 сутринта. Само час по-късно Боряна трябва да тръгва към гарата. Измъкваме се от къщи, без да събуждаме Милена и я изпращам с уговорката да се видим пак. Докато се прибирам към къщи си мисля, че май завиждам на блондинката, която пътува към Добрич в момента. Нещата, които е преживяла през последните 12 часа, със сигурност са я развълнували по начин, по който аз не съм се вълнувал от месеци.

Минути по-късно вече спя като труп до гаджето си. Леглото мирише на парфюма на неуспялата кандидатка за Плеймейт Боряна, както и на други неща.

КРАТКА МОТИВАЦИЯ НА ЕДНО БОМБАСТИЧНО ТВЪРДЕНИЕ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №40, ЮЛИ 2005)

Ако само декларирам, че дните между 8 и 12 юни бяха едни от най-хубавите в 36-годишния ми живот досега, може да прозвучи или твърде бомбастично, или необосновано. Затова ще се мотивирам накратко, пък вие сами преценете дали е изхвърляне или не.

Та значи:

Въпросните 5 дни прекарах в най-красивия и романтичен курорт — не само в България, а може би и в Европа. Компания ми правиха 12 от най-хубавите и чаровни момичета, които съм срещал някога. Пътувахме дотам и обратно с ескорт от лимузини „Линкълн“. Слушахме музика, подбрана лично от колегата Владо — Чоки и от моя милост. Докато в София валяха порои, при нас беше истинско лято. Никой не спомена нито веднъж името на нито една политическа партия.

Освен 12-те момичета, които виждате на корицата, около мене бяха и дузина професионалисти от възможно най-висока класа — не само по тукашните, но и по международните стандарти. Да си заобиколен от толкова много красота — и в природен, и в хуманен аспект, и същевременно да виждаш как екип от съмишленици работи с нея, влагайки ентусиазъм часове наред — това е щастие, което пожелавам всекиму най-искрено.

Резултатите от 5-те райски дни в „Русалка“ са пред вас. Няма да продължавам със силните думи. Само ще кажа, че този брой на Playboy, 40-и поред, ми е особено скъп, може би по-скъп от всички останали.

5 ДНИ НА „РУСАЛКА“ С 12 ПОДОБНИ

(ОТКЪС ОТ BACKSTAGE РЕПОРТАЖА В PLAYBOY №40)

В списания като нашето думите и образите се допълват. Има обаче и случаи, в които нито снимки, нито думи са достатъчни, за да предадат някои преживявания и усещания.

Предварителните сесии на финалистките от втория национален конкурс за Miss Playboy в курорта „Русалка“ бяха нещо именно такова. Можеш да го преживееш, да си го припомняш замечтано, но не и да го фотографираш или преразкажеш изцяло и с всички нюанси.

Как например да предадеш неповторимия чар на тези 12 момичета поотделно? Или радостта на всяка от тях, когато с всяка изминала минута осъзнава все повече и повече собствената си красота и уникалност като жена?

Конкурсът, състезанието между тях, в един момент престана да има определящо значение. 12-те Playmates научиха много неща не само една за друга, но и най-вече за самите себе си. Те придобиха ново самочувствие, чийто ефект ще се усеща в живота им далеч, след като чисто новият автомобил на победителката ръждяса от старост.

Това беше най-хубавото на 5-те дни, прекарани в „Русалка“. Те се превърнаха в удоволствие само по себе си, в награда, раздадена още преди надпреварата.

Не можем да сме сигурни дали животът на всяка от 12-те *русалки* щеше да бъде по-скупчен и сеппъл, ако не се беше явила на нашия Playmate кастинг на 6 юни. Сигурни сме обаче в едно — всички ние от Playboy, както и ти, драги читателю, щяхме да бъдем много по-бедни откъм положителни емоции, ако съдбата не ни беше срещнала и сближила толкова много с тях.

С ДЕЦА НА МОРЕ

Е, не са деца де. За моделите в списание „Плейбой“ си има долна възрастова граница от 18 години. Но това не значи, че на моменти в „Русалка“ не се чувствах като чичо Манчо, героя на Парцалев от класическата българска комедия.

След като прочетохте откъс от официалния репортаж за този Playmate самп, сега ето и малко задкулисна информация и спомени.

Това беше нещо средно между командировка, пионерски лагер, студентска бригада и лятна ваканция. На моменти имах чувството, че снимаме не фотосесии за списание, а поредица от филмчета тип „Скрита камера“. Забавните и куриозни ситуации с 12-те плеймейтки се нижеха една след друга. В поддържащите роли се изявяваха хора от персонала на курорта, случайно срещнати знаменитости като Ники Кънчев или просто обикновени летовници от страната и чужбина.

За тези момичета, аз и колегите ми от списанието (общо петима журналисти и още толкова фотографи, асистенти и прочие екип) в продължение на пет дни бяхме едновременно учители, възпитатели, началници, колеги, братя, бащи и любовници.

Отначало ми се струваше, че ще се справим много лесно, но на втория ден разбрах, че събирането на 12 жени накуп за повече от едно денонощие е изпълнено с рискове и напрежение начинание с неизвестен край.

Още първата вечер разбираме, че имаме проблем — невинните жабчета, които подскочат между бунгалата в „Русалка“. Оказва се, че една от

блондинките има фобия от тези земноводни. Та представете си ситуация, в която аз съм на единия край на курорта, а тя на другия. Звъни ми по телефона. Отначало не се чува нищо друго, освен хълцане.

— Жоро, къде си?

— Ами в ресторанта съм, а ти къде си, секси?

— Аз... съм пред бунгалото си... не мога да се прибера вътре... На пътеката точно срещу мен има една жаба! Стои и ме гледа!

— Опитай се да я заобиколиш или прескочиш.

— Как така ще я прескачам! Не мога и да я заобикалям — по другите пътеки също може да има! Моля те, ела да ме заведеш до стаята ми!

— ОК, само се успокой. Сега идвам.

Няколко минути по-късно блондинката вече е спокойна — жабката е заобиколена и пътят към бунгалото е извървян благополучно.

— Ще дойдеш ли при нас като се преоблечеш? Ние ще сме в барчето, ще слушаме музика и ще се черпим.

— Жоро, страх ме е да изляза пак оттук. Ако някой дойде да ме вземе и придружи — ще дойда...

— Добре, не се притеснявай. Само се обади, когато си готова.

Връщам се в бара до ресторанта, където се оформят леки спорове каква точно музика да се слуша. Повечето девойки настояват за попфолк, но има и такива, които категорично бойкотират този стил. След кратка совалка от преговори е сключено примирие и веселбата започва. Момичетата все още се опознават, не са се разделили на групички и лагери. Единственото разделение е по бунгала, тъй като са настанени по двойки в тях. Пристига дори и блондинката, която мрази жаби. Излязла е с придружител.

Къркеланов разпределя фотосесиите за следващия ден. Една от девойките трябва да стане рано, около 5 часа, за да я гримират и фризируют и да започне да позира най-късно в 8 на плажа.

Доброволката е Деси от Габрово, с която аз тепърва ще изживявам любовен романс, но все още не знам това.

* * *

На другата сутрин се събуждам малко преди 9. Минавам набързо през мястото за закуска и се спускам към плажа. Екипът на Васил вече работи по сесията на Десислава. Гледката наистина е красива — пясъкът, скалите, заливът и атлетичното тяло на Деси, около което се суят стилистката и асистентите на фотографа. Докато Къркеланов щрака с огромния си апарат, постепенно започват да приивдат и други момичета — гримирани,

фризирани, нагласени. Повечето изглеждат щастливи от външния вид, в който са приведени. Това щастие, разбира се, е съчетано с типично женското подозрение и ревност, че може би някоя друга все пак изглежда по-добре.

Времето е чудесно, за разлика от цялата останала България, където вали и треци. Обстановката на плажа е направо холивудска. Снимачният ден е перфектен като в песен на Лу Рийд. Наближава кулминационният момент — колективната снимка на 12-те девойки за корицата. Напрежението не е малко, защото Васил ще разполага само с около половин час за това, точно преди залез-слънце. Резервен шанс няма да има, тъй като е невъзможно да се отдели втори ден, в който да бъдат гримирани и фризирани цяла дузина жени една след друга. А и не се знае дали ще имаме такъв късмет с времето — може и да завали. Така че ако сега не се получи достатъчно хубав кадър, просто изгаряме.

Юнското слънце е слабо и към 19 часа вече е доста хладно. Кратките индивидуални сесии са приключили. Сега всички момичета трябва да позират за корицата и плаката. Събличат се безстрашно и започва голямото подреждане и чупене на стойки. Няма по-добро фотографско осветление от слънцето при залез. Въпросът е, че то ще се скрие зад скалата след броени минути.

Васил щрака като луд, с два фотоапарата, за всеки случай. Единият е дигитален, а другият — с широкоформатен филм — плака. Снимам и аз с моето пентаксче, за да видя как горе-долу ще изглежда корицата.

Композицията от женски тела е окей, въпросът е дали ще уцелим кадър, в който всичките им физиономии да са достатъчно хубави — без нито една да е мигнала, погледнала накриво или Бог знае какво. Дано да не се налага да взимаме някоя глава от друг кадър и да я „пришиваме“ към тялото, както направи Андрей с фотошопа миналата година.

Приемаме, че корицата е готова. Остава да се заснеме плакатът. Слънцето вече е зад скалите. Асистентите на Васил подреждат и импулсно осветление, с което да компенсират липсата на директна светлина.

Момичетата вече зъзнат, но няма как. Подреждаме ги в редица една до друга. Идеята е всяка да е в различна и непринудена поза, за да не са като аптекарски шишета. Да накараш трепереща от студ девойка да заеме секси стойка и да се усмихва — който си мисли, че е лесно, нека да пробва.

Представям си каква гледка сме от горе от скалите. 12 чисто голи девойки, нагазили до глезените в студената вода, и държащи се взаимно я за циците, я за дупетата, я просто за ръце. Срещу тях — екип от десетина човека, повечето мъже и добре облечени, които дават наставления, държат осветителни тела и светлоотразители, и снимат с фотоапарати.

Последните кадри малко преди плажът да потъне в сумрак, са колективни — голите момичета плюс обличения екип. Аз съм с фланелка, ознаменуваща историческата победа на „Ливърпул“ над „Милан“ в Истанбул месец по-рано, и ухилен до уши. Щом кадрите за корицата и плаката са готови, нататък вече ще е по-лесно.



С 12 русалки на „Русалка“. Снимките за корицата току-що са приключили



Васил Къркеланов и екипът му във финален момент от фотосесията

По-лесно друг път. Следващите три дни не са толкова слънчеви и топли и намирането на подходяща локация за всяка сесия се оказва сложна работа. А на нас ни трябват цели 12 големи пикториъла, които не бива да си приличат един с друг. Благодарение на желязната организация в екипа на Васил обаче, всичко върви по график.



Деси и Мария в неочаквано добра комбинация



Деница позира в басейна на „Русалка“



Ники Кънчев в сатео-роля като старателен чистач на басейна...



...и заедно със свои почитателки-плеймейтки

* * *

На третото вечерно парти в бара на „Русалка“ настроението е видимо приповдигнато, защото снимките напредват успешно. Напрежение има само у онези момичета, които все още не са заснели големите си фотосесии. Вече започвам да свиквам с тази особена ревност и несигурност. *Дали ще изглеждам толкова добре като останалите? Моята прическа ще бъде ли толкова хубава? Дали няма да ми направят някакъв безумен грим, който не ми отива? Какви дрехи и аксесоари ще ми се паднат? Дали вече не е ясна победителката и коя ли ще е тя? Не ям ли прекалено много и как се отразява това на корема ми?...*

Моя първостепенна редакторска задача е да се боря с всички тези въпроси — методично, неуморно, последователно. *Да, ще изглеждаш достатъчно добре. Да, прическата ти ще е хубава. Никой от нас няма интерес да изглеждаш зле. Не, победителката не е ясна предварително. Нямаме интерес да нагласяваме конкурса. Имаме интерес да продаваме списанието добре. От него се печели повече, много повече, отколкото са*

наградите за един такъв конкурс. Ако се изложим пред читателите ще загубим повече, така че се успокой, бейби.

Алкохолът, който се пие, е мое изобретение, нещо като пунш. Барманите са смесили в голяма купа водка, два вида ликьор, сок и плодове. Наливаме си с черпак в пластмасови чашки, след третата, от които всички вече са доста развеселени.

Едната от плеимейтките вече е влюбена — в местно момче от сервитьорите. Кроят се планове как избраникът да бъде разделен от гаджето си и прелъстен.

Деси от Габрово, моята бъдеща любов, е седнала на коленете ми. Просто няма достатъчно столове за всички в малкия бар. С това мъжко яке, взето назаем от някой колега, прилича на момче. Под якето обаче има чифт хубави гърди — факт, с който всички наоколо са наясно. Потънали сме в разговори и не усещаме кога купонът около нас се е разредил. Вече има достатъчно място за сядане, но тя е все още в скута ми. Май никой не се учудва, че ми е симпатична повече от нормалното.

Пуншът в купата е изпит, а в бара не е останал почти никой. Когато си тръгваме оттам, посоката е към моето бунгало — без изобщо да сме обсъждали и уговаряли този факт. Ако някой ни гледа отдалеч, ще си каже — тези двамата мъже защо ли са се прегърнали така?

Влизаме в стаята ми и аз вече знам, че съм влюбен. Мога да позная, че това се случва, по усещането, което изпитвам към жената срещу себе си. То не е точно сексуално привличане. Не е порив да я изчукаш. По-скоро ме свива коремът и дори изпитвам притеснение от ролята на полов атлет.

Деси сваля мъжкото яке, а после и всичко останало. Тя е наясно с това какво впечатление предизвиква. Съвършена е, но кой знае защо, това по-скоро ме смачква, отколкото въодушевява. Всеки неин жест е самоуверен и същевременно непринуден. Това е жена, след която трева повече не никне. Чувствам се буквално смазан от чара ѝ, от обаянието ѝ, от симпатичния начин, по който ми говори с мек габровски диалект.

Не мога да се закълна, че това, което е последвало, е било класически тип секс като по филмите и книгите. Мога само да кажа, че ми се иска да е било така. Но също така е вярно, че не ми пукаше, изобщо. От абсолютно нищо. В този момент не мислех нито за Милена в София, нито за това, че би трябвало да имам изцяло служебни отношения с голата жена в леглото си, нито за хората в бунгалата около моето. Бях като ударен по главата и зашеметен от любов. Сексът в случая ми идваше някак си в излишък.

Успокоителното е, че Деси е наясно какво се случва. Дава си сметка, че целта ми не е била просто да я изчукам, и че всъщност изобщо не мога да се отделя от нея.

— Ти беше наясно, че ще се влюбя в тебе, нали?

— Ами да. Още докато си пишехме по интернет знаех, че ще ме харесаш, когато се видим на живо.

— Еми, харесвам те, ужасно много. Не зная докъде ще доведе всичко това, но е факт.

— Радвам се, Жори.

Ето, тя инстинктивно напипва обръщението, което използват най-близките жени в живота ми — майка ми, Силва, Мадлен.

На сутринта се събуждам на ръба на леглото. Когато спя, не обичам да се допирам до никого. Деси е окупира три четвърти от територията, ако не и повече. Прегръщам я, и двамата сме студени. Това е от недостига на достатъчно завивки.

— Хайде да ставаме и да отиваме на снимки.

— Айди.

Днес е нейната фотосесия. Тя ще позира качена върху супер мощен мотор BMW. Пред него, зад него, върху него — права, седнала, легнала... всякак.



Деси позира върху 1100-кубиковия мотор BMW в „Русалка“

Отива ѝ на дългите крака и спортната 175-сантиметрова фигура. Момчето, което е докарало мотора, гледа като зашеметен. Сигурно е в

състояние на ерекция. Но не и аз, което отново ме подсеща какво точно се случва с мен. Аз съм влюбен. Това при мен е доста по-различно от възбуден.

Деси позира с кеф. Тя е завършена екхибиционистка. Обича да я гледат, а по-благодатна ситуация от сегашната не би могла да съществува. При актовата фотография обикновено се търсят такива пози и гледни точки, които да прикриват недостатък от тялото на модела. В нейния случай това изобщо не се налага. Накъдето и да насочи обектива си Къркеланов, все излиза хубаво в кадъра.

Знам какво ще й кажа минути по-късно, когато тя отново е в бунгалото ми.

— Деси, ти си прекалено хубава и секси за мен. Аз обичам по-обикновени момичета, а ти не си.

— У-у-у-у-у, недей така бе Жори, не говори глупости. Ще ми подадеш ли онази хавлия да се избърша?

— Страхотна си, но не мога да изпитам сексуално привличане. Това е или от любов, или от респект. Ето виж, дори и в момента нямам ерекция.

— Ще я видим тази работа. Я ела при мен и ме прегърни.

Няма шест-пет. Опасно нещо са габровките.

* * *

През следващите 24 часа почти непрекъснато сме заедно. Вече се усещат и първите женски погледи накриво. Възможно ли е цялата работа да е нагласена и въпросната Деси да е предварителна фаворитка, която досега сме криели? Иди, че обяснявай. Всеки да си мисли каквото си иска, щом толкова му е акълът. Но усещам, че трябва да поговоря със самата Деси. Да не би случайно да си прави специфични илюзии. Знам ли я, те там в Габрово на всичко са способни...

Последният ни ден в „Русалка“ е, седим на един шезлонг на плажа. Прегърнал съм я откъм гърба и й шепна в ухото.

— Какво мислиш за момичетата, коя според тебе е фаворитка?

— Ами не зная, има поне няколко много хубави, Албена е една от тях със сигурност, Ивета също, Деница...

— Деси, ти също си много готина, но сигурно осъзнаваш, че не си характерния „Плейбой“ типаж. Просто имаш друга визия, чар и излъчване. Това, както виждаш, се харесва на всички наоколо, начело с мене, но не знам дали ще е достатъчно за конкурса. Там критериите са съвсем различни — отваряш, който и да е брой на списанието и веднага разбираш какви.

— Знам, че е така бе, Жори.

— Казвам ти го, защото не искам да имаш допълнителни надежди, свързани с това, че аз те харесвам. Едното нещо няма нищо общо с другото. За мен ти си коренно различна от всички останали. Готино е, че изобщо си сред тези 12. Нека да видят хората на конкурса, че има и такива момичета. А и в самото списание.

— Да, така е. На мен не ми пука от класирането на този конкурс. Искам просто да се представя добре, пък каквото стане.

— Ще се представиш, сигурен съм. Но не мисли, че нещата ще бъдат нагласени и някой ще оказва влияние върху избора на цялото жури. Не искам после да излезе, че съм ти свалял звезди от небето напразно.

— Може и другите от журито да ме харесат бе, Жори...

— Може, разбира се. Ще бъде яко, ако стане така.

* * *

Като си спомням сега за този диалог, ми изглежда нереален. Давам си сметка, че звучи неправдоподобно. То и други неща, описани дотук, сигурно са прозвучали така. Но аз не пиша Библия, та да очаквам всички читатели да ми вярват. Просто разказвам неща, които са се случили. Който иска — да вярва, който иска — може да се смее.

Тук само ще добавя, че бих се чувствал доста идиотски, ако трябва да пълня точно тази книга с измислени неща.

* * *

Идва моментът да си тръгваме от „Русалка“. На всички им е много тъжно, защото наистина сме прекарвали страхотно. На мен направо ми се реве, но гледам да не се издавам.

Разпределяме се по колите. 3 девойки в единия линкълн, 3 — в другия, останалите — в джипа на Косьо и в още една кола. Аз и Деси ще пътуваме отделно. И по-добре. Нея ще минат да я оставят в Габрово, и после продължават към София.

В нашата кола е Албена, която оставяме във Варна. В момента тя работи в тукашното „Хепи“ като сервитьорка. Същата професия, само че в „Планет“, има и симпатичното миньонче Мария, която по-късно най-изненадващо ще заеме второто място в конкурса.

Продължаваме към София. Деница и Ивета спят на задната седалка на линкълна, аз седя отпред, гледам как огромният капак се люлее като кораб

над пътя и си мисля разни неща за живота и любовта. Истинска американска романтика.

На една бензиностанция малко преди Търново се засичаме с останалите коли. Деси е слязла от джипа, за да купи нещо за слушане. Търси любимия си нов албум на Азис. Шегува се с персонала на бензиностанцията, после си правим снимки върху капаците на колите. В този момент, след кратката двучасова раздяла, тя ми е по-мила и скъпа от всякога. Искане ми се да се кача в джипа при нея, но не мога.

Не знам какво ще се случи по-нататък, може и нищо да не се случи. Само знам, че със сигурност ще се разделя с Милена в близките дни. И то не защото съм срещнал голямата любов на живота си, а просто защото съм осъзнал, че харесвам точно такива жени като Деси. Харесва ми мисълта, че дори и да не е и да не бъде моя, тя най-вероятно не е единствената такава на този свят. Просто има и такава порода.

Към Милена не изпитвам лоши чувства и не бих могъл. Но тя не заслужава да живее с някого, който обича друга много повече. Въпросът е ще успея ли поне временно да скрия истинската причина за предстоящата ни раздяла, защото не ми се иска да я наранявам.

ВТОРИЯТ PLAYMATE КОНКУРС

Беше един доста дързък и амбициозен проект. На открито, в центъра на София, точно под кубетата на катедралата „Св. Александър Невски“. Периодът на дъждовете продължаваше и нямаше никакво намерение да спира. Щяхме ли да имаме късмет и да се радваме на поне няколко часа суша?



Playmate of the Year 2005 се проведе на жълтите навета пред софийския „Планет клуб“

Подготовката, благодарение на домакините от „Планет“ и продуцентите от „Глобал филмс“, беше на ниво. Черното спортно „Субару“, предназначено за победителката, събираше погледите на

всички. Зад него беше сцената, увенчана с прословутите заешки ушички, а най-отзад — осветената църква.



Субаруто за победителката на фона на сцената и кубетата на „Св. Александър Невски“

За щастие, дъждът спря точно навреме, за да започне конкурсът и телевизионният му запис. След миналогодишния токов удар в „Макси“, този път си бяхме взели поука и нямахме намерение да излъчваме директно в ефира.

Мадлен, в качеството си на миналогодишна „Мис Плейбой“, трябваше да седи до мен в журито. Закъсна ужасно. Шоуто вече беше започнало, камерите снимаха, Зуека и Рачков обявяваха един по един журиращите. Скоро щяха да стигнат и до Мадлен, а столът ѝ зееше празен.

Ето, обявяват и моето име. Аз кимам с глава и в този момент тайно се надявам да снимат в едър план, за да не се вижда празното място до мен. Вече си мисля как ще се наложи спиране на записа, или просто ще обявят името на Мадлен, без да я показват по телевизията.

Но ето я, тя връхлита в същата секунда, в която Зуека казва „Мадлен Пенева!“. Облечена е в шармантна червена рокля, къса и с деколте. Маха към водещите и към камерите, широко усмихната и люлееща цици, така както само тя умее.



Мадлен току-що е заела мястото си в журито. Вляво от мен е шефката на „Русалка“ Евгения Банева, а до нея — Ники Кънчев

— Хайде бе, Мими, къде се бавиш... — гълча я после полушепнешком.

— Ох, Жори, задръствания, а и докато намеря къде да паркирам...

— Еми ти не се отделяш от тази кола. Мислех, че така и няма да дойдеш. Много хубава рокля, браво.

— Харесва ли ти? Специално си я купих днес за конкурса, от Morgan.

— Харесва ми, естествено. Ех, Мими, Мими, къде те намерихме такава...

— Ех, Жори, Жори. Поръчай ми едно мохито...

Конкурсът протича според очакванията ми, но все пак и с някои изненади за мен. Албена, която е с номер едно заради подреждането по азбучен ред на имената, се представя триумфално. Няма по-амбицирана участничка от нея. За сметка на това шматките Деница и Ивета дефилират като паднали от Марс. Те са две от най-хубавите и чаровни момичета, но някак си не се усеща мотивация да спечелят. Две

истински гостенки от Космоса. Особено Деница, която изглежда по-дългокрака и красива от всякога.



Зуека и Рачков обгрижват победителката Албена



Деница Стоянова — красива, дългокрака и винаги разсеяна. Всичко това ѝ стигна само за една от специалните награди

Впрочем, с тоалетите, които им е измислила стилистката Кремена Халваджиян, всички изглеждат много добре — високи, стройни и спортни.

Голямата изненада е миньончето Мария. На сцената, качена върху високи токчета и отделена от останалите участнички, не си личи нито, че е по-ниска от тях, нито че не впечатлява с гръдна обиколка. Усмивката ѝ е ослепителна, а контактът с публиката — като на холивудска звезда. Намигва наляво, намигва надясно, извива тялото си като професионална танцьорка, каквато всъщност не е и никога не е била. Марийка е от Видин, но е студентка във Варна. На финала попадна в последния момент, след като една от другите одобрени участнички се отказа от участие.



Сладката Мария Целкинска очарова всички с усмивката си

Повечето членове на журито са заплени от сладката Мария и така тя се издига чак до второто място в крайното класиране. Трета остава софиянката Доли — с пищен естествен бюст, малко дупе и обиграни маниери на стриптийзьорка, каквато всъщност и е.



Доли Димитрова се класира трета на Playmate 2005

Моята Деси е някъде в златната среда. Представя се добре, със самочувствие. Хубава стойка, уверени жестове, арогантна усмивка. На фона на останалите момичета изглежда повече като екстравагантна манекенка, отколкото като модел от „Плейбой“.

След конкурса се събираме в „Шугър“ под колоните на „Графа“. Само там ще се намерят достатъчно места за голямата компания, която се очертава да сме.

Има и сърдити момичета. Едната от трите стриптийзъорки ми се обажда по телефона, за да ми каже, че е разочарована от класирането. Според нейните приятели тя заслужавала да е поне в тройката.

— Муци, а ти какво очакваш да ти кажат твоите приятели? Че не си заслужавала ли? Приятелите са точно затова.

— Според тях съм се представила много добре.

— Така е, но и другите също се представиха. Никой не е казал на журито как да гласува, така че не виждам на кого можеш да се сърдиш.

— Разочарована съм. Няма да идвам в „Шугър“. Приятно прекарване.

— Ами добре тогава, съжалявам.

В клуба е почти празно, което ни позволява да окупираме изцяло единия бар и да се развихрим. Поръчал съм по един литър от „Джак“, „Джони“ и „Абсолют“, плюс мартинита и шаркове за някои от девойките.

Къркеланов също е тук, и той като мен си е отдъхнал след напрежението около конкурса. Видимо е доволен от избора на победителката, аз също. Самата Албена все още не може да повярва какво се е случило. Гледа ме със смесица от уважение, възхищение и неудобство. Също така и прелива от любов към Деси, която — О, каква изненада! — не е била фаворизирана от главния редактор и журито.

— Видя ли сега, Албенски — ти, дето се съмняваше, че конкурсът ще е обективен?

— Кога съм се съмнявала бе, Жоре?

— Хайде, хайде. Съмняваше се, знам аз. Мислеше си, че има шашма, понеже никой не те закача и никой не води тайни преговори с тебе.

— Ха-ха.

— Смей се, смей се. Сега ще пиеш по един шот за всеки път, в който през главата ти се е прокрадвала мисълта, че победителката е

нагласена. Предстои ти да изпиеш доста шотове!

Напиваме се зверски. Мадлен прави снимки с нейното апаратче, Деси — с моето. Къркеланов позира с предишната и новата „Мис Плейбой“. После аз, после и колегите ми от списанието. Пристига и гаджето на Мадлен. Този не се задържа дълго при нея, а и не заслужаваше.

По някое време излизам навън да търся банкомат, понеже в клуба не приемат кредитни карти. Олюлявайки се по тротоара на „Графа“ си давам сметка, че отдавна не съм се натрясквал така.

Когато си тръгваме от „Шугър“ Деси, като типична габровка, е успяла да прибере недоизпитата бутилка „Джак Даниълс“. Барманите, с които веднага е намерила общ език, дори са ѝ осигурили плик, в който да я носи. От онези големите черни торби, предназначени за събиране на боклук.

— Опасна жена си ти бе, Деска.

— Ми, Жори, защо да им го оставями, а да не си го изпиим? А и ти точно това уиски обичаш.

— У нас има друго. Но нищо, добре, добре.

Не мога да преценя дали е разочарована от класирането си или не. Сигурно е разочарована, но по нищо не личи. Държи се на ниво. Впрочем, винаги се е държала на ниво.

Колкото и да съм пиан, през главата ми преминава и тази мисъл — от днес започвам нещо като втори, по-истински живот с Деси. Съжителство без голямата въпросителна около предстоящия конкурс „Мис Плейбой“.

Предстои ми едно лудо лято с нея.

ТЕКСТ ПОД ЕДНА ПЛАЖНА СНИМКА

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №41, АВГУСТ 2005)



С Албена Петрова на плажа на „Русалка“. Тук тя все още само една потенциална бъдеща Playmate of the Year

Измежду многото снимки, отразяващи конкурса Playmate България 2005, няколко уебсайта публикуваха и тази тук, на която позираме с бъдещата победителка Албена на плажа на „Русалка“ в началото на юни. Случи се така, че една позната видя кадъра в Интернет и веднага ме попита: „И какво, ти сега с нея ли ходиш?“.

Това за пореден път ме подсети за феномена, наречен българска мнителност^[1]. В страната, в която живеем, почти никой не вярва, че може да има ненагласени конкурси. Че главните редактори не спят с бъдещите победителки. Че самите победителки не се знаят далеч преди обявяването на имената им. Че кандидатките са подбирани не на принципа „танто за танто“. Че е възможно просто да организираш едно истинско шоу, в което няма губещи, а само печеливши.

Който иска да вярва. Кой разбрал — разбрал, както биха казали „Ъпсурт“.

Колкото до това „с кого ходя“ — това изобщо не е най-важното в случая. Ходя, с когото трябва, даже възнамерявам да отида на море с нея броени часове след като напиша последното изречение от този текст.

ЛЯТО С ПЛЕЙМЕЙТКА

Юли и август 2005-а бяха типично плейбойски месеци за вашия смирен разказвач. Голяма част от тях прекарах на морето с Деси. Бяхме почернели като цигани.

Ходим като светска двойка насам-натам — партита, коктейли, яхти. Журираме конкурси от веригата „Мис Флирт Плейбой“. Деси се пече по цици на „Какао бийч“, аз бройкам потенциални модели за списанието. Тук е и танцьорката Жана, с новите цици и лепенките от операцията, за която вече разказвах.

Вечер гледаме на живо кастингите за нови адреналинки, които се снимаха точно на „Какао“. Сред кандидатките е и плеймейтката Ивета, която се представя изключително силно. По-късно тя стигна до финалната шестица, но там отпадна поради липса на подходяща партньорка.

На „Какао“ аз изобщо не подозирам, че няколко месеца по-късно ще посрещна новата 2006-а година в компанията на друга кандидат адреналинка от Южното Черноморие, която ще ми стане гадже за около месец. Но това не е и толкова важно като сюжетна линия.

С Деси сме отседнали в несебърския „Иберостар Панорама“, където затвърждаваме у стотина немци и англичани представата за българите като за секси и разкрепостени същества. Десислава се излежава гола на балкона или по прашки край басейна. Хладилникът в стаята е плътно зареден с алкохол, който бива заменян за отрицателно време с нов и нов.

В София също сме всяка вечер на парти — например в „Боло“, на рождения ден на любимата ми „Мис България“ — Роси Иванова, на купон в „Тифани“, „Червило“ или „Брилянтин“.



*С „Мис България 2005“ Росица Иванова в навечерието на
абитуриентския ѝ бал, година след спечелването на титлата*

Аз все още съм без кола — безгрижен и винаги леко пийнал клиент на таксите и автобуси от цялата страна. Заради Деси обаче, все по-често се замислям дали да си купя собствен транспорт. Започваме все по-често да гледаме рекламите и офертите във вестниците. На ко съм съм от решението да взема един „Нисан Микра“, естествено розов, защото няма да го карам аз, а тя.

В крайна сметка изборът ми спира върху любимия ми сегашен „Лексус“. Правим тестова разходка с него, Деси кара за пръв път такава кола.

— Абе отначало не ми изглеждаше много привлекателна, но много бързо разбрах, че всъщност е резачка.

Приемаме това за комплимент и съгласие. Ще кара „Лексус“ вместо „Нисан“. Кой да предположи, че само броени дни по-късно с Деси ще се скараме и разделим, а аз ще остана с паркирана пред нас кола, която изобщо не мога да карам?

[1] Мнителност — подозрителен, недоверчив, скептик — Б.ел.кор. ↑

ЗА АЗИС И НЯКОИ ДРУГИ НЕЩА, НО БЕЗ ИЗВИНЕНИЯ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №42, СЕПТЕМВРИ 2005)

Спомням си как преди 2 години един мой приятел сложи Азис на корицата на списанието, което тогава ръководеше. Костюмиран, а от двете му страни сексимволи като Теди Велинова и любимата на всички нас Мадлен Пенева, без никакви дрехи. Беше повече от ясно, че това ще е най-продаваният брой в историята на изданието, но въпреки това в своето интро главният редактор някак си се извиняваше на читателите, задето им предлага точно тази корица.

Аз обаче нямам никакво намерение да се оправдавам за Playboy Interview № 42, макар че предварително съм наясно как ще го посрещнат някои сноби с неукрепнало самочувствие и обикновени дизайнери. Дори напротив — доволен съм, че публикуваме интервю с Азис в апогея на популярността му, в пика на продажбите на най-силния албум в кариерата му и на фона на фиаското, което претърпя в опита си да стане народен представител.

Васил Боянов от Костинброд не просто е най-голямата звезда на българския шоубизнес — за добро или за лошо, той е и един от най-популярните българи въобще. И изобщо не е виновен, че в почти всички останали области и жанрове крещящо липсват хора с неговите амбиции и същевременно самоирония.

Но стига толкова за интервюто. В септемврийския Playboy на 2005-а има доста повече ценни неща от изповедта на Азис и уникалните снимки на Дилиан Марков, направени в собствения му дом. Преди всичко — ослепителната сесия на нашата Playmate България 2005 Албена Петрова, на която тя позира с най-новата си любов — японец на име Субару. После — репортажът от първото adult изложение в България Eros Show. След това — не по-малко впечатляващата фотосесия на Деси Даскалова от плажа на „Русалка“. 20-те отговора на Юън Макгрегър на важни Playboy въпроси. Момичетата от новата програма на легендарния Peep Show Bar в

София. Поредният литературен шедьовър на Димитър Шумналиев. Втора част от анализите на група „Хиподил“, написани лично от Светльо Витков. Поредната спираща дъха фотосесия на Маги Вълчанова, този път — в баровския нов комплекс „Оазис VIP Homes“ в „Слънчев бряг“.

Но хайде, стига толкова. Уморих се да изброявам, а и ме чакат приятели, за да полеем лексуса, който току-що си купих.

ДВЕ ГОДИНИ В PLAYBOY

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №43, ОКТОМВРИ 2005)

Какво може да свърши за две години един мъж на средна възраст, освен да скалъпи 26 списания Playboy като главен редактор?

Момент да помисля. Например, може да смени три сериозни гаджета. Ако са повече от три, вече става малко подозрително доколко въобще са били сериозни.

Може да се сдобие с куп нови приятели, както и да изгуби неколцина стари. Както уместно беше отбелязал Захари Стоянов навремето — ако в България някога се роди гений, то това непременно ще бъде геният на завистта.

Може да преосмисли доста неща — колко относителни явления са успехът, благополучието и щастието като цяло. Да осъзнае по-дълбоко от всякога колко трудно занятие е positive thinking в страната на вечното мърморене.

Може да изживее безброй красиви моменти. Както и шепа разочарования, за които предпочита да не мисли, но които все ще се намери кой да припомни.

Може да еволюира от яростен противник на притежаването и карането на кола до съвестен курсист. Да, това бях аз в учебния Seat Toledo с 20-ина км/ч. по „Николай Коперник“ (ама все пак бързо влязох в час, нали, Любо?).

Може да смени 2 компютъра (средният живот на едно свръх експлоатирано РС е около 2 години) и 2 чифта мобилни телефони, да прекара стотина вечери в „Брилянтин“, да изгледа стотина филми и да изслуша още толкова нови албуми. Може да изпие и разгради порядъчно количество алкохол.

Всъщност, за 2 години се случват и далеч по-важни събития. Но мъжете на средна възраст винаги се вторачват в неща като тези, които изброих. Какво да се прави — такива сме си.

Пожелавам на всички приятен 43-и брой.

КОЛАТА Е ПО-ДОБРА ОТ ШОФЬОРА

Допреди 2 години, когато чуех някой да казва, че обича колата си, се смеех. Никога не съм разбирал тази особена форма на любов. Днес спокойно мога да кажа, че обичам колата си. Може би защото е много по-хубава от своя шофьор. И напълно невинна за всички онези поражения, макар и дребни, върху съвършения ѝ силует, които е изтърпяла от лятото на 2005-а насам.

Но да бъда по-конкретен. Ще си представя, че в момента пиша статия за автомобилно списание.

Чак след като си го купих осъзнах, че този модел на Lexus — IS 200 е един от най-стилните и оригинални спортни седани, произвеждани на ръба между двата века. Силует с вдигната задница, муцуна тип „сплескана жаба“, специфична форма на задните светлини и фарове за мъгла, големи колела. Най-хубавото е, че редом с усещането за спорт, колата запазва идеята за сдържана агресия. Елегантността е приоритет.

Тази кола някак си не настоява да бъде атрактивна и забелязана на всяка цена. Да, посланието е „красив съм, но само ако се вгледаш по-внимателно“.

Вътре таблото е издържано в ретро стилистика (със заемки от дизайна на хронографите Tag Heuer), аналоговата визуализация доминира над дигиталната. Тоест, нещата се показват със стрелки и чертички, а не с течнокристални дисплеи. Грозни плъзгачи или копчета тип „кухненска печка“ няма. Както често се коментира из интернет форумите, таблото на този лексус е толкова красиво, че е възможно да разконцентрира шофьорите, които не са свикнали с него. Не само воланът, но и лостът за скоростите също е кожен. Жените, които се возят до мен, обожават това.

Аудиоуредбата е доста мощна за стандартна такава. Наскоро бях в един аудио сервиз по друг повод и работниците там ме питаха наистина ли не съм добавял нищо допълнително. Има и дек за добрите стари касети, както и CD чейнджър за 6 диска, които не се зареждат отзад в багажника, а през самата конзола в купето. Разбира се,

напоследък аз се озвучавам най-вече от допълнително включен МРЗ плеър. За последните няколко месеца традиционният компактдиск стремително излиза от употреба — както при мене, така и при повечето ми приятели. Не си спомням откога не съм посягал към празна подложка, за да си запиша компилация от песни...

Предполагам, че ако бях дългогодишен и по-претенциозен шофьор, щях да намеря куп недостатъци на тази кола. Но в момента не мога.

А истината е, че се сдобих с нея почти случайно. Заслугата е на моя приятел Милен Марчев, дългогодишен фен на японското автомобилостроене (както и на геймърските конзоли със същия произход, но това е друга тема).

Именно той ми препоръча въпросния лексус, докато седях в шоурума на „Тойота“ и оглеждах офертите за купуване на някоя „Корола“. Спомням си, че Марчев изведнъж ме изкара императивно оттам с думите: „Идвай отвън, намерих коя е твоята кола“.

И наистина, беше нещо като любов от пръв поглед. А тогава все още няхах шофьорска книжка. Нито бях проучвал с какво точно лексусите са по-добри от беемветата и по-лоши от мерцедесите...

Спомням си и учудването на една от мениджърките в „Тойота“, с която Марчев се оказа познат. След като ѝ обясни накратко повода, по който сме там, тя не можа да скрие изненадата си: „Главният редактор на «Плейбой»? Все още няма шофьорска книжка? И си купува директно лексус?“

„А какво да си купи?“, попита я саркастично той и тя само кимна в знак на съгласие...

Да, прав беше, че не можех да си купя някоя шкода или рено на старо, за да се уча да карам. Определено не бе това начинът да изпитам любов към шофирането. Е, сега може да се каже, че я изпитвам. Но калниците и броните на лексусчето периодически влизат за изчукване и боядисване...

Да поразсъждаваме още малко за тази кола и ефекта на битието върху съзнанието. Всъщност, за модерните софийски стандарти, тя си е направо невзрачна. Отделно от това ми създава куп досадни грижи, за които изобщо не подозирах допреди две години. Ако трябва да тегля чертата и да пиша плюсове и минуси на това да имаш и да караш кола, минусите са повече. Първо — не можеш да пиеш, когато и където

пожелаш. Второ — непрекъснато трябва да мислиш за неща като паркиране, гориво, не знам си каква течност за еди-какво си, автомивки, проверки на гумите, дали не забравих да я заключа, застраховката кога ми изтича, да не би да карам към морето без винетка, а този там с черната астра гледа ли къде кара... И най-вече, постоянният стрес къде, по дяволите, съм си оставил ключа и талона.

Плюсовете? Да, създава едно усещане за независимост. Не, че преди не съм бил независим. Е, вярно е, че е нямало да хукна с такси спонтанно към морето или към Русе. Но сега, след като не ми е нужно такси за целта, да не би спонтанно да хукавам? Хукавам друг път.

За мен предимствата на конкретно тази кола се изчерпват с две съвсем тривиални неща. Първото е възможността поне по час на ден да слушам музика на спокойствие и напълно съсредоточено, при това с максимално добро качество. Извън купето се оказва, че все по-рядко мога да си позволя това удоволствие.

Второто нещо е успокоението, което носи попадането в една толкова добре контролирана среда. Влизаш в нещо майсторски направено, пипнато до най-малкия детайл, без същевременно да те дразни с излишна претенция. Колкото и да съм ядосан, изнервен, разочарован или просто отегчен от нещо, много бързо ми минава, когато се отпусна на спортната седалка и хвана волана. Японците го умеят това — чрез минималистичен перфекционизъм да ти предадат положителна енергия и да те успокоят.

Но така или иначе, шофирането не ми е мания. Лексусът да не се обижда, но за мен той си остава просто едно средство за придвижване от точка „А“ до точка „Б“. Обичам го, но по-скоро платонически.

Парадоксалното е, че заради тази кола повечето хора решават, че съм маниакален шофьор. Очакват от мене какви ли не подвизи на пътя и на паркинга. А аз паркирам ужасно зле. На пътя съм предпазлив като хамстер, въпреки че почти не са ми останали контролни точки от актове за превишена скорост...

Всъщност, щях да пропусна още един аспект от нашата връзка. А може би това е единственото, което е накарало доста читатели да се преборят с досадната автомобилна тематика дотук. Колата и жените.

Да, колата е важна за тях. Ако ви се кълнат, че им е все едно дали имате дачия или мерцедес, не им вярвайте. Освен ако не си имате

работа с жена — природен феномен, който тепърва подлежи на сериозни научни анализи.

Представям си какво е положението с притежателите на далеч по-люксови коли от моята. Че един голям чисто нов джип си е готов повод за излизане с всяка девойка. И тема за поне един дълъг разговор. Какъв ти един разговор — за поредица от разговори. А и за много други неща.

Жената е особено същество, което винаги има нужда от повод. Колата е напълно достатъчен такъв.

Другият вариант е да я поканиш да гледате филм у вас. А всъщност може и да не го гледате, а да правите съвсем други неща. Важното е, че е имало повод. Той ще ѝ даде шанса следващия път да те попита: „Кога пак ще гледаме видео у вас?“.

НИКИ НИКОЛОВ: ГОВОРИ „БИГ БРАДЪР...“

(PLAYBOY INTERVIEW №45, ДЕКЕМВРИ 2005)

Ето го човекът, който по десетина пъти на ден произнася магическото „Говори Биг Брадър...“ в националния телевизионен ефир. Този глас със специфичен тембър принадлежи на симпатичен брюнет (напоследък много си се вталил, Николов, браво!), бивш състезател по фигурно пързаяне, журналист, радиоводещ и диджей, и главен редактор на риалити шоу №1. Няма да наблягам на факта, че сме приятели от 10 години, за да не провокирам у някого погрешно заключение, че именно заради това правим Playboy интервюто с него.

Не би било пресилено да се каже, че в момента Ники е една от най-влиятелните личности в държавата. Освен, че дърпа конците на героите в най-гледаната медийна драма, той е и един от хората, които могат най-добре да анализират събитията на екрана и да направят изводи, които биха били интересни за всеки.

Лично аз съм виждал Ники в какви ли не ситуации — да плаче от любовна мъка (сигурно вече е забравил как веднъж се напи във Враца и орева целия местен хотел, но аз помня като слон), да свещенодейства зад диджейския пулт пред море от танцуващи техно манияци, да пише едни от най-хубавите музикални рецензии в българския печат (по времето, когато и аз работех в „24 часа“, а този вестник беше интересен и влиятелен), да мъкне огромни тонколони за поредното парти на „Метрополис“... Ники ме е запознал и с една от най-обичаните жени в моя живот — Даниела, която сега е щастливо омъжена и чиято усмивка няма да забравя никога.

За него с чиста съвест бих повторил нещо, което написах и за неговия стар приятел Ники Кънчев преди една година: той е от хората, които са извор на нескончаема положителна енергия и умеят да се кефят на чуждите постижения не по-малко, отколкото на своите собствени.

— Ники, как се чувстваш като най-безжалостния народопсихолог и разрушител на семейства в съвременна България?

— Между другото, нещо подобно ми казаха в един магазин в моя квартал и отказаха да ме обслужат. Това беше първият път, когато съм бил щастлив, че се отнасят зле с мен като клиент. Поведението на продавачката означаваше, че наистина правим нещо, което вълнува хората.

В същото време, въобще не се чувствам като разрушител на семейства. Виж, можеш да разрушиш единствено собственото си семейство. Аз имам такова, имам прекрасна съпруга, с която живеем заедно от 7 години, имам невероятна дъщеря, която на 30-ти октомври стана на 2 месеца, имам чудесни родители. Уважавам семейството, обожавам празници като Бъдни вечер, ценя брака като такъв. Факт е, че по време на кастингите търсихме семейна двойка, която може да претърпи развитие във взаимоотношенията си по време на престоя си в Къщата. Елена и Мирослав бяха точно такава двойка. Той беше луд по нея, целият му живот се осмисляше от нейното присъствие до него. В много случаи това задушаваше човека до теб. В същото време Елена беше убедена, че е много вероятно в един момент, след неопределено време, двамата да се разведат. Длъжен съм да кажа, че нея, както и всички останали явили се кандидати, я провокирахме ужасно много и тя непрекъснато защитаваше Мирослав. Още на кастинга Елена ни каза, че целта на брака им е заминаването в Щатите. Знаехме, че това е първият ѝ мъж, че не е видяла почти нищо от живота, не се е наживяла, а в същото време изгаря от желание да живее, в пълния смисъл на това понятие.

— Прогнозирахте ли такова развитие на събитията?

— На двамата им задавахме едни и същи въпроси един за друг. От тях аз лично разбрах, че не си говорят много, не анализират проблемите във връзката си. Това ни подсказа, че при Миро и Елена ще има развитие, ако влязат в Къщата. Това, което се случи вътре обаче, се дължи единствено и само на тях двамата, на това, което им се е случило през годините, в които са били заедно. Честно да ти кажа, предварителните ми очаквания бяха надхвърлени. Но странното бе, че от един момент нататък ставаха нещата, за които си говорихме с Нико (Тупарев, продуцента на шоуто от SIA — б.а.). Просто в един момент си казвахме, сега е хубаво да се случи еди-какво си и след ден-два това

се случваше. Дори една вечер звъннах на Нико и му казах „Пич, имам чувството, че Господ слуша разговорите ни и ни помага нещата да се случват така, както ни се иска, и ме е страх, че в един момент ще ни накаже за това“. Нашето желание обаче беше в крайна сметка Елена да се върне при Мирослав и това почти се случи в един момент. Ако си спомняш, една вечер Елена отиде при Мариян, той ѝ каза нещо от рода на „Май ме е страх“, което я разочарова и тя отиде да плаче при мъжа си. Точно един ден по-рано с Нико си говорихме, че това е напълно възможно да стане, тъй като принципно Мариян е от този тип мъже, с които ти е много забавно седмица-две, защото говорят красиви неща. В повечето случаи казват някакви сложни изречения, които ти е трудно да разбереш и това те кара да им се възхищаваш, но винаги идва момент, в който те разочароват и те карат да плачеш. Както се казва, добре че има и такава порода мъже, които да карат жените по-късно да оценят и по-обикновени хора като нас.

В този случай, когато Елена потърси близостта на мъжа си, искаше да го прегърне и да намери отново подкрепа в него, Миро се дръпна с думите: „Вече имаш друг мъж, когото да прегръщаш“. Така че всичко зависи от тях. Ето, желанието ни беше те двамата да се съберат отново, но това не се случи, поне засега. Ами, ако беше станало, ако те бяха надживели моментните си проблеми в брака, те щяха да бъдат най-силното семейство. Тогава щеше ли да ме наречеш стожер на семействата в съвременна България?

— *Ами сигурно щях, предполагам...*

— Всичко зависи от това дали имаш желание да запазиш брака си, връзката си. Защото проблеми винаги има във взаимоотношенията между двама човека, винаги онова лудо влюбване от първите дни заедно, в един момент отминава и ти трябва да се бориш, за да предизвикваш такива моменти, които да те карат отново да се влюбиш в човека до теб. И тази борба трябва да се води от двамата човека. Според мен и Миро, и Елена не са осъзнали това или ако някой от тях двамата го е осъзнал, то тогава той или тя няма желание да продължи тази връзка. И в този момент идва едно изречение, което на мен много не ми допада: „Въпрос на стил е да знаеш кога да спреш“. Нека хората сами преценят дали в поведението на Елена имаше стил или не.

Така че можеш да ме наречеш разрушител на семейства, само ако разруша моето семейство. Всичко друго е извън моята власт.

— *За нищо ли нямаш угризения, ама честно?*

— Не знам дали да го нарека точно угризения или по-скоро неудобство. Нямам угризения, че им дадохме тази мисия, защото всичко в нея зависи от тях. Видя как Миро я изпълняваше, въпреки че и той трябваше 7 дни да го играе семеен със Силвия. Всеки сам решава докъде да пусне един човек до себе си, дали само да флиртува или да премине границата на флирта. Защото самият флирт не е изневяра, а начин да живееш вълнуващо. Така мисля аз. Пак поради същата причина нямам угризения, че продължихме мисията им за още седмица.

Онзи ден Елена ме пита защо сме я удължили. Направихме го, защото видяхме, че ще има развитие. Миро започна да става нервен, ревността го изяждаше отвътре, поведението на съпругата му го предизвикваше. Ако и Елена се държеше като Миро, тоест достатъчно резервирано с Мариян, ако Миро не полудяваше от ревност, нямаше да продължим мисията. Така че пак тяхното поведение беше основната причина за всичко.

Гузен съм за две неща — по време на мисията „Денс караоке“ казахме на съквартирантите да се разделят на двойки, така както живяха през първата седмица. Тогава на всяка двойка дадохме по една песен и те трябваше да изразят посланието на песента с езика на тялото. На Елена и Мариян дадохме „Запечатано с целувка“ на Джейсън Донован. Тогава от близки на Миро знаехме, че това е сватбеното парче на двамата. Да, тогава ми беше гадно, защото накарах един съпруг да гледа жена си как се прегръща с друг на фона на сватбеното им парче. Беше ми гадно и когато същата тази песен пуснахме на Миро и Елена в тайната стая, по време на романтичната им вечер.

Но пак те двамата избраха да влязат в тази стая. Когато разбра за тази възможност, Миро доста ни псува. Каза, че сме най-бруталните хора на света, но не ние, а животът е брутален. Всеки ден, всеки час, животът ти предлага различни изкушения — красива, сексапилна чужда жена, възможността да излъжеш на работата, за да си облагодетелстван, възможността да откраднеш, възможността да убиеш, възможността да посегнеш към наркотиците. Дали ще се поддадеш на това изкушение е изцяло твое решение. Така че Миро трябва да се сърди на себе си, задето е приел възможността да влезе в

тайната стая и въобще възможността да влезе в „Биг Брадър“ с тази мисия. Въпрос на личен избор. И това не го казвам, за да оправдая нашите решения. Просто животът е такъв. Дето се вика, какъвто животът, такъв и „Биг Брадър“.

Между другото, онзи ден разбрах, че не „Запечатано с целувка“ е сватбеното парче на Миро и Елена, а съвсем друго, така че вече не ми е толкова гузно...

— *И никакво друго неудобство нямаш?*

— Гадно ми беше и когато по време на лайфа с родителите на двамата, разговорът между тях отиде в посока — кой какво е платил и кой какво не е платил за сватбата. Но самите родители решиха така. Въпросът на Кънчев беше просто: „Вярно ли е, че не си говорите вече?“. Спомням си, когато майката и бащата на Елена си говориха с нея в тайната стая, как двамата ѝ казаха, че човек трябва да запази някои тайни за себе си и да не се разкрива напълно, а те направиха точно обратното по време на въпросния лайф и това е съвсем естествено. Когато човек е под въздействието на емоции, когато е попаднал в по-екстремна ситуация, той не мисли как да постъпи. Той действа първосигнално. Има много случаи, в които правилото „Преброй до 10 и след това кажи това, което трябва“ не важи. Понякога, когато човек е искрен, изглежда наивен, но без това хората се превръщаме в машини. Очите ти говорят едно, а собствените ти думи — съвсем различно. Ходи и разбери тогава на какво да вярваш. Затова и неслучайно в „Биг Брадър“ е забранено на хората да носят слънчеви очила. Защото можеш да кажеш всичко, но очите ти те издават какво точно всъщност мислиш.

— *Какво ще отговориш на всички, които ви обвиняват, че сте пресолили манджата, че сте прекалили с експлоатацията на семейната драма и едва ли не сте тласнали Елена и Миро към раздялата им?*

— Виж, подобни неща се случват всеки ден някъде. Сега като се замисля, повечето ми познати или са разведени, или са деца на разведени родители. Така че, ако манджата е била солена, това е защото животът в България е такъв. И пак казвам, ние не експлоатираме тези хора. Поставяме ги в едно положение по тяхно собствено желание и оттам нататък всичко зависи от тях. Мога ли сега да кажа на Мариян: почни да плачеш за Елена и той да ридае така,

както го правеше Мирослав? Мога ли да кажа на Ирена, хайде сега кажи, че напускаш съпруга си, защото ще ни вдигнеш рейтинга? Не мога. Нищо в „Биг Брадър“ не може да стане, ако хората вътре не пожелаят да го направят. Найден и Зара, Зара и Мел, Мел и Тишо правиха секс миналата година, защото искаха да го направят. Никой не им е разпоредил това. Тази година, не можех да спра Радю и Силва, които искаха да напуснат Къщата по собствено желание, въпреки че не съм желаел те да излизат още на първата седмица. И тъй като живеем в страна, в която наистина се случват пошли неща, хората си мислят, че за всичко има сценарий. Ако всичко е нагласено, Петко нямаше да излезе първата седмица, защото той е толкова импулсивен човек, че носи след себе си интересно съдържание. А какво да кажем за изгонването на Елена? Всички хора гледат „Биг Брадър“ заради нея и ние си убиваме главния герой по средата на филма... Няма логика, ако наистина имаше сценарий. Аз и миналата година казах същото: Когато някои хора кажат, че всичко е сценарий, ужасно много ни надценяват, защото сме написали сценарий за филм, който се гледа от 2 милиона души. Еми, ние тогава да ходим в Холивуд и да правим по два филма годишно...

Да не говорим за Миро. Той трябва да си запише една касета, да отиде при Робърт де Ниро и да му каже: „Човече, виж сега, тука едни хора ми казаха да плача и я виж как го направих. Айде сега, ако обичаш, дай си «Оскарите» и изчезвай“, защото мъж така да плаче, както Миро го правеше, не съм видял в нито един филм. А съм гледал доста...

— *Как тогава си обясняваш наличието на доста негативни коментари спрямо шоуто?*

— Хората казват, че това не е хубаво, ама го гледат. Така беше и с първия „Биг Брадър“. Говореха разни хора, че това предаване било за тъпаци и какво ли още не, а го гледаха милиони. Предаванията, които са засягали любовния триъгълник, бяха най-гледани и в това няма нищо лошо. Защото нещата в тях бяха адски истински, такива се случват във всеки дом. Няма да забравя думите на Милен Цветков в студиото ни: „Ако това предаване го имаше преди години, когато се развеждах, щях да подхожда към брака си по друг начин“. Много хора се замислиха за връзките си и за това как трябва да се държат с партньора си.

— *Кой пише текстовете за дикторския глас, преразказващ събитията в Къщата?*

— Редакторът, който е бил на смяна, когато събитието се е случило. Но всеки материал в предаването минава през мен и моя заместник Радо Тушев. Така че за текстовете на дикторския глас нося отговорност аз.

— *А кой подбира музикалния фон, който успява да създаде толкова много емоционално напрежение?*

— Успял си добре да хванеш идеята ни за подлагане на музика. Въобще тенденциите в правенето на риалити са много повече в посока правене на нов вид сериал, отколкото в документално и хронологично представяне на събития, които се случват в една къща. Затова и смятам, че „Биг Брадър 2“ е най-истинският и най-сполучлив български тв сериал до момента. Обратно на въпроса ти. Има музикален редактор. Режисьорът на дейлитата — Петко Спасов и аз решаваме къде да има музика и къде не, както и каква да бъде тя. Ако нямаме идея за конкретно парче, искаме помощта на музикалния редактор.

— *Началният музикален сигнал на шоуто тази година е българско дело и по нищо не отстъпва на миналогодишния, който беше английски. Някои дори го смятат за един от най-добрите измежду всички издания по света. Като бивш диджей не мислиш ли, че си заслужава малко повече да афиширате и да се гордеете с този факт?*

— Музиката на началната ни шапка е ремикс на гръцкото парче на „Биг Брадър“. Ремиксът е направен от Явор Русинов и аз също смятам, че е много по-добър от оригинала. Аз безкрайно много ценя Явор — още от годините, когато бях част от „Метрополис“. Авторските права на ремикса обаче са на „Нова телевизия“ и те трябва да са тези, които да афишират и да се гордеят. Аз съм щастлив, че съм работил точно с Явор.

Що се отнася до това, че съм бивш диджей — недей така, защото обиждаме хора като Стивън и Ясен, които са едни от много малкото в България, които наистина могат да сложат тази титла „диджей“ пред името си.

— *Да направим бърза съпоставка между първия и втория сезон на „Биг Брадър“. Първо — какво мислиш за участниците в сравнение*

с предишните?

— Участниците в първия „Биг Брадър“ са нещо много специално, точно защото са първи. Лично за мен, те са много повече от участници в телевизионно предаване, в чиято направа съм участвал и аз. Ако трябва да пренебрегна това, ще кажа, че може би сегашните герои са по-съдържателни във всяко едно отношение. Те имат отношение за брака и семейството като институция, за политическата система в България, вълнуват се от положението на сестрите в Либия, от проблемите с наркотиците, от нещата, които се случват по границите ни и прочие неща. Сега любовта е много по-съдържателна. Спомни си романа между Найденов и Зара и го сравни с това, което се случи между Мариян и Елена. Сравни стратегията на Виктор и тази на Иван — и двамата имат една цел, да не бъдат номинирани от съквартирантите си. Разликата обаче в подхода им е голяма — Иван е невероятен играч.

Просто миналата година търсихме повече интересни личности, докато сега търсихме хора, които да презентират определена прослойка от обществото.

Сега за първи път се появи образа и на щастливо омъжената жена майка, каквато миналата година нямаше. Има я и нейната противоположност — жената около 40, която е неудовлетворена от брака си, има любовник и е ужасно властна във възпитанието на детето си. Присъства човекът от село, който е отвратен от живота и смята, че всичко в тази държава е плод на връзки и нищо не зависи от него самия. Гледахме и продължаваме да гледаме типичния градски тарикат, който е въртял всякакви далавери, за да успее в живота. Имаше го и неговият по-селски вариант. Наблюдавахме два варианта на градската млада жена, която разчита основно на привлекателната си външност, и за която парите са от голямо значение. Пред очите ни е онзи млад мъж, който иска да живее различно от другите и го прави. Все още в шоуто са моделът на успял мъж, който е ужасно комбинативен. Суетният мъж спортист, за когото мускулите, визията и красивата жена до него са над всичко. Успелият циганин с основно образование и така нататък.

Сега си спомням, че на кастинга Мариян каза нещо, което доста се доближава до целите ни този сезон — думите му бяха нещо като: „Аз не влизам в «Биг Брадър» само като Мариян, а като типичен представител на хората като мен и осъзнавам отговорността си“.

Ако говорим за припокриване, мисля, че Вего е подобие на Алиджан. Сега обаче аудиторията на „Биг Брадър“ е малко по-възрастна и Вего се радва на одобрение от зрителите, поне засега, което не можеше да се каже за Джани.

Да, той остана почти до финала, но истината е, че ако не беше отменена номинацията му заради изцепките на Найден и Гроши, то тогава Алиджан си отиваше от Къщата със страшна сила.

— *Рейтингът този сезон?*

—... е по-висок. В цял свят битува мнението, че всяко второ нещо е по-лошо и по-трудно от първото. Втората серия е по-тъпа от първата, вторият албум е по-труден от втория. Аз бях убеден в успеха на „Биг Брадър 2“ и затова не се учудвам, че поне засега правим по-добри резултати от миналата година. Изпуснахме малка част от помладата аудитория, която миналата година гледаше „Биг Брадър“ заради номерата на Найден, но хванахме много по-голяма част от 30–40 годишните зрители. „Биг Брадър 2“ се гледа дори и от Жеков и Нойзи^[1]...

Всъщност няма как да е иначе, защото на бял свят излязоха много неща, които вълнуват българина — проблемите на семейството, как трябва да се държи един истински мъж, правата и задълженията на модерната жена, кога и къде изневярата е позволена и кога и къде — не. Сигурен съм, че трябва да има и „Биг Брадър 3“ и съм убеден, че тогава резултатите ще бъдат още по-добри, защото ако „Нова Телевизия“ разполага с покритието и ресурсите на една друга телевизия, то рейтингът ще бъде още по-висок. Както се изразяват политиците — има резерв за още по-добри резултати.

— *Броят на смс-ите?*

—... е по-малък и в това също няма нищо странно. Истерията на смс-ите отмина. Така е с всяко ново нещо, на което се наситиш. Както казах и аудиторията е малко по-зряла от тази през миналата година, а един човек, който сам докарва парите си, знае много по-добре стойността на едното левче.

— *Конкуренцията на другите телевизии и в частност на bTV?*

— Тук ще бъде лаконичен — 24 октомври 2005 г. 21.00 часа — „Биг Брадър“ — 46.1% share, bTV — 16.4% share, канал 1 — 12.1% share. Share е процентът на аудиторията, която в този момент гледа

телевизия. 46 процента в този даден момент са избрали да гледат „Биг Брадър“, благодаря им.

— *Има ли нещо, от което да си недоволен, в разгара на втория сезон?*

— Пълно щастие никога няма. Сигурен съм, че в някои моменти можеше да направим нещата по-добри от това, което се получи, но аз съм такъв винаги. Винаги искам още и още. Питай жена ми и хората, с които работя колко е гадно това понякога.

— *Защо правите толкова много технически гафове — сризове в картината, загуба на звук, липса на надписи... Веднъж дори повторихте 10 минути от предаването веднага след рекламите?*

— А, ето че ти отговори на предишния въпрос по-добре от мен. Това все пак беше в началото. Обяснението е много просто. Работата се върши от хора, а хората правят грешки. Има някои неща, с които няма как да се справиш, заради различни обстоятелства, за които сега не ми се говори. Винаги ме е било яд, когато правим детински грешки, а такива сме правили. Но такъв е животът. Истината е, че „Биг Брадър“ е адски трудна за изпълнение продукция за условията, които съществуват в България. Повярвай ми, че някои хора губят всякакъв личен живот за тези три месеца.

За съжаление това, което се прави в Англия, например с 1 милион евро, тука се прави със 100 хиляди. Но сега, ако тръгна в тази посока ще стигнем до момента с кокошката и яйцето, защото 30 секунди реклама в Англия струват една цена, а тук — пъти по-малко, защото „Карлсберг“ в Англия продават не знам си колко милиона бутилки месечно, а „Каменица“ тук пъти по-малко, защото средната заплата в Англия е да речем 6000 лева, а тук е в пъти по-малко и така нататък...

— *Кой ти беше любимият участник от първия „Биг Брадър“ — сега поне можеш спокойно да го признаеш?*

— Има хора, с които се чувам доста често и до днес. Здравко, Зейнеб, Стойка, Джани, Зара, Тишо. Дори ще бъда кръстник на дъщерята на Здравко, което е голяма отговорност. Докато вървеше първия сезон, открих в Здравко и Джани неща, които са характерни и за мен, което ме накара да помисля за някои неща. Аз обичам хората, които ме карат след среща с тях да мисля за това, за което сме си говорили.

— А кой измежду вече отпадналите участници от новия сезон ти беше най-симпатичен и защо?

— Елена — заради нещата, които ме провокира да мисля и анализирам.

— Защо според тебе зрителите гласуваха в Къщата да влезе резервата Елена Ромеле, а не по-младата и видимо по-атрактивна Галина от Бургас?

— Според мен Галина подразни с лозунгите, които започна да използва, а в началото тя имаше сериозна преднина пред Ромеле. Мисля, че в този случай, зрителите за първи път гласуваха за това, което ще им е по-интересно да гледат и гласуваха наистина като зрители, които могат да пишат развитието на „Биг Брадър“. След това, при някои от елиминациите, имаха отново този шанс, но този път не се възползваха от него. Може би още им е трудно да осъзнаят властта, която „Биг Брадър“ им дава. Скоро четох едно интервю на Нико, което доста ми хареса. Там ставаше дума за властта, която хората имат. Адски много хора казват, че от тях не зависи нищо, а всъщност точно те махнаха навремето Виденов, след това наказаха Костов, върнаха Симеон и накрая го отпратиха. Много неща зависят от нас и мисля, че е крайно време да ги осъзнаем.

— В един от по-старите си броеве бяхме написали нещо като списък на ефектите от „Биг Брадър“ — легитимиране на мекия провинциален говор, легитимиране на чалгата, легитимиране на мастурбацията, легитимиране на хомосексуализма, небивал възход на жълтата преса. Би ли изброил най-важните изводи за теб от брадър манията в България?

— Хората в България вече не са страхливи. Не ги е срам да кажат на висок глас — и аз се напивам като вас, и аз повръщам като вас, когато прекаля с водката или ракията, и аз изневерявам като вас, и аз имам съпруг/съпруга и любовник/любовница едновременно като вас и вече не ги е страх от мнението на съседите. Хората в България са се научили повече да живеят за себе си, а не заради някой друг.

Друго, приказките на Волен Сидеров, че българите имаме проблеми с циганите се оказаха пълна партенка. Още нещо — не може бат' Сали сам да казва: „Аз съм циганин и съм горд с това“, а обществото да му казваме: „Не, ти не си циганин, ти си ром“. В цял свят, циганинът си е циганин и в това определение няма нищо срамно.

Сега ние ще се правим на по-културни от целия свят и ще ги наричаме роми. Еми, те самите не си казват така. Дайте тогава на „Джипси кингс“ да им викаме „Ром кингс“.

В по-личен план, убедих се отново, че хората трябва да си говорят. Няма нещо на света, което не може да бъде решено в един разговор, дори и предотвратяването на война. Адски е трудно понякога да бъдеш искрен, защото може да нараниш някой със своята искреност. Дори вземи един адски прозаичен пример — твой колега или колежка, който мирише лошо. Пътищата са два — да не му кажеш, че мирише лошо и той да не те намрази или да му кажеш, с което рискуваш той да ти стане враг. Ако колегата обаче е мислещ човек, ти по този начин му помагаш и след нараняването, което по всякакъв начин ще му причиниш, той може да ти е благодарен и отношенията ви да станат по-добри от всякога.

— *Какво би било твърдението, на което с най-голяма охота би отговорил с Нидялковото „Така е“?*

— „Никой не заслужава подобно страдание, но все някой трябва да го понесе“ — цитат от творчеството на Мариян.

— *Наистина ли е вярно, че този сезон на „Биг Брадър“ е застрашил целостта на твоето семейство не по-малко от това на Мирослав и Елена?*

— Глупости. Истината е, че аз съм доста труден за съвместен живот човек, ужасен егоист. Безкрайно щастлив съм, че съм женен за моята съпруга и тя е единствената жена, с която мога да живея постоянно. Винаги е проявявала разбиране към мен, за което съм й благодарен. Освен семейство, сме и ужасно добри приятели. Постоянно си говорим за проблемите, които се появяват в нашата връзка. Когато животът ни се превърне в навик и стане прекалено битов, се опитваме да правим неща, които да ни накарат отново да се влюбим един в друг, така че няма нещо, което може да застраши целостта на брака ни. Много мои приятели не могат да ми повярват за нещата, които си говорим с жена ми, както и че все още правим секс почти всеки ден. Снощи дори тя ми каза, че последните дни съм станал адски добър, а пък аз си мислех, че е точно обратното. Виждаш ли колко е важно хората да си говорят за всичко.

— *Как протича един типичен твой ден в момента?*

— Прибирам се късно — обикновено в 3–4 часа през нощта. Случва се и да оставам в Къщата на „Биг Брадър“ и ми се събират понякога и по 60 часа без сън. Когато се прибера, целувам дъщеря си и жена си, тя кърми бебето. На сутринта почти винаги хващам дъщеря си, пускам някаква музика за 15 минути и танцуваме заедно. След това идвам в Къщата и пак същия цикъл.

Работата ми задоволява онзи спортен хъс, който съм натрупал вследствие на 11-те години, през които бях активен спортист, така че имам нужда от работа, за да се доказвам пред света. Наскоро, покрай това, че в шоуто с номинациите каним астроложки, ми попадна една книга, в която описват човека според неговото име. Там пише следното: „Наложи ли им се на Николаевците да избират между приятели, любимите и работата си, тя винаги се оказва по-ценна за тях. Още повече, че те изпитват съмнения в искреността им, докато професионалната им дейност запазва при всички обстоятелства ценността си за Николаевците“. Малко сложно, но има истина.

— *А какво правиш извън сезоните на „Биг Брадър“?*

— Други предавания, но тогава имам много повече време за семейството си и приятелите. Обичам да спя до малко по-късно, тъй като не мога да заспивам рано, сутрин задължително трябва да прочета „24 часа“, обичам да се виждам с приятели, но повече вкъщи. Започнал съм да не харесвам места, на които има много хора. Обичам всяка вечер да гледам интересен филм, а уикендите гледам да изкарвам с приятели извън София. Едно време ходих често да играя тенис и да ритам с приятели и трябва пак да започна.

С нетърпение очаквам 20 декември, когато ще мога да си поема всичките бащински задължения. Така че, тогава типичният мой ден ще изглежда по различен начин.

— *Кога за последен път се забавлява пълноценно, къде и с кого?*

— Пълноценното забавление при мен понякога може да е опасно. Може би и ти знаеш какво значи да изпуснеш парата, след като няколко дни нонстоп си правил поредния брой на Playboy. Иначе се забавлявах последния петък, на рождения ден на Нико, с жена ми и с много мои приятели. За първи път си позволих да се откъсна за няколко часа от живота на съквартирантите в Къщата.

— *Кой ти е любимият диджей в момента — български и чуждестранен?*

— Срам ме е да го кажа, но от няколко години съм станал абсолютна проститутка по отношение на музиката. Слушам всичко, но не за пари. За мен най-добрите български диджеи си остават Ясен и Стивън, а самият факт, че се замислям в момента за чуждестранен диджей, значи, че няма да бъда докрай искрен. В колата си сега съм заредил дискове на Лени Кравиц, „Ю Ту“, Роби Уилямс, „Ъндъруърлд“ и няколко компилации Cafe del Mar.

— Ако приемем, че „Биг Брадър“ далеч не е върхът в кариерата ти, какъв тип предаване би желал да правиш по-нататък и кога мислиш, че е възможно да се реализира?

— На този етап, „Биг Брадър“ е моят връх и съм благодарен на хората, които са ми гласували доверие. Честно да ти кажа, това е нещото, което искам да правя, защото е адски истинско, защото трябва да реагираш на момента и няма по-предизвикателно нещо от това. Желанието ми е да бъде създаден един екип, който да бъде постоянен и който да прави големи риалити проекти.

[1] Жеков и Нойзи — редакторите на българското издание на сп. Maxim и бивши редактори на „Егоист“. — Бел.авт. ↑

СИЛВИЯ КРОФТ, АНДЖЕЛИНА ДРАГОЕВА

През ноември 2005-а най-красивата участничка от втория „Биг Брадър“ вече беше извън Къщата. Зрителите изгониха симпатичната варненка Силвия рано-рано, защото имаха погрешно създадена представа за нея като за повърхностна материалистка и мутреса, а и защото не искаха нищо да ги разсейва от големите любовни драми между Миро и Елена.

И ето, малко след излизането ѝ от шоуто, Сиси вече е в нашия офис. Дошла е заедно с тогавашния си приятел Иво, който я придружава навсякъде и е светнат по всякакви въпроси. Вече съм провел преговори с продуцентите от SIA, сега остава само да уточним някои детайли около фотосесията.

— Силвия, моето предложение е да ти направим стайлинг в стил Лара Крофт. Филмът все още е актуален, а и така ще подчертаем приликата ти с Анджелина Джоли. Какво ще кажеш?

— Ами... добре, съгласна съм? Какво мога да кажа? — и се усмихва широко, с лека нотка на ирония и самоирония, която по-късно ще разбере, че е нейна запазена марка. Както и че винаги е усмихната и приветлива и затова всички веднага я харесват.

— Говорил съм със стилистката, тя каза, че ще се постарее да намери нужните дрехи и аксесоари.

— Окей... А къде ще снимаме?

— В „Ялта“. Както знаеш, наскоро откриха тази дискотека след дългогодишен основен ремонт. Ние ще сме първите, допуснати за фотосесия там.

— О, чудесно.

— Там има много готино място, точно на ъгъла, който гледа към булеварда, с панорамни стъкла. Прилича малко на чакалня на аерогара. Точно там искам да направите няколко кадъра — ти да си в цял ръст и гола, а отзад да се вижда цялото кръстовище и сградата на Ректората.

— Хе-хе, добре. Интересно ще бъде.

— Да, ще се получи страхотен кадър, ще видиш. Искам още някои неща да те посъветвам за фотосесията.

— Кажи.

— Каквито и опасения да имаш — свързани със степента на разголеност, с това какво ще си помисли Иво за някои кадри и пози (тук той се усмихва под мустак, нафукано), какво ще си помисли майка ти или някой познат — това не бива да се усеща по време на снимките. Ти позирай без притеснения и слушай какво ти говори Къркеланов. Просто за един ден забрави, че имаш задръжки и свян. Едва после, докато гледаш заснетите неща, можеш да се притесняваш. И тогава, ако има нещо, което не ти харесва или смяташ, че е прекалено разголено — изтриваш го и то никога няма да види бял свят. Важното е в погледа ти да не се чете дори минимален стрес от това, че си разсъблечена.

— Добре Жоре, ще те послушам.

И наистина ме послуша. Фотосесията на Силвия като Лара Крофт стана култова. На нея тя е не само красива, но и дръзко самоуверена — точно както подобава на звезда от риалити шоу с големи амбиции за кариерата си по-нататък. Постигнахме и моя кадър мечта с кръстовището на Софийския университет зад голата г-ца Драгоева.

Е, наложи се да се откажем от някои „твърде експлицитни“^[1] кадри“, които нито Иво, нито майката на Силвия, нито самата Силвия биха понесли току-така.

Всъщност, докато обсъждахме снимките, аз бях доста разсеян, защото непрекъснато се заглеждах по приятелката ѝ Христина, която беше дошла заедно с нея в редакцията.

[1] Експлицитно — ясно, конкретно, изрично — Б.ел.кор. ↑

20 ВЪПРОСА КЪМ ВЕСЕЛИН ТОПАЛОВ

(PLAYBOY №45, ДЕКЕМВРИ 2005)

„Най-силният шахматист на планетата за суеверието в спорта, бремето да си световен шампион и бъдещето на безсмъртната игра.“

Едва ли има друг ръководител на национална медия, освен моя милост в Playboy, който да познава Веско Топалов толкова отдавна. Мога спокойно да се фукам наляво и надясно, че съм играл няколко партии със световния шампион по шах още преди четвърт век. Тогава Веско беше 6–7 годишен, а аз — с 5–6 години по-голям от него. Имахме един и същ треньор — Димитър Синабов (обаятелна личност, изключително добър човек и педагог, който наистина знаеше как да те научи не само „да ги местиш“, но и много други неща). Аз не бях от силните играчи, но все пак имах солидна подготовка, а и доста повече опит от Веско. Срещу него обаче няхах абсолютно никакъв шанс. Никога, нито за минута. В малкото партии, които сме играли заедно (в русенския шах клуб много бързо стана ясно, че това момче трябва да се подготвя по специална програма при големи шахматисти, а не да си губи времето), просто не знаех на кой свят се намирам и откъде ми се струпват всички беди на главата.

Тогава за пръв и последен път осъзнах какво е да имаш насреща си гений в един спорт. Чувството е много особено — едновременно безпомощност, самосъжаление, но и възхищение към човека от другата страна на дъската. Нещо като близка среща от трети вид, както би казал Стивън Спилбърг.

Днес Топалов е най-силният шахматист на планетата. Световен шампион от Сан Луис, Аржентина (с 10 точки от 14 възможни, без нито една загуба), по-богат с 300.000 долара, както и притежател на космическия коефициент ЕЛО от над 2800 точки (толкова досега са имали само Каспаров^[1] и Крамник^[2]). След първата половина от

шампионата, когато имаше 6 победи от 7 партии, временният му коефициент надминаваше 3157 — рекорд, непостигнат от нито един играч в историята на този спорт.

1. *Кое е най-хубавото и кое — най-лошото в това да си световен шампион по шахмат?*

— Най-хубавото е когато виждаш радостта в очите на хората, а най-лошото, че нямаш свободно време.

2. *Кой е най-нелепият слух, който си чувал за себе си?*

— Че ще се женя за испанка и кум ще ми бъде Христо Стоичков.

3. *Защо суеверието е толкова разпространено в шахматните среди? Разкажи някакъв куриоз свързан с това.*

— Може би по този начин хората оправдават загубите си. Аз не съм фаталист, но на световното в Аржентина късмет ми донесе английския шахматист Найджъл Шорт, който редовно похапваше на нашата маса.

4. *Кои са ти любимите дебюти с белите фигури и защо?*

— Ще отговоря само така: най-неприятните за противника.

5. *А коя ти е любимата защита с черните?*

— Сицилианска, защото дава шансове за победа.

6. *Коя е любимата ти фигура на дъската и защо?*

— Всички са ми като деца и аз се грижа за тях.

7. *Карпов^[3] или Каспаров?*

— Каспаров.

8. *Кой е най-силният шахматист, срещу когото някога си играл?*

— Каспаров.

9. *А кой е най-силният шахматист, с когото не си имал възможността да се срещнеш?*

— Боби Фишер^[4].

10. *Играеш ли някои от другите разновидности на шаха — т.нар. „унгарски“ шах^[5] или „обратен“ шах^[6]?*

— Да. И двата варианта, но като дете.

11. *А игри като табла и белот?*

— Знам правилата, но рядко играя.

12. Как си обясняваш българския феномен в световния шахмат? Може би защото това е един от най-евтините и достъпни спортове на масово ниво? Или с нещо друго?

— Имаме невероятни индивидуалности и школа с традиции.

13. Според теб възможни ли са промени и добавки в правилата на шахмата, за да стане по-атрактивен за медиите спорт и ако да — какви?

— Софийските правила, които бяха въведени от Силвио Данаилов^[7] на турнира „М-Тел мастърс“ могат да променят шаха и да го направят по-атрактивен. Тяхната същност е, че състезателите нямат право да договарят помежду си реми^[8]. Това може да стане само по преценка на съдиите. По този начин партиите стават по-атрактивни и по-дълги. От това печелят само зрителите.

14. Кой е най-красивият град, в който си играл турнир?

— Без колебание — Лас Вегас.

15. С какво щеше да се занимаваш, ако не беше професионален шахматист?

— Може би пилот в гражданската авиация.

16. Кой от другите спортове следиш с най-голям интерес? Имаш ли си любимец в него?

— Футбол, тенис, но нямам любимци.

17. Разкажи малко повече за живота си в Испания — как живееш там, кои са любимите ти развлечения?

— Живея нормално. Предпочитам хората да не ме разпознават по улиците. Затова и избрах малко градче като Саламанка, където се чувствам добре и имам възможност да се готвя на спокойствие. Обичам да се срещам с приятели, да ходя по дискотеките...

18. Доколкото знаем, си почти пълен трезвеник. Не ти ли се иска някоя вечер да се натряскаш безпаметно до козирката и да не мислиш за нищо?

— Трудно се напивам и това е проблем. Иначе след натрупана умора ми е идвало да се напия.

19. Кой според теб е най-големият плейбой измежду най-силните шахматисти в света днес?

— Аржентинецът Мигел Кинтерос. Но не е чак толкова известен и преуспял като играч.

20. Когато си в Испания и те обземе носталгия по България, за какво най-често се сещаш — някакво любимо твое място тук?

— София, Градинката пред Народния театър. Точно там, където се събират да играят шахматисти.

[1] Каспаров, Гари Кимович — 13-и световен шампион по шахмат. Известен с интуитивна и невероятна визия на дъската, както и с промяна на стратегията в средата на партията. — Б.ел.кор. ↑

[2] Владимир Крамник — руски шахматист. Победител в редица големи международни турнири и мачове. — Б.ел.кор. ↑

[3] Карпов, Анатолий Евгениевич — 12-и световен шампион по шахмат. — Б.ел.кор. ↑

[4] Робърт Джеймс „Боби“ Фишер — 11-и световен шампион по шахмат и единственият американски шахматист, спечелил това отличие. На 14 г. печели републиканското първенство, а на 15 г. е най-младият гротмайстор до този момент. — Б.ел.кор. ↑

[5] „Унгарски шах“ — играе се на две дъски и всеки играч може да постави на своето поле фигура, отнета от съотборника му на противников играч. — Бел.ред. ↑

[6] „Обратен шах“ — целта е да накараш противника да ти вземе всички фигури и да те матира възможно най-бързо. — Бел.ред. ↑

[7] Силвио Данаилов — български шахматист и спортен мениджър, международен майстор по шах, удостоен с орден „Стара планина“, първа степен, за изключително големите му заслуги към Р. България в областта на физическото възпитание и спорта. — Б.ел.кор. ↑

[8] Реми — термин от шаха, обозначаващ равенство — Б.ел.кор. ↑

СЕНЗАЦИЯТА КАМЕЛИЯ

Появата на Камелия върху златистата корица номер 46 беше пик в историята на списанието, ненадминат и до днес. До този момент само два пъти „Плейбой“ бе толкова коментиран в цялата страна — при премиерата си в България през пролетта на 2002 година и при корицата със Зара в апогея на риалити истерията в ранната пролет на 2005-а.

Бързам да кажа, че нямам кой знае каква заслуга за сензацията с Камелия. Тя си е преди всичко нейна собствена. Беше избрала подходящия момент от кариерата си, в който да направи този удар.

Моята заслуга бе, че максимално улесних осъществяването му. Фактор беше моето приятелство и съвместна работа с фотографа на „Пайнер студио“ Данчо Петков. Той вече бе снимал няколко доста горещи сесии с певицата и именно след неговото посредничество стана ясно, че тя може да се появи в Коледния ни брой от края на 2005 година.

Преговорите до голяма степен изглеждаха формалност. Ясно беше, че Камелия не го прави заради парите, а и ние никога не бихме могли да си позволим хонорара, който тя принципно заслужава. Предстоеше обаче сериозен пазарлък, защото цялата работа беше въпрос на чест — както за нейния приятел и личен мениджър Цветин, така и за моите любими гръцки издатели, при които това е издигнато в ранг на национална традиция и спорт.

Имаше и един деликатен момент. Съгласно договора си с „Пайнер студио“, Камелия дължеше отчисления от всякакви хонорари на своите продуценти и издатели. Примерно 50 на сто. Ето защо, тя нямаше интерес да надува прекалено много сумата, защото така щеше да засили аспирациите^[1] на вездесъщия инженер Митко Димитров към нея. От друга страна, прекалено малка сума би била обидна за певица от нейния ранг — щеше да се споменава с презрение и подигравка от всяка нейна завистлива колежка под слънцето.

Камелия обаче е умна жена и се измъкна с хитър ход — обяви, че хонорарът от списанието ще бъде даден на дом за сирачета.

Предстоеше все пак да се фиксира сумата. До този момент под мое ръководство списанието не бе плащало повече от 6 хиляди лева

хонорар, на никого.

— Вие нали знаете, че ще избиете рибата с нейната корица и фотосесия?

Още от първите реплики стана ясно, че Цветин ще води преговорите и че е голям отворко. — Ще продадете поне двойно по-голям тираж от нормалното.

— Вероятно да. А ти нали знаеш, че тиражите не ги определяме ние, а търговците, тези, дето държат павилионите и сергийките?

— И какво?

— Ами нищо. Не им пука особено от нашите и твоите амбиции. Особено когато се налага да предплатят половината заявен тираж, каквато е системата на българския вестникарски пазар. А ние с тебе няма как да застанем по кръстовищата и да си продаваме сами списанието, колкото и прекрасно да е то.

— Искаш да кажеш, че няма да искат да продадат двойно повече бройки с Камелия?

— Може и да поискат, а може и да не поискат. Можем да те поканим да присъстваш на разговорите с тях. По същия начин сме ги убеждавали, че ще продадат повече бройки и със Зара от „Биг Брадър“. Не посмяха да вдигнат тиража с толкова, колкото ние им предлагаме. И после съжалявах, понеже не им останаха никакви списания. Можеха да спечелят доста повече. Но това е положението. Такива са. Презастраховат се и не обичат да рискуват.

— Аз смятам, че с Камелия ситуацията е друга. И ще трябва съответно да платите много по-висок хонорар от 6 хиляди.

— Цветине, разбирам те, но не съм упълномощен да оперирам с по-висока сума. Така че ще трябва тук към разговора да се присъединят и гръцките ни издатели — само те могат да наддават над този бюджет.

— Окей, извикай ги щом трябва.

Камелия започваше да се чувства леко неудобно, но все пак запазваше самообладание. Изглеждаше повече от чудесно — свежа, без излишен грим, сравнително семпло, но стилно облечена. Светлосините дънки подчертаваха дългите ѝ крака.

Гърците дойдоха в кабинета ми и бяха видимо очаровани от нея. Не скриха комплиментите си. Бяха любезни и с Цветин. Покачиха сумата на 7 хиляди и казаха, че не могат да наддават повече от това. Но

аз бях наясно, че ще дадат. Въпросът беше да се изкопчи максимумът срещу тези пари.

— Това е жалко. Мисля, че няма да имате скоро друга възможност да снимате толкова голяма звезда на българския шоубизнес.

Гърците се съгласиха с Цветин. И веднага предложиха нова сделка — окей, 9 хиляди, но срещу добавката от 2 бона да има още едно списание — извънредно издание, посветено само на Камелия плюс DVD с видеокадри от сесията. Нещо като филм за нея.

Това веднага заинтригува и двамата. Снимките са си снимки, но видеото все пак си е видео. Започва да мирише на Холивуд някак си. Цветин поиска по-голям хонорар за извънредното издание — с аргумента, че е сигурен, че ще се продаде светкавично.

Гърците тогава му предложиха следната сделка — процент от приходите от всяко продадено списание над определен тираж. Беше хитър ход от тяхна страна. Цветин се поколеба. От една страна се изкушаваше да приеме офертата. От друга, интуитивно усещаше две неща — първо, че може и да не се окаже прав относно рекордно продадените тиражи, и второ — че и да се окаже прав, ще му е трудно да го докаже. Затова в крайна сметка Цветин и Камелия се отказаха от процента и предпочетоха твърдата сума. Тоест — общ хонорар от 9 хиляди лева за редовното издание и извънредно списание, към което ще има DVD с филм, заснет с широкоекранна high-definition камера.

Бях готов да оформя и принтирам договора, за да се подпише и от двете страни. Камелия и Цветин обаче казаха, че това е формалност и по-важна е джентълменската дума. Станаха да си ходят.

Гърците не настояха да се слагат подписи, нито пък аз. За мен най-важното беше фотосесията, или по-точно фотосесиите (защото се разбра, че ще са няколко различни) да се получат максимално добре. Първостепенно условие за това бе ентусиазмът на нашата cover star.

Оттук нататък нещата бяха поети от Къркеланов и неговия екип. Самата Камелия осигури идеални локации за снимки — президентските апартаменти в два от хотелите на Ветко Арабаджиев — пловдивският „Марица“ и „Пампорово“ в едноименния курорт.



Камелия позира за DVD-филма си пред оператора Пламен в президентския апартамент на пловдивския хотел „Марица“



Камелия с черна перука и в характерна поза. В дъното на кадъра е нейният приятел Цветин, който я окуражава и надъхва допълнително по време на Playboy-сесията

За една от сесиите поръчах на стилистката Христина да намери плуващи рибки — играчки за вана. Искях по някакъв начин да направим закачка с прозвището „златната рибка на попфолка“, което Камелия има от години.

И ето, фотосесиите, общо 6 на брой, в различен стил и на коренно различни места, бяха готови и вкарани в компютъра ми. Разглеждах ги около час в захлас. Това беше най-добрата колекция от снимки, правена за това списание досега — и то далеч не заради плуващите във ваната на Ветко Арабаджиев рибки.

После повече от час правихме селекция с Васил и Андрей. Почти за всеки кадър имахме резерва, в случай, че Камелия не го одобри за публикуване. Дори и със затворени очи да избирахме фотосите, щеше да е трудно да попаднем на лоши такива.

При обсъждането с Камелия и Цветин на другия ден няхахме почти никакви разногласия. Тук той се показва изненадващо

компетентен. Даде някои ценни идеи за най-доброто подреждане и цетова обработка на снимките. Обстановката беше повече от приятелска. На тръгване отново им предложих да подпишем договора, който вече беше разпечатан. Вместо това, те само го взеха със себе си и казаха, че подписът е формалност. Помолиха ме да получат и всички заснети кадри. Записах ги на диск и им ги дадох.

Предстоеше ни още една среща на следващия ден — за окончателно оглеждане на всичките 16 страници, отредени за Камелия. Но за мое успокоение, по-голямата част от работата бе свършена и, така да се каже, вече нямаше връщане назад.

В уречения час пристигна само Цветин. Камелия беше харесала всички снимки и нямаше претенции, заради които да идва до офиса ни. Той обаче искаше внимателно да огледа всичко още веднъж. Попитах го дали носи подписания договор.

— Ще го подпишем, спокойно, само искаме да се промени една клауза. Не се бяхме разбрали така, когато разговаряхме с гърците.

— В какъв смисъл?

— Ами не сте вписали, че ще имаме процент от продадените извънредни издания.

— Цветине, ти не помниш ли, че сам предпочете вместо процента да вземете твърдата сума...

— Няма такова нещо. Не си спомням да сме предпочитали това. — Ти сега какво? За луд ли ме взимаш? Искаш да кажеш, че не помня какво се разбрахме пред един куп хора? Трябвало е да записваме с микрофони и скрити камери ли? Още тогава трябваше да го подпишем този договор, ама ти — джентълменска дума, та джентълменска дума... Видя ли защо не трябваше да се отлага подписът?

Цветин продължаваше да се инати. Аз бях в пълно недоумение. Все едно имах насреща си коренно различен човек.

Гърците, естествено, отказаха да се поправя договорът.

— Ами тогава си търсете друг човек за следващата корица — каза Цветин, но някак си и сам не си вярваше.

После продължи да си придава важност, изисквайки от Андрей последни корекции върху снимките. Аз го игнорирах, а 5 минути по-късно се обадох по вътрешния телефон на артдиректора и го извиках при мен.

— Андро, не се занимавай повече с този човек. Той не е никакъв. Не е Камелия. Нямаме какво да правим с него. Дори не донесе подписания договор. Сега се опитва да ни изнудва, но не е познал.

Цветин бързо почувства, че присъствието му е безсмислено и си тръгна, а аз продължавах да му се чудя на акъла. Това беше най-нелепото извъртане и най-обреченото изнудване, на което някога съм бил жертва.

Обсъдих ситуацията с гърците. До голяма степен вината за ситуацията беше у мен — и то не за друго, а защото бях дал копия от всички кадри на Камелия и Цветин. Много вероятно беше, след като са ги разглеждали надълго и нашироко, може би и в присъствието на свои познати, да са достигнали до извода, че условията по договора със списанието не са толкова изгодни за тях. Представих си как някой им е казал — „това са страхотни снимки, имате ли представа колко милиони ще изкарат от тях?“ Или нещо от този сорт. И ето го наш Цвети идва и бодро иска промяна на условията, преди да се сложат подписите...

— Ето защо, Жоро, основно правило е копия от снимките никога да не излизат от редакцията. До излизането на броя от печат. Още повече, ако няма и подписан договор налице — наставнически ми каза един от гърците тогава.

И беше абсолютно прав. Ако бях се запънал да искам подпис върху контракта, сега нямаше да съм насаден на тези пачи яйца.

Но все пак бях наясно, че изнудването на Цветин няма шансове. Най-малкото защото сесията беше вътре в компютрите и върху страниците ни. Много интересно ми беше как ще я анулира. Ако снимките тепърва предстояха — тогава сигурно щях да съм в прединфарктна ситуация. И сигурно вече щях да търся заместничка на Камелия за корицата.

Още на другия ден ми се обади лично тя. С тон, който нямаше нищо общо с онзи на Цветин от предния ден, тя каза, че все пак трябва да се споразумеем.

— Разочарована съм, че няма пълно разбирателство между нас. Давам си сметка, че и Цветин носи вина. Той си е такъв по характер. Но аз не искам да опорочаваме хубавите неща, които сме направили дотук и които предстои да направим заедно. Ще подпиша договора така както сте го съставили, Жоро.

— Радвам се, Камелия. Никой от нас не е и имал намерение да влиза в спор с тебе или с Цветин...

— Да не обсъждаме повече това — отсече тя с любимия ми, леко пресипнал глас.

И наистина, дойде в офиса и подписа договора. Направи го делово, но и с нотка на снисходително великодушие, което трябваше да ни накара да се чувстваме виновни за нещо. Страхотна жена.

Всъщност, ако аз изобщо изпитвах угризения в този момент, то беше единствено относно размера на хонорара, който Камелия щеше да получи. Със сигурност заслужаваше повече. Справедливостта го изискваше, особено ако се съпоставеха популярността на тази дама с един куп наши корици преди това, които бяха получили не много по-различни суми от нея.

Но такива, оказа се, са суровите закони на шоубизнеса в условията на развития капитализъм. Не бях виновен, че съм служител в компания, управлявана от олимпийските богове на пазарлъка и тънката сметка. Нито можех пред Камелия да демонстрирам каквато и да било нелоялност към фирмата си. Можех само да се надявам, че тя интуитивно усеща каква е ситуацията и не обвинява персонално мен.

Колкото до Цветин, с него вече почти не разговаряхме. Той сам си заслужи това отношение.

* * *

Списанието с Камелия излезе точно преди Коледа и, естествено, предизвика фурор. Дистрибуторите продадоха всичките си бройки за броени часове. Може и да са съжалявали, че не са заявили по-голям тираж, а може и да не са.

Според мен не им пука особено. Това е една от най-неприятните особености на българския вестникарски пазар — търговците са загубили всякакви предприемачески навици. Вината всъщност не е у тях. Какво са виновни дистрибуторите, че повечето вестници и списания у нас не стават за четене и никой не ги купува? Някъде около 80 на сто от изданията по сергиите само трупат прах по тях и се връщат обратно, за да бъдат бракувани. Произвеждат се или за да се перат пари, или за да се усвояват рекламни бюджети от приятелски и роднински

фирми. Нормално е при тази ситуация търговците да са загубили мотивация да следят кой брой би се продал повече и кой — не, да влагат повече усилия и старание в реализирането на част от стоката си. Както навсякъде в България, и при тях господства правилото „минимални усилия и вложения, а печалба — каквато дойде“.

Камелия беше видимо доволна от шума, който се вдигна около нея. За мен целият този триумф — и неин, и на списанието, беше съчетан с нотка на горчивина — че отношенията ни с нея бяха опорочени от пазарлъците и разправиите, за които вече разказах.

Разбира се, това по никакъв начин не стана ясно от нито един от следващите броеве на „Плейбой“. За мен, а и за списанието като цяло, Камелия беше и ще си остане най-голямата и най-сексапилна звезда, изгрявала на неговата корица в цялата му история.

Оттук нататък беше ясно, че много други певици ще искат да последват примера ѝ. Но също така беше ясно, че и летвата е вдигната много високо. Логично бе, ако някоя певица не е достатъчно уверена в качествата си като модел, след тези убийствени сесии на Камелия още повече да задълбочи комплексите си за малоценност, предпочитайки да не влиза в конкуренция с нея точно на това поприще.

Триумфът от януарския брой на 2006-а щеше да бъде неизбежно последван от спад. Съвсем нормално беше след такъв брой много читатели да поглеждат скептично към следващите ни корици. „Миналия месец ми показаха Камелия, сега какво се опитват да ми пробутат за същите пари?“

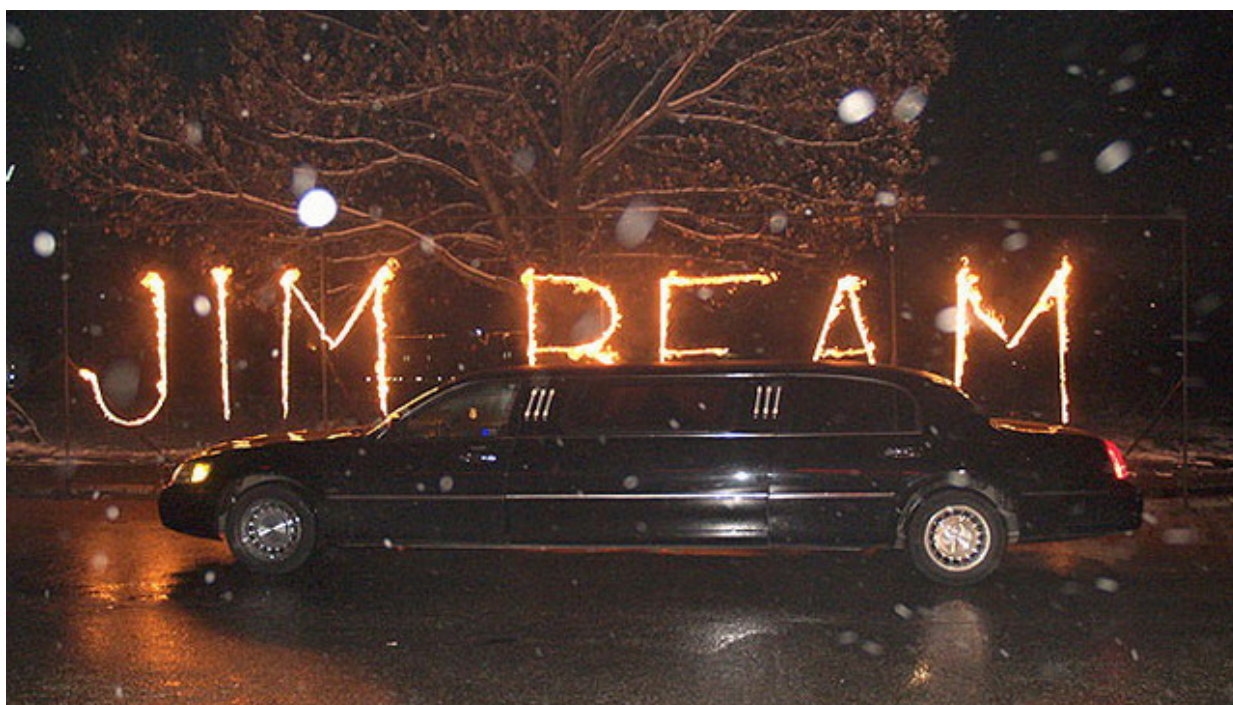
По онова време, в „зрелия си период“ като „Плейбой“ редактор, вече бях наясно, че за читателя никога няма пълна угодия. Каквото и да направиш, винаги ще има недоволни. Затова е най-добре да се състезаваш най-вече със самия себе си. А това е най-трудното състезание.

[1] Аспирации — стремеж към нещо, домогване — Б.ел.кор. ↑

ШОУТО ПРОДЪЛЖАВА

СНИМКА С 2 МОМИЧЕТА

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №46, ЯНУАРИ 2006)



Лимузината с плейбой-редактора и още трима популярни „мъже в черно“ пристига пред Jim Beat club малко преди началото на традиционния турнир по генерал

Тук съм малко преди старта на тазгодишния турнир по генерал. Закараха ме с лимузина, снимаха ме ухилен между бърбън промоутърки, наляха нещо от бутилка с черен етикет и вероломно ме изправиха срещу Любо от „Те“, Киро Вълчев и Крум Савов. Зарът обаче не ми вървеше и останах последен. Успокоиха ме, че щяло да ми върви в други работи.

И наистина май е така.

Първият брой от новата 2006-а, 46-и поред в историята на Playboy България, е исторически. В него има 16 страници и двоен постер с най-сексапилната звезда от най-масовия музикален жанр у нас. Камелия.

Вече се изяснява колко съм зле с късмета на зарове, нали?

Въпреки удвоения обем, който ѝ отделихме, останаха и няколко непубликувани нейни сесии — всяка посвоему уникална като стайлинг, интериор, атмосфера и емоционален заряд. Затова напролет няма да се поколебаем да ги съберем в едно извънредно издание, посветено изцяло на Камелия. Търпението ще бъде възнаградено богато.

Януарският Playboy на 2006-а съдържа и програмно интервю на Бойко Борисов като столичен кмет, 20 лайфстайл въпроса към шефа на Globul — Кацирубас, нови фундаментални статии от Валери Найденов, Симона Мирчева и Иван Бакалов, както и вълнуващи истории от Ваня Щерева (не съм знаел, че навремето са били толкова близки със Слави Трифонов), Светльо Витков и Джеймс Попов.

Има доста за четене, но и не по-малко за разглеждане. Фотосесия на три секси барманки от Пловдив. Ослепителен пикториъл с една чехкиня. Цели три „Читателки на месеца“, всяка със свой неповторим чар и сексапил и заснета в различен фотографски стил. Зимен ендуро репортаж от старозагорско. Бънджи статия с убийствени снимки от Варна и Велико Търново. Култова фешън сесия, в която жените са секси и по бельо, а мъжете — невидими под дрехите и аксесоарите си.

И всичко това — пакетирано в комплект с луксозен Playboy календар за 2006-а.

Ето че пак се сетих за турнира по генерал. Неприятно е да губиш на зарове, но пък наистина е хубаво да ти върви в любовта и в някои други неща.

Към това бих добавил, че е някак си самотно да си толкова високо на върха, далеч от всички останали. Но си има и хубавите страни. Вижда се надалеч, въздухът е чист, а над тебе са само звездите. Просторно и красиво е.

А, и да не забравя — Весела Коледа и Честита нова година!



Неделчев, Витков и Гюров се черпят в приятна компания, след като за пореден път са показали лош късмет в играта на зарове

„ОДОБРЯВАТЕ ЛИ МЕ?“

„Одобрявате ли ме за списанието? Подходяща съм значи? Мерси, това исках да чуя. Не, може би все пак няма да се снимам. Чао.“

Това съм го чувал доста пъти. Точно тази последователност от реплики.

Има такива жени. За някои от тях народът обича да казва, че хем ги сърби, хем ги боли. Не знаят какво точно искат от живота. Или знаят, но не смеят да си го вземат. Или смеят, но не знаят към какво точно да посегнат.

Друг типаж са жените, които имат непрекъсната нужда от нови и нови потвърждения на качествата си. Например хубавици на средна възраст, които искат на всяка цена да се уверят, че все още са харесвани и желани. Или млади момичета, които имат потребност от комплимент, но направен от някой друг, не от гаджетата им.

Роси е брюнетка с лице на холивудска звезда, тип Анджелина Джоли, изразителен поглед и добре оформен естествен бюст. Дъщеря на заможни родители, нищо не ѝ липсва. Обича да изявява красотата си, но не е наясно какво точно иска да прави с нея. Имала е няколко еротични фотосесии при известен актов фотограф. И така, един ден тя се явява при нас на кастинг за плейбой модел. Позира с охота пред Къркеланов, само по прашки.

След кратко обсъждане решаваме, че е подходяща за голяма фотосесия в списанието.

— Роси, здравей, обажда ти се главният редактор на „Плейбой“. Искам да ти съобщя, че си одобрена на кастинга. Можеш да дойдеш в редакцията, за да подпишем договора.

— Така ли? Това означава, че ме предпочитате пред останалите момичета?

— Да, ако не пред всички, то поне пред по-голямата част от тях.

— Смяташ ли, че имам данни да се представя добре в списанието?

— Ами да, не само аз, но и фотографът и другите редактори смятаме, че имаш потенциал.

— Добре, благодаря ти много. Това беше важно за мен. Но иначе не смятам да приемам офертата ви.

— Защо?

— Ами аз се явих на този кастинг просто така. За проба. Да видя дали ставам, дали ще ме одобрите. Сега съм доволна от резултата и това е всичко.

— Е bravo, много хубаво. А не се ли замисляш, че заради тебе сме отхвърлили и разочаровали някое друго момиче, което е имало по-сериозни амбиции?

— Може и така да е. Ваш проблем. Обадете му се и кажете, че сте размислили.

— Да, наш проблем е, Роси. Наш проблем са и кандидатки като теб, които си мислят, че всичко е само детска игра. Точно заради такива изпълнения в нормалните държави се процедира много по-стриктно и безжалостно към всички, които се явяват, на какъвто и да е кастинг. Подписват договори предварително, с неустойки ако после се откажат, и така нататък и така нататък. Защото някакви хора са инвестирали време, средства и нерви в това ти да се явиш на този кастинг. А други са били елиминирани и стресирани заради теб. Тези хора не са опитни зайчета за теб и твоето самочувствие...

Роси се нервира и затваря телефона. Аз се старая да не се нервирам, защото вече съм свикнал с такива неща.

Диляна е 45-годишна пловдивчанка, учител по физическо. Има два брака и две деца. Бивша спортистка с изключително запазена фигура. Откъде знам това ли? Ами от голите снимки, които е изпратила до списанието.

„Очаквам да приемете предизвикателството и да покажете как може да изглежда една жена на моята възраст. Добавям, че снимките, които изпращам, са правени в дома ми с любителска техника и без капка грим“.

Аз, естествено, приемам предизвикателството. Публикувам една от снимките, възможно най-добрата и същевременно не толкова разголена, в рубриката за читателски писма „Скъпи Плейбой“. Дори

награждаваме смелата пловдивчанка с нашия 12-годишен Famous Grouse.

Веднага след излизането на броя получавам нов имейл от Диляна. Защо сме публикували снимката ѝ, без да я предупредим? Тя не била сигурна, че иска това. Но не ни се сърдела все пак. Друг път, ако решим нещо да правим с нея, да предупреждаваме.

Катя и Павел са младо семейство на около 30 години. Имат и бебе. Канят се да емигрират в Америка. Изпращат снимки на Катя, снимана от Павел. Тя лежи по бельо на спалнята или позира пред огледалото. Дали е достойна да се появи в списанието?

Отговарям им, че от тези снимки по бельо не може да се направи стопроцентово заключение, но бихме могли да уредим пробна фотосесия. Пишат ми пак — не можем ли да пуснем някои от тези кадри, с бодито? Отговарям им, че не са подходящи, защото в това списание жените позират не по бельо, а без него. Изключения понякога се допускат за много големи звезди, каквато Катя не е, поне засега. Не, не можело да очакваме други снимки, освен тези. Но все пак ако решим да публикуваме някои от тях, ще се радват, и то много. И пожелават всичко най-хубаво на любимото си списание.

Яна е ослепителна блондинка, висока и слаба, със структура на манекен. От онези, които редовно гледаме да разхождат скъпи копринени тоалети, полупрозрачни, по ревютата в резиденция „Бояна“. Малък бюст, мускулест корем на спортистка, изхвъркнало назад дупе, хубава кожа. В лицето ми напомня за Соня Васи. Нейните голи снимки пристигат от имейла на гаджето ѝ. Той иска да ѝ вдъхне малко повече самочувствие, защото тя не е уверена в красотата и сексапила си.

„Много бих се радвал да получа вашето мнение. Хубава ли е приятелката ми и бихте ли я снимали някога в списанието, в случай че тя пожелае? Тези снимки съм ги правил аз и нямат претенции за качество...“

Отговарям му, че бихме я снимали. Да, гърдите ѝ са малки, фигурата ѝ е по-скоро на манекен, отколкото на „Плейбой“ модел. Но заснета в подходящите пози, а и с приятелската помощ на добрия стар фотошоп всичко ще е наред. Въпросът е само да се усеща, че позира с желание.

„Благодаря ви много, това беше много важно мнение за мен и за нея. Ще продължавам с агитацията. Важното е, че вие я одобрявате!“

И последен пример. Красимира е сладка кукла Барби, току-що навършила 18 години. Изпраща ни снимки от квартално фотостудио. На някои от тях е позирала само по прашки и червен потник със заешкото плейбойско лого отпред. Има дълги слаби крака, добре оформено дупе, а очевидно и хубави гърди, макар че малко упражнения във фитнес залата и по-разумно хранене няма да ѝ се отразят никак зле. Отговарям почти незабавно на имейла ѝ. Въодушевлението ми още не е отшумяло, когато получавам обаждане. Оказва се от родителското тяло.

— Здравейте г-н Неделчев, аз съм майката на Красимира. Снощи именно аз ви изпратих тези нейни снимки.

— Здравейте, госпожо.

— Смятате ли, че дъщеря ми има данни за снимки при вас?

— Ами да, така смятам. Точно затова и толкова бързо отговорих на имейла ви.

— Аха, добре, много ви благодаря. Какво трябва да се направи оттук нататък според вас?

— Най-добре е да се яви на кастинга за нашия конкурс Playmate of the Year. Той ще бъде скоро. Ако се класира сред финалистките, това ще ѝ осигури поне една поява на корицата на списанието, както и голяма фотосесия, със съответния за тези неща хонорар. Плюс шанса да спечели титлата или някоя от другите награди в конкурса.

— Добре, господин Неделчев. Благодаря за пояснението. Ще го имаме предвид, но засега ще изчакаме.

— В какъв смисъл?

— Ами утре сме с Красимира на един друг кастинг — в „Ара мюзик“. Ще видим дали няма да я вземат за певица. Може да подпишем и договор.

— Чудесно, стискам палци. То едното не пречи на другото. Офертата от нас си остава.

— Да, така е, но да видим дали продуцентите ѝ няма да имат нещо против изявата в „Плейбой“. Засега важното е, че вие я одобрявате. Благодаря ви още веднъж и ще се чуем пак. Запишете си телефона ми.

— Добре, госпожо. Ще чакам пак да се обадите, вие или Красимира.

Не са се обаждали повече. Не съм чул да има и певица с това име в новия каталог на „Ара мюзик“. Предполагам, че и оттам са си тръгнали с „Благодарим ви за оценката“. Не бих се учудил, ако скоро видя барбито Красимира на някой кастинг за „Мюзик айдъл“ или „Биг Брадър“...

ЖЕНИТЕ И GSM ТЕРОРЪТ

Замисляли ли сте се каква фундаментална роля играят мобилните комуникации в любовта днес? Или по-скоро в личния живот на хората като цяло — в случай, че приемем любовта за константна величина, неподатлива на влияние от каквито и да било технологии. Окей, нека да я оставим на мира, като нещо свято, в което вярваме, и да поразсъждаваме само върху нейната тривиална проекция в ежедневието.

Давате ли си сметка как наличието на комуникация „по всяко време и на всяко място“ е в състояние да опорочи една връзка? Едно обаждане в неподходящ момент. Или липсата на такова, когато си го очаквал. Или мистериозен смс посред нощ, на който приятелката ти отговаря мълчаливо... Или, което е не по-малко тягостно — не отговаря, правейки се, че не го забелязва?

Как се чувствате, когато човекът до вас се затваря в банята с джиесема си и излиза оттам с променено лице? Или когато виждате грижливо да си слага слушалката под възглавницата, като истински полковник от „Гражданска защита“, който чака всеки момент да му се обадят за някакво бедствие из родината, за да се притече на помощ?

През дългите си ергенски години съм имал няколко сериозни връзки с висока степен на искреност и доверие. И повярвайте ми — в колкото по-ранен етап от развитието на комуникациите са били те — например в началото на 90-те години — толкова по-стабилни и дълготрайни са били. Отивали сме на море с жената, която обичам, и нищо не е било в състояние да всее подозрение или дискомфорт у когото и да било от двамата ни.

Тогава не ми се случваше бивши гаджета спонтанно да решават да ми звъннат, защото са ме видели през 8 чадъра на плажа, след което бодро да ми помахат с ръка от шезлонга си, поклащайки чифт перфектни гърди, които, кой знае защо, никак не се харесват на жената до мен.

Нито ми се случваше приятелката ми да се вкопчава като обезумяла в телефона си всеки път, когато отивам да плувам, или

когато отивам до най-близкия фризер за сладолед, или просто когато отивам до тоалетната в ресторанта.

Не си спомням и да са ме гледали подозрително, когато получавам и отговарям на смс-и — имам предвид случаите, когато случайно пропусна да обясня каква е темата на тази спешна полутайна комуникация.

Тогава, в зората на 90-те, такива неща просто не се случваха.

Не казвам, че явления като ревност и изневяра не са съществували. Напротив. Но някак си и двете бяха далеч по-мотивирани, осъзнати и незаобиколими. Сега са се превърнали в спорт.

Ще го формулирам и по друг начин. В наше време мобилният телефон е едно от най-важните оръжия във войната между половете.

Искате любопитни примери? Няма проблем. Ще изредя няколко. Сигурен съм, че няма да прескочите следващите страници.

Едно от най-красивите момичета, с които съм се запознавал покрай Playboy, например, е влюбено в телефонния флирт. Тя е неразделна със слушалката си. Последната почти непрекъснато звъни или вибрира, сигнализирайки за смс.

„Готино ми е, когато ме търсят приятели на гаджето ми“, е признавала тя неведнъж.

Предполагам, че и на тях им е готино. За приятелите на гаджето ѝ влизането в смс диалог с нея е прекрасен повод да се докажат пред себе си. Да си избият комплекса задето не те, а друг е гадже с въпросната девойка. Получавайки смс от нея, какъвто и да е, колкото и неангажиращ да е, те се издигат най-вече в собствените си очи. Нищо чудно и да мастурбират. Няма лошо.

А какво ѝ носят тези смс-и на нея? Също допълнителни точки самочувствие. Усещането, че не е желана само от един мъж. Спокойствието, че винаги има алтернатива. Тръпката, че е дразнител за някакви хора. Че е била забелязана, оценена, че някой, там някъде в горещата нощ, седи в креслото си по боксерки и стиска продълговат твърд предмет в ръка, мислейки за гаджето на свой познат.

Друг случай, за който се сещам, е бомбардировката от смс-и от жена, близо до мен. Тя умишлено подбираше времето, за да е сигурна, че ще бъдат забелязани и от онази, с която съм в момента. Колкото по-оглушителна беше липсата на моя реакция, толкова по-очевидно ставаше за изпращачката, че моментът не е подходящ, и толкова по-

настървени ставаха смс-ите ѝ. Никога няма да забравя как се чувствах, когато все пак реших да проведа сериозен разговор с нея. Добре, че бях доста пил, та не страдах от липса на алкохолна смелост. Но това не помогна срещу гадното отвращение от самия себе си, че изобщо ми се е наложило да водя този разговор. Че ѝ казах — недей да ме търсиш, особено когато си сигурна, че съм с гаджето си. Така няма да ме разделиш с нея...

Гадно беше, отвсякъде погледнато. Искаше ми се никога да не съм го казвал и най-вече — никога да не ми се беше налагало да го казвам.

Трети случай. Тук отново се връщаме на територията на Playboy моделите. Момичето има сериозна връзка. Да кажем — с млад бизнесмен. Той се грижи за нея всячески. Правят секс редовно. Тя не му изневерява. Отбива всички атаки на ухажори, които са неизбежни към всяко момиче, позирало без дрехи в българско списание. Той ѝ купува хубави дрехи. Купува ѝ даже кола. Един ден тя вижда разпечатка на разговорите му към фактурата от „Глобул“. Оттам разбира, че той най-редовно набира номера на бившата си приятелка. Нашето момиче по случайност, която тук няма да пояснявам, знае и нейната комбинация от цифри. Какво следва по-нататък? Девойката не е в позиция да вдига скандали на мъжа, който на практика я издържа. Тя просто предприема единственото нещо, което може да възстанови хармонията в пропукалата се връзка — решава да изневери на своя човек с първия по-настойчив ухажор, с когото се е запознала — на един служебен банкет.

Спомням си и абсурдната ситуация, в която изпадна известен столичен плейбой (ако изобщо този термин е подходящ за комплексирания свалач като него). Една вечер, въпросният изпращаше смс-и с почти идентично съдържание до три различни жени. Бяха смешно патетични, плоски, тъпи, дори безумни. Откъде знам това ли? Ами те самите ги четяха на глас, защото по ирония на съдбата бяха и трите заедно в един пиано бар, а аз седях на стола срещу тях. Накрая решиха да се изгаврят с него и една от тях му предложи да дойде там да я вземе. Когато той дойде, разбра колко се е изложил и пред трите, но някак си не се притесни. Или поне не осезаемо. Според мен беше свикнал.

* * *

Но да се върнем отново към нещата, за които говорехме в началото. За малкото телефонче като оръжие или като разрушител.

Какъв човек трябва да си, за да атакуваш с обаждания и съобщения някого, за когото знаеш, че в момента има сериозна връзка? Що за комплекси избиваш по този начин? На какво се надяваш, какво можеш да постигнеш?

Да ти кажа ли какво? В най-добрия случай можеш да триумфираш, получавайки положителен отговор от този, на когото пишеш. Само и само за да заживееш на свой ред с постепенно прокрадващото се усещане, че следващият потърпевш ще си самият ти.

„Iskam da chukam perfectnia ti zadnik“.

„Iskam da mi duhash, dokato si pia uiskito“.

„Iskam porqdychnata devoika sys serioznata vryzka da mi sviri cqila nosht“.

Или нещо друго от този сорт. И си представям как след натискането на бутона за изпращане подателят еякулира върху пъпа си в легло, обсипано с перца от морски гларус.

Опитвам се да се сетя за случай, в който съм прибегнал до смс атаки срещу жена със сериозна връзка. Може и да е имало такива, но съзнанието ми в момента услужливо да ги крие, за да запазя по-голямо себеуважение. По-скоро е нямало. Твърде много държа на себе си, за да прибегвам до нещо такова. Може би дори болезнено много. Предполагам, че поради тази причина съм пропуснал и десетки, дори стотици доста приятни мигове, а може би и еякулации.

* * *

Има още един аспект на мобилната комуникация и по-конкретно на gsm терора. Според мен, повечето хора харесват това. Нека не

прозвучи прекалено сексистки, но сред тях преобладават жените. Едва ли тук ще ми стигне мястото да анализирам защо е така. Ще се опитам поне отчасти да намеря обяснение и да не звуча като женомразец.

У повечето жени, особено у красивите, вирее особен вид мазохизъм. Мазохизмът на постоянната жертва, която е свикнала да приема и отбива атаки.

„Ох, колко ужасно страдам от това, че съм красива. Всички мъже са еднакви, всички искат само едно от мен...“

Не дай си, Боже, да спрат да го искат. Тогава няма да има по-нещастна от същата тази жена.

С каквото и внимание да е обградена от мъжа до себе си, тя има нужда от „външен натиск“. Иначе се чувства несигурна, недостатъчно харесвана, в безтегловност.

Мъжът до нея може просто да не обръща внимание на „gsm терора“. Това обаче би било грешка. Ако показваш, че изобщо не ти пука от телефонния интерес към жена ти, тогава тя ще измисли нещо друго, за да предизвика така необходимото ѝ твое раздразнение. Тоест ще премине към следващо ниво в търсенето на себеутвърждаване. Дали ще е комуникация по интернет, или ще е на живо — все едно. Тя не иска, а и не би могла, да живее единствено с твоето височайше внимание. Няма място за паника от подобна констатация, но просто трябва да се има предвид.

ДА СРЕЩНЕШ ХЮ ХЕФНЪР

Независимо дали обичаме списания със снимки на разсъблечени жени или не, да срещнеш този човек си е събитие, което се помни дълго. В случая не само за мен, а и за всички останали „Плейбой“ редактори от цял свят, които се бяха събрали в Барселона в късната пролет на 2006-а. Елитният хотел „Маджестик“ на булевард „Пасео де Грасия“, главната улица на каталунската столица, беше пълен със симпатични и не толкова симпатични мъже и жени, върху чиито ревери се мъдреха баджове със свещеното заешко лого.



През 2006-а международната Playboy-конференция беше в хотел „Маджестик“ в Барселона

Самият Хеф беше отседнал другаде, сигурно на още по-специално място. Тази пролет създателят на Playboy беше на обиколка из Европа по случай 80-ия си рожден ден. Предишната му спирка беше Рим. В Италия през последното десетилетие не излиза тамошно издание на списанието, но това не означава, че империята на Хефнър няма бизнес там и че той не е популярен на Ботуша. Всъщност, този мъж е харесван и уважаван навсякъде. Рядък случай, в който всеобщата мъжка завист отстъпва пред респекта и симпатията.

И има защо. Лично аз се сещам за много малко хора, освен Хеф (например Доналд Тръмп), които до такава степен да обединяват в себе си талант, бизнес нюх, амбиции, щедрост и неизтощима енергия спрямо най-важното нещо, за което си струва да живее един мъж — жените.

Когато човек е надскочил още като млад комплексите си за малоценност и не се страхува да отстоява докрай принципите си, колкото и дръзки да са те понякога — това неминуемо печели всеобщо уважение. Дори и у онези, които обикновено са имунизирани срещу това чувство.

Бях чел за Хефнър какво ли не, знаех всевъзможни детайли от биографията му. Давах си и сметка, че срещата ще бъде тип „туристи от Европа се щракат с холивудска знаменитост“, но въпреки това се вълнувах. Същото изпитвах и повечето ми колеги. Даже някои от американците — редактори и сътрудници от подразделението Playboy International в Ню Йорк. Те се виждаха със своя работодател и идол в живота твърде рядко, максимум веднъж годишно.

И ето го Хеф, идва да се види с международните редактори в конференнтната зала на „Маджестик“. Разбираме, че се задава по оживлението между американците, които комуникират с неговите придружители чрез радиостанции.



Лимузината на Хефнър и приятелките му пристига



Хю Хефнър пристига на срещата си с главните редактори от цял свят

Влиза в хладния салон, където го чакат около двеста човека. Облечен е с култова риза с къс ръкав, чийто десен е съставен от кориците на американския Playboy, и най-обикновени дънки. Не носи никакви бижута и аксесоари, с изключение на скъп, но дискретен златен часовник с класически римски циферблат и черна каишка. Охранява го само един бодигард — внушителен негър, който се настанява незабележимо на един от първите редове. На президиума пред Хю има само бутилка минерална вода и чаша.



Хеф, с любимата си риза, съставена от корици на Playboy, отговаря на въпроси



С колегата Хефнър в Барселона

След кратко негово встъпление започваме да му задаваме въпроси. Хеф отговаря стегнато и духовито. Не си придава важност. Не говори със самочувствието на човек, който знае всичко и който сега ще ни открехне за неща, които не сме и подозирали. Не пропуска нито един шанс да се самоиронизира. Отново повтаря прочутия си лаф „Аз съм една от най-късметливските котки на планетата“. Редакторите в залата го зяпат със смесица от възхищение, гордост и самосъжаление. Да, ние никога няма да имаме живота и легендата на този жилав старец, но поне е хубаво, че сме се докоснали до нея.

Партито по случай рождения ден (такива той организира във всеки град от европейската си обиколка) е насрочено за същата вечер.

Мястото е точно от другата страна на „Пасео де Грасия“ — трябва само да излезем от хотела, да пресечем булеварда, и сме в La Casa Battlo. Това е една от най-красивите сгради на Барселона, по външен дизайн на гениалния архитект Антонио Гауди.



Партито по случай 80-ия рожден ден на Хеф беше в най-една от най-красивите сгради на Антонио Гауди — Casa Battlo

За партито говори целият град. Спонсорират го „Алфа Ромео“, които показват новата си Brera във фоайето, и шотландското уиски Dewar's, които също имат нов етикет за представяне и най-вече — количества за изпиване.

Най-напред купонът е на партерното ниво. Именно тук се очаква да дойде и Хеф. Музиката е джаз на живо, питиетата — шампанско и вино. Мезета — хамон^[1], който се реже директно от огромен бут в центъра на заведението, хлебчета с доматиена паста и паеля. Може да е имало и други неща, но не съм ги видял и опитвал.

Хефнър пристига заедно с трите си любими жени — Бриджет, Холи, Кендра. И трите му съквартирантки, излишно е да казвам, са ослепителни блондинки с големи цици.

Дават безброй интервюта и автографи във фоайето. Снимат се с кого ли не. Хеф този път е с черен костюм, а под небрежно разкопчаното сако се вижда разгърдена раирана риза със снежнобяла яка. Трите му спътнички са оскъдно, но стилно облечени. Сигурно ще минат години, преди блондинките в „Син сити“ или „Планет“ да се научат как се постига това.

Хеф сядва в сепарето, отредено за него и барбитата. Две от тях взимат чаши с шампанско, а третата — с червено вино. Аз съм любопитен какво ще пие нашият човек и надничам иззад раменете на други щастливи редактори, които зяпат към сепарето. Е, как какво ще пие — „Джак Даниълс“, естествено. Сипва си го директно във високата чаша с пепси.



*Хю вдига наздравица с чаша пепси, смесена с „Джак Даниълс“.
Приятелките му са на бяло и червено вино*

Ако мястото не беше Casa Battlo в Барселона и това не беше Хеф, а някоя мила родна знаменитост в сепаретата на Plaza, щеше да пие демонстративно най-малкото „Джони Уокър“ със син етикет. Или не знам си какъв отлежал джак. И Бог знае какви още стойки щеше да чупи. А барбитата щяха да се държат, все едно са хванали Господ за шлифера.

При стария Хю няма такива работи. Никакви излишни демонстрации, на нищо. Ако не броим заешкото лого върху салфетките и върху всяка от стотиците шоколадови тортички. Бъркалките за коктейлите също са украсени със заека с щръкналите уши. Общо взето това са единствените индикатори, че в легендарната Casa Battlo се е събрал елитът на световната медийна империя Playboy.



*Логото върху тортичките — малък, но красноречив символ на какво
точно парти се намираме*

Из тълпата щъкат звезди от корицата на испанското издание. Едно от момичетата е само по бикини и бодиарт, а над гърдите ѝ със сини букви е изписано Happy Birthday, Nef. Той позира с нея за десетките насочени фотоапарати. Минути по-късно същото прави и вашият смирен разказвач.



Момиче от страниците на испанския Playboy с Хеф...



... и с неговия български колега Неделчев

Сред най-впечатляващите жени на купона е мургавата Ракел Киро — испанска мулатка, която е била на корицата на тукашния Playboy преди 2 месеца. По-късно в хотела щях да вляза в Интернет и да търся информация за нея. Намерих доста интересни неща, включително и клипове от испанско тв шоу, в което тя направи пълен стриптиз.



Тук Ракел Киеро и аз вече сме солидно почерпени

Снимаме се и с Ракел. За съжаление, английският не е нейната стихия. Или просто си е такова момичето, мълчаливо. Разменяме само по няколко реплики.

Със символичното разрязване на малка торта от Хеф, официалната част от рождения ден приключва. За всички е ясно, че той и барбитата няма да останат дълго в Battlo. Но купонът тепърва започва. Преместваме се на долния етаж, в сутерена, където откриваме съвсем прилична дискотека, заредена догоре с Dewar's. Един от американските редактори броди с огромна кутия пури и предлага на всички. Почти никой не пропуска да си вземе, защото веднага става ясно, че пурите не са какви да е, а специална хефнърска партида.

Тук е слязла и прелестната Ракел — отново се снимам с нея и отново провеждаме кратък разговор на минимален английски. Опитвам се да си представя как биха се държали момичетата от корицата на българското списание на подобно парти. Сигурно биха се притеснявали не по-малко.

Всъщност, тук е и основната разлика между нашето издание и испанското. В България на корицата позират сравнително популярни личности, може да се каже звезди от първа и втора величина. В Испания това е почти невъзможно да се случи. Там Playboy е третото или четвъртото по влияние мъжко списание. Испанците са преживели доста отдавна еуфорията от това да видят някоя известна жена гола. Така че до тамошната корица сега достигат предимно по-обикновени момичета, които тепърва започват своя път към славата. Именно такава е и мургавата, дългокрака и ослепително красива, но скучна Ракел.

Бюстът ѝ е силиконов. Това да не ви е Мадлен Пенева, Албена Петрова или Николета? В западния свят е рядкост да видиш естествен бюст на страниците на Playboy.

Въздухът в дискотеката мирише на хубави пури. Диджеят се старае да угоди на всички. Уискито се лее чаша след чаша, на здравица след на здравица. Най-много пият поляците, румънците и гърците. Испанският главен редактор не смее да се отпусне — кой знае колко организационни грижи са му на главата.

Аз, Андрей и Мила сме умерено пийнали и щастливи. Запознали сме се с Хю Хефнър. Снимали сме се с него. Били сме цяла вечер под един покрив с *най-късметливия котарак на планетата*.

Излизаме от Battlo доста след полунощ. Гледаме приказния шедьовър на Гауди, чиито осветени балкончета се взират в нас с огромните си „очи“.

По тротоарите и платната на „Пасео де Грасия“ работят колите за нощно почистване. Барселона е най-красивият, модерен и добре организиран европейски град, в който съм бил.

Нашият хотел е съвсем наблизо, а Хю Хефнър и блондинките сигурно отдавна спят, каквото и да означава това в случая.

[1] Хамон — вид сухо сушена испанска шунка, приготвена от заден бут на прасе. — Б.ел.кор. ↑

ТРЕТИ PLAYМАТЕ КАСТИНГ

Той беше в два тура и категорично най-добре организиран измежду всички досега. И логично — от година на година трупяхме все повече опит, а и вече се готвехме отдалеч за този кулминационен момент на плеймейтска селекция. Наясно бяхме, че от този кастинг до голяма степен зависи нивото на фотосесиите, които ще предлагаме на читателите до следващата пролет.

В продължение на цяла година трупях в компютъра си снимки и координати на кандидатки. Стремях се да поддържам контакт с повечето от тях. Периодически им давах напътствия как да се готвят за кастинга, къде да си правят пробни фотосесии и как точно да се снимат, после коментирахме заснетото. Публикувахме някои кадри в станалата вече култова рубрика „Бъдещи звезди“.

Много сериозен фактор бяха и конкурсите Miss Flirt Playboy. Техните организатори от едноименната водка си вършеха работата доста съвестно. Неуморно осъществяваха селекция на потенциални наши модели — не само от София, но и от Пловдив, Варна и Бургас. Правеха кастинги, плащаха хонорари, измисляха интересни сценични костюми и хореография за конкурсите. Въобще караха момичетата да се чувстват по всякакъв начин значими звезди.



*Зад кулисите на конкурсите Flirt Playboy Connection винаги беше
голяма жега*



*Плейбой-редактор, Яна и Жана журират в „Планет клуб“ конкурс от
веригата Miss Flirt*

В уречения ден всичко бе налице. Прашки и потници Flirt за момичетата, за да бъдат поставени при еднакви условия. Съблекалня-гримьорна с всички удобства. Напитки, солети и любезност от вездесъщата Чая. Списания, от които девойките да гледат и да се учат. Специални бланки, където журито да попълва точки и предпочитания. Редакционният DVD плеър въртеше нонстоп диск с клипове от предишния конкурс. Бях подготвил дори музикална компилация от стотина парчета, които създаваха подходяща за позиране атмосфера. Мадона, Майкъл Джексън, „Енигма“, Ар Кели, „Готан Проджект“, „Морчиба“... Такива неща. Да позираш и да пееш.

На този кастинг дойдоха най-колоритните кандидатки в цялата досегашна история на Playmate конкурса. Тук беше синеоката габровка Даниела Арнаут, която две години по-късно щеше да стане герой и на

британската преса покрай разкритията за връзката си с Димитър Бербатов. Тя беше бивша участничка и призьорка в конкурса „Мис България“ и това бяха първите ѝ изяви без дрехи. Направи ми много добро впечатление — хем артистична и екстровеертна като характер, хем много дисциплинирана и отговора, когато става дума за поет ангажимент. Умееше и да бъде лидер, да поема инициатива. Претенциите ѝ към нас бяха много малки.

— Жоро, от днес нататък те моля навсякъде да ме пишете не Даниела Димитрова, както ме знаеш досега, а Даниела Арнаут. Искам да рекламирам тази своя фамилия, която ми е наследство от майка ми.

— Добре, нямаш проблеми.

— Пускам се на този конкурс, за да имате и една по-фешънска участничка като мене. Ще докажа, че и такива типажи имат място в челните места на плейбойските класации. Виж, наясно съм, че едва ли ще спечеля, но съм амбицирана за влизане в тройката.

— Даниела, ще ти стискам палци най-искрено, както и на всички останали.

На същия кастинг се яви и бъдещата прелъстителка в „Островът на изкушението“ Мариела Маврова. Русокосата бургазлийка ни впечатли с разкрепостеното си и непринудено поведение. Имаше някакъв много симпатичен провинциален чар в нея. Аз като чуя мек говор, направо се разтапям от кеф, не знам защо.



*Снимка за спомен с Мариела, която година по-късно участва и в
„Островът на изкушението“*

Тя не се взимаше прекалено насериозно, въпреки че би могла — при тази визия, увенчана с два много сполучливи образца на пластичната хирургия. Когато застана пред журито в редакцията и си махна рекламния потник, оставайки само по прашки, един от колегите ми възкликна:

— Мариела, ти току-що влезе в „Плейбой“ историята.

По-късно същата вечер се случи така, че попаднахме с нея в „Планет клуб“. Първо се наложи да отскоча с колата до хотела ѝ, за да ѝ занеса нещо, което беше забравила в редакцията след кастинга. Тя беше отседнала в „Амбасадор“ на „Симеоновско шосе“.

— Мога да те метна към центъра, ако възнамеряваш да слизаш надолу.

Шестте тонколони на лексуса огласяха пространството пред входа на хотела. Чувствах се почти като мутра, макар и без ланец.

— Не съм планирала засега нищо, Жоро. Но ти ме заведи някъде. Глупаво е да си стоя в хотела при единствената си вечер в София.

— Добре, качвай се. Може да се каже, че имаш късмет. Само ще си оставя колата на паркинга пред нас и ще продължим с такси.

Това се прави, за да мога да пия. Никога не карам пил. Превъзбуден от нещо — да, но пил — никога. Разочаровал съм доста катаджии с дрегери по нощните софийски улици.

Таксито, което ни кара към „Планет“, буквално се изпълва с цици. Наистина една от най-добрите изработки, с които съм се сблъсквал. Осмисляме смяната на шофьора. Както после и на доста зяпачи в „Планет“. Мариела е нова звезда сред тамошния контингент. Пристъпва плахо, но с изпъчени напред гърди и зърна, скрити зад оскъден копринен потник, а аз я водя за ръка със самочувствието на адвокат от застрахователна компания.

По-късно тази наша среща с Мариела щеше да породи напрежение сред някои от останалите кандидатки. *Възможно ли е конкурсът да е нагласен и русата от Бургас да е фаворитка на журито и главния редактор? Какво се крие зад близостта, която двамата показват помежду си? Говорят за излизане в София, за забавления, уискита в „Планет“... Хм, хм, хм. Дали не съм пропуснала нещо. А и защо не са ми предложили и на мен?*

Самата Мариела се държеше с леко снизхождение към по-младите си съпернички — като така, която показва, хем готовност да ги отрака, на каквото пожелаят, хем надменност, че те, каквото и да правят, никога няма да я достигнат.

От това най-много се притесняваше малкото сладко барби Николета, чието самочувствие тогава беше далеч-далеч под сегашното. Но за нея ще пиша отделно.

На същия този трети плеймейтски кастинг дойде и Роси, брюнетката с лице на холивудска звезда, за която вече разказах. Същата глезла, която в последния момент, след като я бяхме одобрили, се отказа от участие на финала. Искала само да провери дали ще я харесаме. Какво ли проверява сега, точно в този момент? Със сигурност пак тества нещо.

В офиса ни, по прашки и бял потник, е и ослепителната чирпанлийка Мина. Едно от най-красивите лица, които някога съм виждал и които сме снимали в списанието. Плюс пищен, плътен, тежък бюст, опакован в млечнобяла кожа и неподатлив на никакво земно притегляне. Тя е пристигнала със самочувствието на победителка от пловдивски конкурс Miss Flirt Playboy, но гледа леко навъсено, с типичната за провинциално момиче мнителност към всичко и всички. Има нужда от малко упражнения във фитнес залата. В лицето ми напомня за Ася Ардженто.

Тук е и жизнерадостната варненка Илияна, която съм открил след ровене в сайта на тамошната агенция „Рос моделс“. От снимките в него ме гледаше начумерена брюнетка с големи вежди и цици, а в офиса изведнъж изгря истинско слънце. Илияна моментално се превърна във всеобща любимка и талисман — не само на редакцията, но и на повечето от останалите кандидатки. Тя беше „новата Деница Стоянова“ — неприлично красива и чаровна, но абсолютно немотивирана да печели каквито и да било конкурси и награди. *„Коя съм аз, какво правя тук, какво искат тези хора от мене? Е, щом толкова искат да се съблека, ще се съблека, дано това ги направи щастливи“*. Ето това излъчваше сладката Илияна, и на кастинга, и на снимките, и на конкурса след това. В крайна сметка се класира втора, с почти равен брой точки с Мина.

И, да, тук е и Николета. До последния момент съм бил несигурен в появяването ѝ. Ще пуснат ли семейство Лозанови своята прелестна

дъщеря, ученичка в местната гимназия „Константин Величков“, да се яви на кастинг за нашето списание? Успял ли съм да им вдъхна доверие след поредица телефонни разговори, че с това мило Бритни няма да се случи нищо лошо? Ще се окаже ли достатъчно сериозна тази сладка блондинка, която никога досега не е имала подобна изява в живота си?

Слава Богу, Ники е в офиса — с безсрамно къса жълта пола и сподавена, но дяволита усмивка на лицето. Аз вече съм гледал нейни голи снимки и съм подготвен за това, което предстои да видим. Но колегите ми не са. В момента, в който Николета с нетърпелив жест съблича потника си и застава пред обектива на Къркеланов, аз гледам не нея, а техните увиснали ченета.

Гърдите ѝ подскачат като топки за тенис. Всъщност, малко по-големи са. Това не са идеалните гърди, които сме видели този ден. Във всеки компонент от тялото е имало поне по една или две по-красиви от Николета. Но чарът на това момиче е толкова завладяващ, че за всички ни е ясно — пред нас е една бъдеща звезда. Наистина прилича малко на Бритни Спийърс, но също така и на Шарлиз Терон.

Най-милото в нея е, че изобщо не се държи надутو. Свикнала е да е център на внимание и да я ухажват, но не се смята за нещо повече от останалите. През цялото предстоящо лято на 2006-а това момиче нямаше да престане да ме изумява. Възможно ли е такава холивудска визия и неземан чар да вървят ръка за ръка с толкова истинска непоквареност? Как е израсло това усмихнато същество дотук, как се е опазило от разврата, в който живеят повечето ѝ връстнички в градовете?

От първата секунда, в която я видях, за мен Николета бе олицетворение на голямото, истинско откритие. Заради момичета като нея си е струвало абсолютно всичко, което съм правил в списание „Плейбой“. Не говоря само за времето, прекарано в Интернет сайтове, откъдето именно изскочи и сладката Ники. Беше готино, че по някакъв начин това списание бе успяло да стане мит за нея, цел, към която да се стреми. Тя харесваше всичко, което ние правим. Уважаваше ни като свои учители. Попиваше всяка дума, която бяхме написали. Емблемата със заека беше нейният любим аксесоар. „Досега никога не съм позирала гола. Вие сте първите, за които ще го направя. Умирам от срам, но мечтата ми е по-силна от това“. Николета бе наистина трогателно и мило същество. Мисълта, че оттук нататък ще мога

отблизо да следя живота и развитието ѝ, ме изпълваше с особена смес от пигмалионска^[1] гордост и възбуда.

И така, финалистките бяха определени и не криеха радостта си от направения избор. На мястото на отказалата се Роси после повикахме една от резервите и „сладката дузина“ беше напълно окомплектована. Имаше обаче поне 4–5 момичета, за които искрено съжалявах, че не са успели да се класират. Най-вече за Тереза от Търново и Вяра от София. Те бяха готини, секси, амбицирани и симпатични, но по някакъв начин не се вписваха в цялостната 12-ица. От онзи специфичен тип жени, които харесвах повече лично на мен, отколкото на масовата плейбойска аудитория. Каква истинска драма, нали, драги читателю?

Тази година момичетата щяха да се возят към морето не с лимузините на Киро Скалата, а с автобус, изпратен от курорта „Елените“. Ние ги следвахме с няколко лични автомобила. На „хепито“ край Нова Загора спряхме за обяд и там с любопитство наблюдавах как девойките се опознават и сближават. В джоба ми вече имаше и разпределение по стаите — дълго бях размишлявал как е най-добре да се комбинират.

ПЛЯС-ПЛЯС, „ЕЛЕНИТЕ“

— Браво, много добре позирате. Точно така, прегърни я. Играй си с косата ѝ. Добре-е-е... Гледайте се предизвикателно. С възхищение. Такааааа. Сега малко и към камерата. Ръцете да не ги виждам вдървени и в неясна позиция. По-интимно, момичета, по-интимно... Много добре. Абе, Жоро, тези наш'те девойки сякаш са любовници, толкова освободено позират...

— А ти откъде знаеш, че не са, бе, Василе!

— Ха-ха, не бих се учудил...

Нито пък аз.



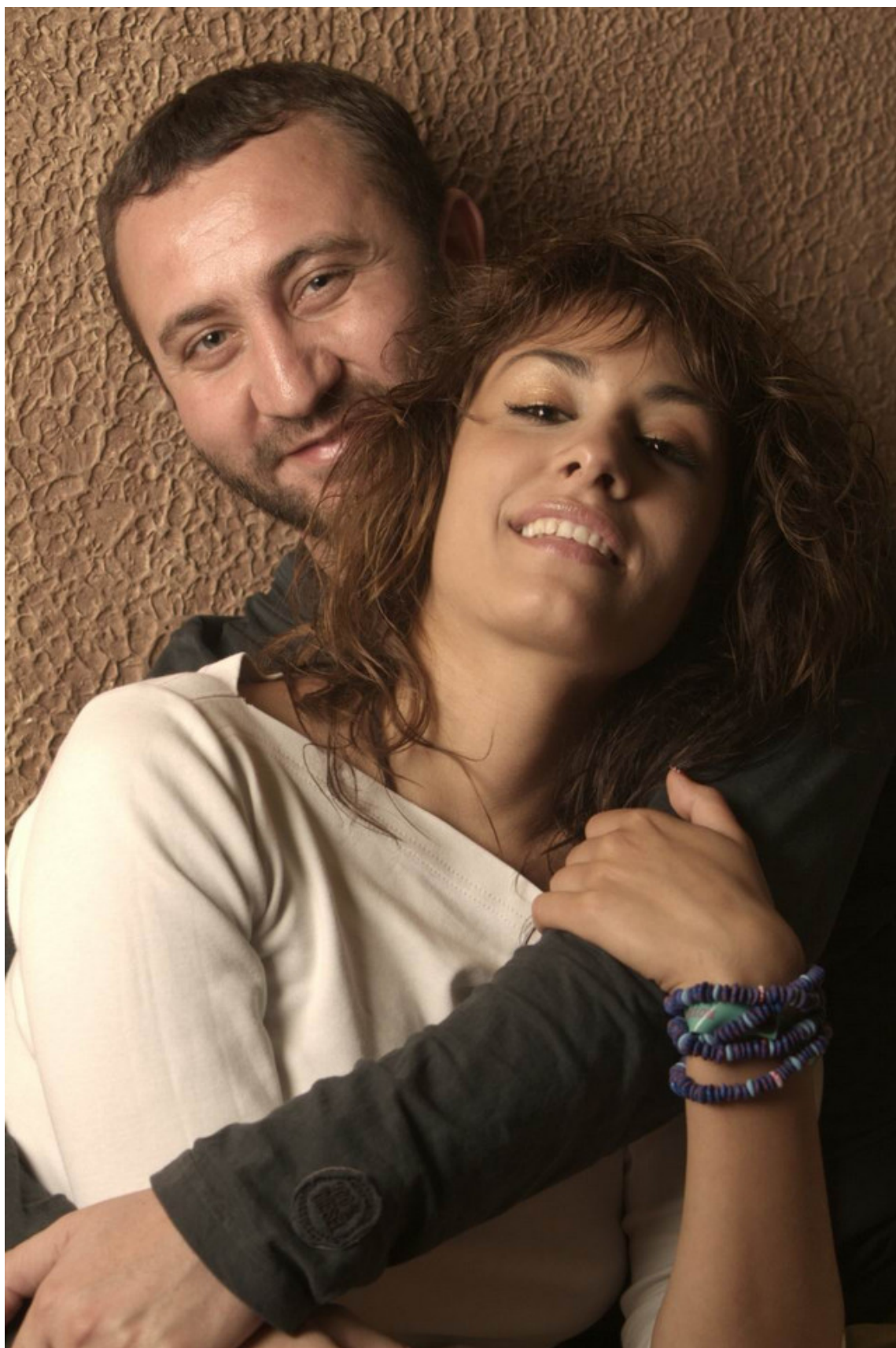
Емилия, Николета, Диана и Мина — съсредоточени максимално



На терасата на мезонета в „Чайка бийч“ с 12-те плеймейтки от 2006-а. Снимките за корицата на юлския брой току-що са приключили



Емилия Караминчева позира в един от най-хубавите апартаменти, в който някога сме снимали — мезонетът на Ветко Арабаджиев в хотел „Виктория палас“



Илияна е доволна от току-що приключилата фотосесия

Снимките в курорта „Елените“ вървяха много добре — като изключим наплива от англичани, които ни откриваха даже и на най-отдалечените плажове. Хем зяпаха като невидели, с увиснали ченета, хем после се оплакваха на управата на хотелите си, че се нарушавал моралът и трябвало да получат компенсация за това — като отбивка в цената, например.

Още когато пристигнахме се почудих как така иначе гостоприемните ни домакини ще успеят да се справят с този проблем. В хотел Royal Park и околностите му имаше прекрасни места за снимки, но навсякъде гъмжеше от курортисти!

Някои от тях стигнаха във фантазиите си дотам да решат, че в „Елените“ се снима порнографска продукция. Нищо, че нито Къркеланов, нито асистентите му (с изключение на сексимвола Ванката) и редакторите на списанието приличахме на актьори от този бранш. Но може да са си мислели, че снимаме строго определен жанр — лесбо еротика, в която ролята на мъжете се свежда до поднасянето на чаша кафе и нищо повече.

Стигна се даже до публикации в британския печат — „Българи снимат порно под носа на почиващи англичани!“. И прочие в този стил.

Наложи се, като се прибрахме в София, да пиша и разпространявам прес релийз, с който да давам обяснения и да спасявам репутацията на „Елените“ сред британската пуританска общност.

Ето какво публикува един от най-големите български уеб портали — Net info — на 15 юни 2006-а:

ОТ РЕДАКЦИЯТА НА „ПЛЕЙБОЙ БЪЛГАРИЯ“:

НЕ СЕ ЗАНИМАВАМЕ С ПОРНОГРАФИЯ

Редакцията реагира на публикации в британския и българския печат за фотосесии на списанието в курорта „Елените“

Редакцията на „Плейбой България“ реагира късно вечерта в сряда с обяснение във връзка с някои публикации

в британския и българския печат за фотосесии на списанието в хотел „Роял парк“ в курорта „Елените“.

„Плейбой България“ не е бил ангажиран и никога няма да бъде ангажиран с каквито и да било снимки и сесии с порнографско и експлицитно еротично съдържание“, се казва в писмо до медиите, подписано от главния редактор Георги Неделчев.

Подчертава се, че „всякакви интерпретации на отделни курортисти и туроператори, касаещи работата и екипа на списанието, си остават изцяло субективни или плод на меркантилни странични интереси“.

Георги Неделчев обяснява, че присъствието на екипа на „Плейбой“ и 12-те финалистки от конкурса „Playmate България 2006“ в курорта „Елените“ е било свързано с реализирането на кадри за корицата на предстоящия юлски брой, както и със заснемането на фотосесии, представящи кандидатките за третата поредна титла „Мис Плейбой“.

„Резултатът от едноседмичната ни работа в курорта ще може да бъде видян след 24 юни, когато брой 52 ще бъде на пазара. Смятаме, че всякакви спекулации и псевдосензационни обобщения по темата «Плейбой България» и неговия екип са напълно неоснователни и излишни“, пишат от редакцията и напомнят, че според тях българският „Плейбой“ е най-популярното и четено месечно списание в страната.

По аудитория, обществен авторитет и рекламни постъпления списанието далеч изпреварвало много други издания, чиито имена са смятани за по-популярни и престижни в държави като Великобритания или други страни.

„Ако някои граждани на кралството, където «Плейбой» няма свое собствено издание, живеят с предразсъдъци и погрешни представи спрямо една от най-добре познатите и уважавани издателски и лайфстайл марки в света, това си остава изцяло за тяхна сметка.

Също така за сметка на техните автори остават всички журналистически интерпретации със съмнителна стойност

и непроверена достоверност, зад които прозират нечистоплътни търговски или други интереси. Спрямо тях ние не бихме могли да реагираме другояче, освен със снизхождение и съчувствие“, пише Георги Неделчев.

Ми ще пиша, къде ще ходя. Слава Богу, след този прес релийз страстите се уталожиха, а за протестиращите англичани останаха само куп незабравими спомени и гледки от ранното лято на 2006-а.

* * *

В „Роял парк“ две от потенциалните фаворитки — Николета и Мина — бяха настанени заедно в стая. Реших, че е добре да са съквартирантки, защото и двете бяха от Пловдив и бързо щяха да намерят общ език. Кое то и стана. Тяхната красота и чар обаче, съчетана с леката дистанция, която поддържаха от останалите момичета, бързо стана повод за интриги.

Веднъж докато вечеряхме, Даниела Арнаут (същата, която 2 години по-късно гръмна с аферата „Бербатов“ и за която вече писах) дори директно обяви, че според нея Мина и Николета са фаворизирани от екипа на списанието. Основният ѝ аргумент беше, че се държали надменно и не купонясвали с останалите момичета.

— Бейби, подозренията ти са абсолютно неоснователни. Тяхна си работа дали ще купонясват с тебе или не, и дали ще ти казват „добър ден“. Проявяваш излишна мнителност в момента.

— Добре бе, Жоро, мое право си е да мисля каквото си искам.

— Да, скъпа. Мисли каквото си искаш. Подозренията ти донякъде имат логика, защото тези мацки наистина са много готини. Но кой ще победи — това ще се разбере едва след конкурса. Сама разбираш, че не може да има 12 победителки. Искаш ли да ти донеса още бяло вино от бара?

С Николета също имаше драма, в една от другите вечери. Докато ѝ правел прическата за сесията през деня, фризьорът Данчо Петров — Майната я нахокал, че не си поддържа косата както трябва. Казал ѝ, че я

е съсипала с евтини шампоани. Това сигурно е било точно така, но въпросът беше, че по-късно Николета се разстроила не на шега.

Аз съм в един от баровете на „Елените“ — единственият, в който можеш да пиеш марков алкохол срещу заплащане. Навсякъде другаде се пие безплатно, но само българско производство. Та наливам се аз с „Гинес“ и гледам мач в английска компания, когато изведнъж Мина ми звъни по телефона.

— Жоро, добре е да дойдеш в нашата стая.

— Защо бе, бейби?

— Ами ще видиш. Николета цяла вечер плаче, много е разстроена. Данчо ѝ наговорил някакви неща докато ѝ правил косата днес...

— Ок, идвам.

Преди това минавам през стаята на стилиста.

— Майна, разбрах, че се е разстроило момичето. Вече му се извиних. Извинявам ти се и на тебе. Не съобразих, че това може до такава степен да я засегне.

— Данчо, разбирам те, че си го казал от загриженост към нея. Тя наистина изглежда като разглезена принцеса, задоволена от всичко и лекомислена, но не е от толкова богато семейство, колкото изглежда. Съвсем обикновено момиче е.

— Осъзнах го това, майна. Сега плаче, защото се чувства непълноценна спрямо останалите. Ще ѝ се извиня още веднъж.

Качвам се горе при Николета. Захлупила се на леглото си и реве. Каквото и да ѝ кажа в тази ситуация, едва ли ще помогне много. Но все пак появата ми в стаята я кара да се мобилизира и да спре с хлипането. Мина седи на стола до нея и ме гледа лошо.

По-късно двете пловдивчанки неминуемо щяха да развалят добрите си отношения. И нямаше как да бъде другояче — титлата беше само една, а и двете имаха достатъчно качества, за да я спечелят. Също така и двете имаха достатъчно роднини, познати и доброжелатели, които да ги противопоставят завинаги оттук нататък.

* * *

Но да се върнем към хотел „Роял парк“ на „Елените“ и към нашето роялско съжителство и трудово ежедневие с 12-те плеймейтки от 2006-а.

Тази Даниела Арнаут наистина е голям образ. Като я опознаеш по-отблизо, виждаш, че е симпатичен и народен човек, със силно развито чувство за самоирония. Но на първо четене изглежда някак си недружелюбна, сприхава и крива. Има ясно изразени лидерски и организаторски качества и същевременно е момиче, което не е много наясно какво точно иска от себе си и от света наоколо. Модел, танцьорка, промо-гърла, звезда от клип на „Устата“ и Софи Маринова, дизайнер, стилист... Даниела е всичко това едновременно.

През онзи незабравим юни на 2006-а тя търсеше всякакви начини за себеутвърждаване на фона на сериозната конкуренция около себе си. Например, опитваше се да впечатлява с познанствата си. Беше довела на плажа в „Елените“ своя близък приятел Ники Илиев — нашумял фотомодел и тв водещ, а напоследък и актьор, по когото доста девойки въздишат. С него, а и чрез деликатно афишираното си познанство с Бербатов, Даниела беше в състояние да депресира доста от конкурентките си за титлата — особено по-младите 18–19 годишни момичета като Николета, Илияна или Мина, които все още не познаваха нито една знаменитост.

Въпросният хубавец Ники Илиев се оказа мило и сравнително скромно момче и очевидно нямаше особен ентусиазъм да вдига рейтинга на г-ца Арнаут. Доста по-голям успех сред девойките имаше рапърът „Устата“, с когото се запознахме в току-що открития „Брилянтин“ на Слънчев бряг, в една от първите ни вечери на морето. Освен, че успя да уреди участието на Даниела и Мариела в своя втори клип със Софка „Точно ти“ и да го заснеме за един ден в курорта, Иван (това му е истинското име, в случай, че не знаете) затвърди приятелството си и с Николета, която вече се беше снимала в неговия мегахит „Фифти-фифти“.



Никоleta припява на Устата в „Мултиплейс“ на Слънчев бряг

И тази година, както и миналата, когато снимахме в „Русалка“, не липсваха драми от типа „Защо съм по-лошо гримирана от еднкоя си?“, „Защо моята прическа не е така хубава?“, „Какво правя аз тук, сред всичките тези хубави момичета?“, „Какво правят всички тези грозни момичета около мен...“ и други в същия дух. Аз вече имах сериозна закалка от предишните сезони, затова умело парирах още в зародиш всякакви склонности към драматизиране на ситуацията. В крайна сметка се разминахме без проливане на сълзи, ако не броим депресията на Николета заради критиките на фризьора Данчо към поддръжката на косата ѝ.

На тръгване от „Елените“ отново се появи онова вече познато чувство на меланхолия и съжаление, че животът не е постоянно такъв, какъвто е бил през последната седмица.

Прибрах се в София в носталгично настроение, но и доволен. Тази година плеймейт конкурсът се очертаваше още по-успешен от предишния.

[1] Пигмалион — древногръцки скулптор, който се влюбва в свое творение. — Б.ел.кор. ↑

ТРЕТИЯТ PLAYMATE КОНКУРС



Третиият Playmate-конкурс се проведе в киноцентъра в Бояна, наред римския декор за суперпродукцията „Спартак“

Playmate of the Year 2006 се проведе в киноцентъра в Бояна в една гореща юлска нощ. Признавам, че бях подценил колко впечатляващо място е това. До последния момент подозирах, че сме избрали рискована локация за третия си конкурс. Опасявах се не само от дъжд и вятър, от каквито страдахме година по-рано на жълтите павета. Не ми харесваше тази отдалеченост от центъра на София и цивилизацията. Въобще, усещах един необясним дискомфорт.

Римският декор, който американците бяха построили за суперпродукцията „Спартак“, обаче се оказа внушителен и много ефектен. Идеално място за такива мероприятия. Колко мъдро бяха решили да не го унищожават, а да печелят от даването му под наем.

Самият сценарий, написан от Иван Ангелов от „Глобал филмс“, бе изцяло в древноримски стил. Облеклото на момичетата — също.



Ли́лия на конкурса Playmate 2006. Всички кандидатки бяха много красиви в римските си туники само с една презрамка, закривайки голата си гръд с ръка



Докато стилистката Кремена Халваджиян помага на Мариела да се облече, Мина не пропуска да позира за фоторепортера Даниел Рачев

Кетърингът беше на ниво, въпреки че в последния момент се оказа, че нямало кой да отваря бутилките с вино, които бяхме осигурили допълнително на бартер. Цяла вечер по масите циркулираше един-единствен тирбушон, с който жадната за течности и зрелища публика отпушваше шишетата с бяло и червено, замезвайки с луканки и френски сирена.

По онова време вече бях наясно, че Николета има най-големи шансове да спечели. Тя си беше откритието на годината. Звезда, която нямаше да залезе току-така. Стараех се обаче, по никакъв начин да не намеквам, че тя е фаворитка, както и да демонстрирам предпочитанията си. Не исках някакво усещане за предрешеност, както обикновено става по другите конкурси, да убие амбицията на момичетата и да съсипе доброто им представяне на сцената.

Помежду си девойките инстинктивно търсеха предварително набелязаната връзка фаворитка и се чудеха коя ли може да е тя.

Ситуацията приличаше на телевизионната игра „Долен мръсен лъжец“, която вървеше доскоро по TV2 — знаеш, че не си ти лъжецът и подозираш всички останали. Или пък знаеш, че си лъжецът, но ловко пунтираш^[1], че не си. Само дето на Playmate 2006 лъжец нямаше.

И наистина, всички се представиха отлично. Бяха много красиви, излизайки пред публиката в римски туники само с една презрамка, закривайки другата си гърда с ръка. Маниакалната перфекционистка Зорница, шефка на балет „Сатен“, отново беше направила невъзможното, за да има налице пълен синхрон между девойките и прилична хореография.

Николета, като най-малка измежду всички, се притесняваше най-много. В единия от туровете профуча по сцената като моторетка. Секундите с музикален фон, отредени за дефилето ѝ, бяха едва преполовени, когато тя вече беше готова да се скрие зад кулисите. Наложиха се Зуека и Рачков да я молят да въртне още едно кръгче.

Освен че аз и Къркеланов харесвахме най-много Николета, на същото мнение беше и шефът на журито, Мартин Захариев. А преди самия конкурс, Валери Божинов, който също бе в комисията, си каза директно: „Най-хубавото момиче е ето това. Приятелите ми от националния отбор говорят само за нея“. И я посочи на съответната страница в списанието. Може би очакваше да тръгва да споря с него или да му намеквам да гласува за някоя друга. По същия начин две години по-рано и Венета Райкова ме питаше за кого да бъде нейният глас и не можеше да повярва като ѝ казах „за която искаш“.



Къркеланов, Неделчев и Захариев обсъждат предпочитанията си сред 12-те финалистки

Имаше и членове на журито, които предпочитаха Мина или лъчезарната Илияна. Техните точки обаче бяха недостатъчни, за да конкурират русото барби от Пловдив.

Дойде време да се обявяват победителките. Няма по-интересно нещо за наблюдаване от лицата на кандидатките в конкурс, който не е нагласен предварително. Пригответих се да гледам голямото риалити шоу. Още когато беше обявено, че Мина е на трето място, видях как физиономията на Николета буквално се вкамени. Това сигурно е бил моментът, в който е почувствала, че може и да спечели. Минута по-късно наградиха Илияна. Сладката Ники още повече се паникьоса, че и този път не са извикали нейното име. Сега вече, хем се притесняваше, че може изобщо да не е в тройката, хем беше в шок от мисълта, че като нищо големият победител може да бъде именно тя. Без никой даже да ѝ е намеквал, че това може да се случи. Без да ѝ е поставял условия, да се е опитвал да се пазари с нея или поне да е спал с нея...

Когато видях притеснената ѝ усмивка при обявяването на нейното име, не можех да не изпитам умиление към това момиче. Както и миналата година, сега отново имахме повторение на приказката за Пепеляшка. Красавицата от малкия град, която през целия си кратък досегашен живот е мечтала да бъде забелязана, оценена и популярна, щеше да го постигне като на кино.

Още повече се трогнах на другия ден, когато семейството на Николета пристигна от Пловдив, за да ѝ помогнат в оформянето на документите за колата, която спечели. Сладка розова Lancia Ypsilon. Родителите на сладката Ники се оказаха съвсем обикновени хора — далеч от представата за „голямото добрутро“, каквато тя с маниерите си на принцеса и звезда понякога създаваше. Замислих се как тези хора са успели да отгледат това красиво момиче, без да му липсва абсолютно нищо. Докато гледах старата им очукана кола, се питах какви лишения са им коствали хубавите и скъпи тоалети на Ники и какъв ли шок за тях е всичко, което се случва с дъщеря им днес...

Останалото, както се казва, е история. Николета стана един от най-търсените модели у нас — видеоклипове, сесии за списания, рекламни снимки в чужбина. Мина ѝ се разсърди. Даниела Арнаут се разсърди на мен, че не е класирана поне в тройката. Сякаш е зависело само от моя милост. Но и да зависеше, не съм сигурен, че щях да пренебрегна някое момиче от първите три заради нея.



Рачков и Илияна полизат второто ѝ място в пиано бар Smiles



Никоleta и плейбой-редакторът позират на фона на розовата „Ланча“, която русата пловдивчанка спечели от конкурса



*"Устата" позира в специална фотосесия за Playboy — интервю с
плеймейтката Никоleta (вдясно) и не по-малко прелестната ѝ
братовчедка Силвия*

Най-усмихната от всички беше варненската шматка Илияна. За второто си място тя спечели комплект скъпи бижута от Galdini. Наградата за третото място на Мина беше ваканция в чужбина.

Когато на другия ден ги карах с колата си към автогарата, за да си хващат автобусите за Варна и Пловдив, се разбра, че и двете се чудят какво да правят с наградите си. На Илияна не ѝ трябвали такива скъпи бижута — какво щяла да ги прави. На Мина пък не ѝ се ходело на такива ваканции. „Ами разменете си ги тогава бе, мацки“, предложих им, докато търсех място за паркиране в юлската жега. Но не си ги размениха.

[1] Пунтиране — имитиране, подражаване — Б.ел.кор. ↑

НАШЕСТВИЕТО НА ЕТИКЕТИТЕ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY № 53, АВГУСТ 2006)

Наскоро някъде из интернет попаднах на следното резюме на един делничен ден, представено изцяло с известни световни марки. Беше нещо такова: Philips. Trisa. Colgate. Nescafe. Ford. Dell. Nokia. Dell. Nokia. McDonalds. Ford. Sony. Famous Grouse. Playboy...

И наистина — марките имат все по-доминиращо присъствие в ежедневието. Няма защо да се правим, че не е така и да негодуваме. Много ми е смешно някой като ми каже — абе защо имате толкова много реклами в списанието си? Е, това лошо ли е? По-добре ли е да нямаме и да се чудим каква цена да сложим на един наш брой? А водещите световни марки да се чудят къде другаде да рекламират, за да достигнат до всеки уважаващ себе си български читател? А и ти да не знаеш какъв телевизор, кола или телефон да си купиш и каква водка да пиеш?

Нека вземем за пример един мой делничен ден. Моя милост се събужда от радиото на старата ми *Aiwa*, което се включва в уречен час. Измивам се със *Sensodyne*. Изпивам чаша *Santal* от нар. После си пускам на *DeLonghi*-то една *Lavazza* и изяждам с нея едно *Bounty*. Включвам си *Sony Ericson*-а и чета смс-и. После пускам *Acer*-а и чета мейли. Отговарям. Говоря с разни хора по *Skype*. След това си обувам *Camper*-те и се качвам в *Lexus*-а, за да дойда в офиса. Тук работя, периодически пиейки *Nescafe*, хапвайки *KFC* с *Heineken*, пишейки по *ICQ*-то... Понякога гледам и мачове на редакционния *Samsung*. Вечерта често хапвам *Tagliatelle* с *Pesto Barilla* и *Emental*^[1]. Нерядко се качвам в един *OK Supertrans* и отивам някъде да пийна някой друг *Jack* или *Famous*...

Можете ли да си представите всичките тези неща описани без съответните марки? Първо, щеше да бъде много по-досадно. Второ — щеше да отнеме повече място и време за обяснения. И най-важното — щеше да дава много по-малка информация за мен, нали?

Така че да си го кажем направо — марките са много важно нещо в съвременния лайфстайл. Няма какво да се пазим от тях като дявол от тамян, ами по-добре да им се наслаждаваме. Така, както аз се кефех на перфектно студения Tuborg на стадион „Локомотив“, докато чаках да започне концерта на „Депеш“, гледайки някакви „Вивател“-ски рекламни клипове. Или както новата ни Playmate of the Year Николета се наслаждава на сладката си розова Lancia. Или както сладката Емилия се радва на чисто новия си телефон LG Chocolate, отпивайки Flirt Green apple...

[1] Emental — швейцарско сирене от района на р. Еме, кантон Берн. — Б.ел.кор. ↑

ДЪРЖАВАТА НА МЪРМОРКОВЦИТЕ

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ PLAYBOY №54, СЕПТЕМВРИ 2006)

Държавата на мърморковците. Ето това сме ние. Мър-мър-мър-мър-мър, мрън-мрън-мрън-мрън, за всяко нещо, по всеки повод. Понякога доста се нервирам като се сетя какъв народ сме.

Първо, защо имало толкова дупки по улиците. Сега пък — защо улиците били в ремонт, не можело така. Важното е да се мърмори.

Бойко Борисов не бил добър кмет, само популизъм^[1] било това неговото. Сега пък, при възможността да се кандидатира за президент — абе как така ще изостави София, не може да дезертира от кметския стол, сакън! Няма угодия. Но защо ли не се учудваме.

Кефим се на новата магистрала до Стара Загора. Ама беше голям вой срещу нея, нали — как така, защо така, далавера била. Какво ме интересува мене лично далавера ли е или не е далавера, ако един ден ще мога по такъв път да стигна до Бургас? Защо трябва да ме е грижа какво е коствало това на държавата? Нея грижа ли я е колко човека загинаха по пътя от Чирпан до морето през последните години?

Дори и да предположим най-лошия вариант, който така и не беше доказан — че някой има далавера в тази работа — от всичко това не печелим ли и ние? По-щастливи ли ще сме да нямаше магистрала и да нямаше никакви съмнения около нея, а? Според мен не. Но според някои вечни нещастници — може би.

Сякаш ако бъдат спестени пари в прословутата държавна хазна, нечия блага и справедлива ръка може би ще ги разпреди най-почтено измежду всички нас? Ха-ха-ха. Впрочем, радвам се, че и Милен Цветков мисли като мене по този въпрос. Но и той като мене е принуден да търпи един куп мърморковци къде ли не.

Примери като тези с улиците и магистралите мога да давам безброй, но сега не искам да се нервирам повече. Извинявам се за отклонението от приятната тема, наречена *Playboy номер 54*.

В този брой гъмжи от фотосесии и красиви момичета — не съм броил снимките, но сигурно сме поставили нов рекорд. Вместо една,

имаме две „Мис Септември“ — Яна и Диана. Отделно имаме сесия с три секси танцьорки от балет „Динамик“. За звездата от корицата Маги Желязкова няма смисъл да говоря — просто трябва незабавно да се види онова, което чакахме още откакто съществуваме като списание. Не е за изпускане и специалната нова сесия на Жасмина от „Сделка или не“...

Понякога животът може да е и доста хубав, нали?

[1] Популизъм — въздействие върху мнението на населението чрез поведение и обещание за мерки, които съответстват на настроението — Б.ел.кор. ↑

НА НОВО МЯСТО

ГАЛЯ ЛИТОВА, PLAYCARS И ЕДЕЛВАЙС...

От началото на октомври вече бяхме в нов офис. И то съвсем близо до дома ми — в квартал „Изток“. Можех да ходя пеша на работа, за не повече от 10 минути, по една от любимите ми улици — „Жолио Кюри“.



Плейбой-редакторът в кабинета си в бизнес център „Прима“, лятото на 2006 г.



Новият офис на „Плейбой“ в квартал „Изток“ често светеше до късно нощем, когато имахме работа по приключването на броя

Издателската къща се разрастваше все повече и повече. Към „Плейбой“, „Грация“ и „Максим“ скоро щяха да се присъединят още две лицензни списания — „Джой“ и „ОК“. Разпределението върху двата просторни етажа на кооперацията беше следното — на единия са редакционните трудови колективи, а на горния — администрацията, която набъбваше неудържимо. Всеки месец там имаше назначения — пореден мениджър по рекламата, още един асистент на мениджъра по рекламата, мениджър по работата с клиенти, маркетинг мениджър, асистент на маркетинговия мениджър, ивент мениджър (такъв, дето организира най-различни събития и какво ще се яде и пие на тях), асистент на ивент мениджъра, асистент на мениджъра по дистрибуцията... Напълни се със служители с гръмки титли и неизяснени задължения. На долния етаж ние си стояхме в непроменен редакционен състав вече четвърта година и си бачкахме. С

увеличаването на мениджърския екип журналистическата работа също нарастваше — непрекъснато идваха какви ли не заявки за платени публикации, скрита реклама, „бонуси“ към рекламни договори, които всъщност представляваха обслужване чрез статии на някои клиенти, и т.н. и т.н. За издателите това печелене на пари беше по-важно от всичко. Те затова и прибавяха нови и нови списания към портфолиото си — за да ги пълнят с реклами, платени PR публикации и бонуси към тях. Чиста работа, за която не се изисква дори да знаеш езика на страната, в която си издател.

На фона на изкараните като от калъп други списания, Playboy ставаше все по-странна част от тази медийна империя. В него имаше големи статии, големи интервюта, големи пикториъли, специфичен стил. Плюс нафукан главен редактор, който се гордее с всичко това и е убеден, че си върши работата добре. За шефовете това придобиваше все по-малко значение — особено когато виждаха, че пари могат да се печелят и без толкова редакторско старание и претенции. Затова и моето списание все по-трудно удържаше позициите си на „свещена крава“, която не бива да се пипа, понеже носела най-много авторитет и пари на собствениците си.

Заради всички тези процеси и тенденции, новият луксозен офис изобщо не ме радваше. Колкото и да се възхищавах на прекрасния квартал „Изток“, постепенно започнах да ходя с нежелание на работа. Не ми харесваше промененото отношение на мениджмънта към нашия екип. От една страна си го обяснявах с неговите нараснали амбиции и самочувствие. А и как може 4 други списания и редактори да докладват абсолютно всичко, което правят, страница по страница, а „Плейбой“ и Жоро Неделчев да не могат? Какво толкова са седнали да пишат в тези статии и не могат ли да се заменят с реклами? Какви са тия мастити и скъпоструващи външни автори? И защо има толкова много български фотосесии, за които харчим толкова пари — не може ли да взимаме нещо готово от Полша, Чехия, Германия или Щатите, там имат толкова хубави модели?

От чисто битова гледна точка, разделянето на издателството на два етажа допълнително нагнетяваше напрежението. Там горе бяха мениджърите, „които изкарваха парите“, а ние долу бяхме „онези, които ги харчат“, начело с моя милост, който ходи да дава интервюта по телевизии и радиостанции, а вечер излиза с манекенки.

Имаше и трета причина за подобно отношение — наближаваше краят на годината, когато по традиция трябваше да се договарят нови заплати и нови условия на работа. В такива моменти издателите обичаха да стават особено критични и мърморещи. Целта е да се почувстваш гузен, че нещо в работата ти не е съвсем наред, и съответно да нямаш претенции за увеличаване на заплатата. Класически трикове, на които аз принципно гледах с разбиране, но понякога наистина идвах в повече. Не за друго, а защото в един момент започваш да живееш с онова неприятно усещане, че си изял на някого десерта. И да имаш угризения, че просто си такъв, какъвто си.

Ето защо, така и не почувствах кабинета си в кооперацията на „Чарлз Дарвин“ като свой втори дом и все по-често предпочитам да работя вкъщи.

* * *

Във въпросния нов офис подготвихме първото издание на наградите за автомобили Playcars. Покрай тях се наложи, освен главен редактор да бъда и сценарист на церемонии. То не било чак толкова трудно. А и водещите на шоуто — Жасмина от „Сделка или не“ и Димитър Павлов от „10-те най“, помогнаха с каквото можаха. Гърците, естествено, се стискаха за техните хонорари и им предложиха смешно малки суми. За да излезем от неудобното положение, реших да прибавя към отпускания лимит и хонорар от редакционния бюджет — от парите, с които се възнаграждават автори на статии, фотографи, стилисти и модели. Съответно, за да избия отнякъде този преразход, в следващия месец трябваше да напиша поне една голяма статия повече, вместо някой външен сътрудник, и да се лишим поне от една българска фотосесия. От всичко това, естествено, страдаше съдържанието на списанието, но на никого от горния етаж не му пукаше за такива неща.



*Жоро Неделчев и водещата на церемонията Playcars 2006 Жасмина.
And the winner is...*

Самите награди Playcars бяха така разпределени, че да задоволят всички участващи фирми и марки. В края на краищата, пари са давали хората. По няколко хилядарки на представен автомобил, общо 40 и няколко коли.

Не беше никак лесно. Искахме хем да запазим максимален обективизъм (имаше си авторитетно жури, което гласуваше със специално изработени бланки), хем да не разочароваме някой клиент. Самият замисъл на наградите беше да се стимулират рекламодателите авто вносители да представят колите си в списанието. По възможност целогодишно. Затова и нямаше място за излишни сантименталности и пристрастия.

Накрая нагласихме нещата толкова майсторски, че наистина нямаше недоволни и обидени. А наградите изглеждаха по-обективно дори от тези на „Ауто Билд“. Те пък в това списание ако не толерират немските си коли, не могат... Но да не се отплесвам по тази тема.



*Със зайчетата Деница, Никоleta и Ивета на наградите Playcars в
хотел „Кемпински“*

* * *

В същия нов офис в квартал „Изток“ се сблъсках с явлението Галя Литова. Тя щеше да се появи на корицата на ноемврийския „Плейбой“.

Преди да се стигне до това решение имаше колебания, дискусии и, съвсем в тон с новия климат в издателството, съгласуване с ръководството.

Вариантите за ноемврийска корица бяха няколко. По принцип, за всеки месец имах по 3–4 опции, които поставях за обсъждане с колегите.

Последната дума винаги е на издателите. Преценката им обикновено се базира на външни впечатления, гледайки снимки, които аз им показвам, плюс кратък анализ на търговския потенциал, който всеки от вариантите за корица притежава.

В крайна сметка за този месец трябваше да се избира между две финални кандидатури — участничката в „Сървайвър“ Марго — амбициозна чалга певица, получила силиконови цици като награда от предаването „Горещо“, и Галя Литова, която народът помнеше от участието ѝ във „ВИП Брадър“ същата пролет. През лятото манекенката беше нашумяла и покрай едно клипче в Интернет, което само за 2 месеца беше свалено на няколкостотин хиляди компютъра и гледано безброй пъти.

Плюсовете на Маргото бяха два основни. По-точно две — лява и дясна. Добре оформени и щедро показани дори в самото приключенско риалити. На гърците обаче, фолк певицата се стори прекалено закръглена и непредставителна. Прецениха, че корицата с нея няма да има комерсиален успех, колкото и популярно шоу да беше „Сървайвър“ по онова време.

Аз не желаех да влизам в спор с тях, макар и от други съображения. Моята логика беше, че най-интересното в Маргото наистина са циците ѝ, а тя вече ги беше показала в праймтайма на националната телевизия. Тоест, читателят на „Плейбой“ нямаше да види нищо ново. А и в самото ѝ поведение имаше твърде много

ексхибиционизъм и амбиция да стане известна на всяка цена. Не ми се искаше списанието да изглежда просто като част от нейната схема по пътя към голямата слава. С две думи, Маргото за мен щеше да бъде комерсиален, но твърде очевиден избор. С него нямаше да впечатлим никого.

Затова и нямах нищо против, че гърците предпочетоха Галя Литова. Дългокрака, с изтънчена визия, освен това и най-одумваната българска манекенка на 2006-а. Имаше какво да покаже, а и какво да се разказва около нея.

Поведението на Литова в нашите кратки няколко срещи беше на ръба между нормалното и налудничавото. Първия път ми се стори напълно уравновесена, делова и сериозна. При следващата си поява в офиса ни, Галя се държа странно, съвсем в стила на едно свое участие в студиото на „Нова телевизия“ при Ники Кънчев, което беше напуснала преждевременно — с извинението, че отива до тоалетната. Когато се видяхме за трети път, вече нищо не беше в състояние да ме учуди.

Къркеланов се беше изтормозил доста, докато заснеме фотосесията с нея. Крайният резултат не бе особено вдъхновяващ. Беше се получило нещо като фешън сесия с елементи на еротика. Еротизмът, обаче, беше по-скоро случаен, отколкото търсен като ефект.

Донякъде имаше логика в това. Литова е свикнала да позира като модел, да показва дрехите, да излъчва повече финес и отчужденост, отколкото сексапил и провокативност. Ако за ноемврийската си корица търсехме една по-нестандартна, нетипично плейбойска фотосесия, може да се каже, че го бяхме постигнали. Не бях съвсем сигурен, че гърците ще останат доволни от търговския резултат, но в крайна сметка изборът „Галя вместо Марго“ беше преди всичко техен.

Самата Литова очевидно беше наясно, че не е породила особен възторг у никого с фотосесията си. Спомням си, че даже не можеше да повярва, че ще си получи хонорара от списанието без увъртания. До последния момент си мислеше, че нещо ще я изпързалиме, като компенсация за неохотно свършената от нея работа.

* * *

За мое и на мениджърите от горния етаж успокоение, следващия месец декември щяхме да имаме ослепителна, типично плейбойска корица. Бях уговорил за нея Еделвайс — руския, женена за българин в Италия, където от няколко години е един от най-популярните и харесвани сексимволи.

С мъжа ѝ — фотографа Алекс Ломски — се запознах по Интернет. Той публикуваше снимки в няколко български сайта за фотография. Повечето кадри бяха с Еделвайс. Тя изглеждаше толкова впечатляващо, че повечето му колеги се усъмняваха в автентичността на снимките. На българина, особено ако е от фотографската гилдия, това му дай — да завижда и да се съмнява. А също така и да критикува. Критиките му са много компетентни, но това е само до момента, в който не го накараш сам да свърши онова, за което е упреквал другия. Тогаваш изведнъж се оказва, че не го бива чак толкова много.

Та домораслите и нереализирани фотографи и фотографчета в интернет форумите нападаха Алекс непрекъснато — че е шарлатанин, че краде снимките на Еделвайс от западни списания и ги слага по родните сайтове, за да трупа евтина популярност. Аз бях сред малцината, които още от самото начало му повярвах и го поздравиха за амбициите да се развива като фотограф. Така постепенно се сближихме с Алекс и много скоро стигнахме до идеята да снимаме жена му за българския „Плейбой“.

За нейна чест, тя се съгласи, въпреки че тукашните хонорари са неизмеримо по-малки от италианските. Алекс от своя страна прие нашето условие Къркеланов, а не той да бъде автор на фотосесията. И двамата действаха от сантимент към България — страната, в която се бяха запознали, а и най-вече за престиж.

— Жоро, ние от този хонорар няма да забогатеем, но Playboy си е марка навсякъде по света. В Италия, където и да покажем корицата на това списание, ще си носи съответния ефект.

— Така е, Алекс. Радвам се, че си даваш сметка за това. Ех, защо всички не бяха толкова разбрани като вас...

Сесията на Еделвайс Васил засне в етнографския музей в Пловдив. После гърците гледаха кадрите с увиснали ченета. Аз изобщо не бях изненадан от това, което виждах. Бях добре подготвен от снимките, които Алекс ми беше показвал по интернет от Италия.



Васил Къркеланов и Еделвайс по време на фотосесията в пловдивския етнографски музей



Еделвайс позира, Васил снима, а асистентът Ванката се прави на незаинтересован



С Еделвайс в Jim Beam club

Имаше и нещо символично в това, че един европейски сексимвол като Еделвайс се появяваше на нашата корица само месец преди да приемат България в ЕС.

Този месец бяха запушени и устите на всички, които непрекъснато негодуваха, че за кориците си сме търсели повече сензации, отколкото красота и сексапил. „Толкова ли няма една красива жена, която да сложите? По улиците ходят много по-готини от тези, които снимате“. Това като го чуя направо ми става лошо. Неизменно отговарям — има хубави жени навсякъде, и то много, но и да ги сложим, ти няма да си купиш списанието заради тях. Ще си го купиш заради някоя сензация, даже и да не е толкова красива. А и още нещо — фотосесии за списания се правят не просто с хубави жени, а с хубави жени, които искат да се снимат. Малък, но съществен нюанс.

Същото важи и за конкурсите за красота или за Playmate. „Толкова ли няма хубави момичета по заведенията и улиците, че избрах точно тези?“. Ами избери ти бе, пич, иди и избери, уговаряй ги да участват, викай ги на кастинг, мотивирай ги, изтръгвай ги от ръцете на ревнивите им богати гаджета и на консервативните им родители, опитай поне веднъж, преди да критикуваш.

Въобщо, откакто попаднах в „Плейбой“, се наслушах на какво ли не мърморене и на какви ли не съвети. Особено досадно беше положението, докато още не се бяха появили конкурентни списания като Maxim, FHM и Max. До този момент на всички им се струваше фасулска работа да се прави издание като Playboy. Получавах какви ли не писма, в които ми се даваше акъл за това или за онова, или се правеха сравнения със западни списания, които някой любознателен читател попрегледал на бензиностанцията OMV, докато му зареждали колата.

В момента, в който Playboy се сдобил с конкуренция в България, се разбра, че май изобщо не е толкова зле направено. И че да поддържаш тиражи от над 30–40 хиляди се оказва не толкова лесна работа.

Стана така, че писмата и имейлите, в които ми се даваше акъл от компетентни читатели, рязко намаляха. Може би са открили някъде другаде онова, което са търсели. А може и да не са открили.

Въпросът беше, че през онзи декември 2006-а никой не можеше да гъкне относно жената на корицата на списанието. Но познайте дали

продажбите с ослепителната Еделвайс бяха толкова добри, колкото с някоя не толкова хубава участничка в „Биг Брадър“, примерно?

Цялата ми редакторска кариера в „Плейбой“ мина под знака именно на това противоречие. Доколко естетическите критерии трябва да доминират над търговските и доколко — обратното? От една страна ми се искаше да демонстрираме добър вкус, да възпитаваме читателите си какво е хубаво да се харесва и какво — не. От друга страна, таблиците с тиражите и продажбите непрекъснато ме притискаха да търся по-комерсиални решения.

Златното сечение беше да се търси баланс — на всеки 2 комерсиални корици — една или две „по-естетически“. Съдейки по стабилните тиражи на списанието през тези 3 години и половина, може и да сме го били намерили. А може и да не бяхме, важното е, че го търсехме упорито.

КЪДЕ СТЕ, ВЯРА, НАДЕЖДА, И ТИ, ЛЮБОВ НАРОДНА?

Корицата с Еделвайс от края на ноември беше ослепително красива, както и цялата ѝ фотосесия. За новогодишния си брой обаче се нуждаехме не от „нещо средно между Клаудия Шифър и Памела Андерсън, дори да е руския с италиански паспорт“, а от сензация, макар и не така визуално съвършена. Корица, която да докосне и развълнува по-широките народни маси. Наясно бях, че миналогодишният триумф с Камелия е невъзможно да се повтори. Нямахме и варианти със звезди като Маги Вълчанова, Маги Желязкова, Виолета Здравкова, Ан Джи или Лейди Би.

Затова пък имаше трети сезон на „Биг Брадър“. Към 10 декември 2006-а най-интересна за снимки беше пловдивчанката Лиляна. Тя обаче имаше шанс да спечели шоуто, което автоматически намаляваше вероятността да се съгласи да се снима за „Плейбой“. Някак си е слабо вероятно да получиш 200 бона награда, като станеш любимец на половин България, след което да се изкушиш и от още няколко хиляди лева, макар и от най-четеното мъжко списание в републиката. Друга пречка пред изявата на пловдивчанката при нас беше ветото, което можеше да наложи ревнивият ѝ приятел Боби Ръгбиста. Казано накратко, не смятах шансовете Лиляна да се появи на януарската корица за особено високи, но бяхме длъжни да опитаме. А времето до влизането на броя в печатницата приближаваше. Машините в Пловдив трябваше да се завъртят на 17 декември. Предстоеше ми най-напрегнатата и нервна седмица, откак бях поел това списание.

Стана така, че Лиляна отпадна броени часове преди финала. Победителка стана една от тризначките — Любов, в епичен сблъсък с готвачката баба Вили. Така синеоката брюнетка се превърна в мишена номер едно от моя лов на cover stars. Надявах се, но и Боби Ръгбиста ми влезе в положението.

В първите дни след края на шоуто беше невъзможно да се направи среща нито с Лили, нито с някой от продуцентите на „Биг

Брадър“. Бяха ангажирани с интервюта по тв канали и вестници, пътуваха насам-натам.

И изведнъж, някъде на 3-ия ден, от „СИА“ ми подхвърлят, че има вариант да снимаме не Лиляна, а тризначките. Благоевградската троица Вяра, Надежда и Любов. Нищо, че са спечелили големите пари. И независимо от това, че вътре в Къщата на „Биг Брадър“ нееднократно споменаваха, че не биха позирали голи. Не били такива момичета...

Трябваше да се решава светкавично. Но преди всичко — трябваше да се видя с тях трите.

Пришествието им в офиса беше истинско приключение както за портиера, така и за цялата редакция, начело с мене. Много бързо разбрах какво е да имаш триглава ламя насреща си. Еми не е същото като с едноглава, ще знаете.

Тризначките се опитваха да се държат максимално любезно. Бяха поласкани от нашия интерес към тях. Както бях забелязал и в „Биг Брадър“, много лесно палеха фитила и си променяха настроението. Като по команда.

По средата на разговора ни вече бяха започнали да ми се карат. Поставиха един куп условия, за да се снимат. Аз също им се карах и на свой ред поставях условия. Изглежда съм бил убедителен, защото накрая постигнахме разбирателство. Харесахме се, доколкото бе възможно.

Издателите нямаха никакво колебание, че трябва да ги снимаме. Вяра, Надежда и Любов не бяха първи красавици, но и в никакъв случай не бяха грозни момичета. А и кога друг път щяхме да имаме шанс като този — русокоси тризначки с големи естествени бюстове, при това победителки в най-гледаното телевизионно шоу на държавата? За такова нещо американците можеха само да мечтаят.

Щяхме да покажем „другата страна“ на ексцентричното благоевградско трио. Щеше да се види, че за това списание няма невъзможни неща.

Вече предвкусах успеха на Коледния брой. Даже ми се струваше твърде хубаво, за да е истина. Но фотосесията още не беше минала. Трябваше да съм по-подготвен за онова, което предстоеше да се случи...

В деня на снимките, по-точно вечерта, ми звъни човек от екипа на Васил Къркеланов.

— Жоро, не е зле да се появиш тук, в мебелната къща „Мартинели“. Сесията не върви никак добре. Тризначките се държат лошо, отказват да позират както Васко иска от тях, а той е на ръба на отчаянието. На път е да захвърли всичко и да си тръгне...

След половин час вече съм в „Мартинели“ на булевард „България“. Заварвам целия екип в едно особено състояние на вцепенение. Стилистката е на ръба на нервна криза. Тризначките отказват да обличат дрехите и бельото, които им е приготвила. Къркеланов ме гледа драматично.

— Тази сесия няма да се получи. По-добре да мислим друг вариант...

— Василе, чуваш ли се какво говориш? Няма как да не се получи. Няма как и да търсим друг вариант. След два дни трябва да сме дали снимките за печат. Най-късно след три! Само тези 10 страници не са завършени. Всичко друго отдавна е в печатницата...

— Разбирам те, Жоре, но не става. Те просто отказват да слушат какво им говоря. С такова чудо не съм се сблъсквал досега. Първо, не искат да обличат какво да е. Това не им харесвало, онова не им харесвало, било прекалено прозрачно. Както и да е. Тъкмо намерим нещо подходящо, което да облекат, и тъкмо се успокоят, и изведнъж тази най-малката, дето ги командори (разбирам, че става въпрос за Любов) им казва нещо. И те като по команда почват да бойкотират. На всичко отгоре са си довели и свой приятел, който следи всичко отблизо и гледа намръщено...

— Василе, моля те, просто снимай. Снимай каквото и да е. Натискай копчето на апарата. После ще се оправяме някак си. Тази сесия трябва да стане!

— И аз искам да стане. Но също така искам да стане и хубава. Ще ме е срам да си сложа името под тези снимки.

— Сега ще говоря с тях, дано се вразумят.

Самите тризначки бяха капнали от преумора и ме гледаха мрачно. Цял ден на крак, изтощително няколкочасово гримиране и фризиране. Гладни, кисели, раздразнителни. Посрещнаха ме с думите, че не е трябвало да се съгласяват на тези снимки.

— Момичета, дайте да се държим сериозно. Това не е детска игра. Знам, че сте изморени, знам, че напрежението е голямо, но трябва да завършим тази сесия, и то като хората. Починете си малко и хапнете, но след това нека продължим. Моля ви да слушате какво ви казва Васил. После при избирането на снимките ще се съобразим с всички ваши претенции. Няма да излезе нито един кадър, който не одобрявате...

Последният аргумент, в комбинация с енергичната ми интонация (все още не се бях сдухал от царящата в мебелната къща потискаща атмосфера) изглежда имаше ефект. След кратка пауза най-популярните близначки в държавата застанаха отново пред обектива на Къркеланов, а аз слязох на долния етаж при останалите.

Не е изминал и час и чуваме някой да слиза по стълбите. Може би е Васил, който ще ни каже как върви сесията. Чат-чат-чат-чат. Не, това са високи токчета. И то в доста нервна походка. Секунда по-късно виждаме трите грации, облечени с техните си дрехи. Ще си ходят.

— Какво стана, момичета, приключихте ли?

— Ами да, приключихме. Къркеланов ни каза, че можем да си ходим — не бях наясно коя точно от трите ми говори.

— Мислим, че напълно достатъчно снимки направихме! Ще се търси списанието с нас!

И продължават да чаткат надолу по стълбите към партерния етаж и изхода. Аз търча горе при Васил. Виждам го, че дори не е изнервен, а просто вече му е все едно.

— Какво стана бе, Василе, успя ли да заснемеш нещо като хората?

— Ами не, Жоре. Бяхме горе-долу по средата на сесията. Но те изведнъж решиха, че стига толкова и трябва да си ходят.

— Е, на мен ми казаха, че ти си ги пуснал...

— Така като ме гледаш, дали съм ги пуснал? Излъгали са те... Не мога да се оправям с тях, наистина.

— Явно никой не може.

Но все пак излизам на бегом навън, където тризначките се товарят на ситроена на техния придружител, който се оказва гадже на тарторката Любов.

— Мили девойки, Васил не ви е казвал, че сесията е приключила. Като си тръгвате сега, проваляте всичко.

— Достатъчно снимки направихме, ще се напълни списанието, ще видиш — отново същата, явно Любов, стреля към мене като картеница.

И си товари сакчето в багажника.

Отказвам се да ги агитирам повече. Звъня на мениджъра им от „СИА“. Това ми е последната надежда ситуацията да влезе отново под контрол. Разказвам му, че тризначките са си тръгнали по средата на снимките, без да са заснети достатъчно кадри. По реакцията му бързо разбирам, че и той не е в състояние да ги контролира, камо ли да оказва натиск върху тях. Независимо от договорите, които са подписали.

Опитвах се да не се поддавам на паника. Ситроенът с Вяра, Надежда и Любов отпраща към родния си Благоевград.

* * *

На другия ден гледаме снимките в редакцията. Почти на всеки кадър тризначките гледат сърдито, сякаш някой току-що им е изял десерта. Има само няколко снимки с настроение. Разполагаме точно с половин сесия. А сме отделили 10 страници — с две повече от стандартните. Трябва да правим и двоен плакат с тези три сърдити госпожици.

Хайде сега, Жоро, оправяй се. Нали било много готино да си главен редактор на „Плейбой“?

Следващите часове преминават в напрегнати разговори с издателите на списанието и продуцентите на „Биг Брадър“. Разменяме десетки мейли. С Андрей се опитваме да изстискаме максимума от снимките, които имаме. Всички са единодушни, че крайният резултат е много под очакванията.

От „СИА“ се чудят как да ни помогнат. Свързват ме с пловдивчанката Лиляна. Уговарям си среща с нея и гаджето ѝ Боби на другия ден в офиса. Ще се опитам да я убедя да се снима, и то по най-бързия начин. В този момент все още не зная дали все пак няма да рискуваме и в крайна сметка да пуснем тризначките на корицата.

Не се чувствам никак комфортно. Принуден съм да убеждавам едно момиче, че имаме спешна нужда от нейната фотосесия, и то пред

гаджето ѝ, а същевременно не мога да дам гаранции, че тази фотосесия ще излезе! Не пожелавам никому да бъде в такова положение.

Лили обаче се оказа голям пич. А също така и Боби Ръгбиста. Бих казал, че двамата са най-готината двойка, с която някога съм разговарял за корицата на „Плейбой“. Разбраха тъпата ситуация, в която се намирахме.

— Лили, ти си много готина, и дума не може да става за сравнение между тебе и тризначките. От друга страна, даваш си сметка, че народът си умира да ги гледа — и по телевизията, и в списанието. Затова и първо снимахме тях. За съжаление, фотосесията не се получи така, както очаквахме. Зарязаха я по средата. Неконтролируеми са. Все още не знам дали изобщо ще я публикуваме. Затова ти можеш да си спасителен вариант за нас. Ако обаче решим да пуснем и снимките на тризначките, това трябва да стане само този месец или никога. Следващия месец, даже и да сме ги снимали наново, вече няма да има такъв интерес към тях, а и на фона на твоята сесия те ще бледнеят.

— Разбирам те, Жоро. И ти благодаря за оценката за мен.

— Но има и друг нюанс, Лили. Ако все пак рискуваме и публикуваме тризначките този месец, може да се окаже, че е било грешка. В случай, че продажбите не са добри, другия месец ще сме принудени да компенсирате това с нещо коренно различно от „Биг Брадър“, за да не задълбочим проблема още повече. Така може и да се окаже, че твоята сесия няма да види бял свят, или поне не на корицата...

Лили вече гледаше тъжно, но Боби се намеси.

— Ясно, поне си откровен с нас. На практика, от Лили сега се иска да направи нещо като резервна сесия за корицата, която може и да не излезе.

— Да, така излиза. Но това в никакъв случай не значи, че аз или някой друг в този офис не я харесваме. Просто сме изправени пред много сложна дилема, породена от поведението на тризначките... От тебе, Лили, се очаква да поемеш риск. Да направиш една хубава фотосесия и оттам нататък всички да стискаме палци, че нещата ще се развият по най-добрия начин и за нас, и за вас. Накрая може да се окаже, че и ти, и ние, печелим...

— Добре. Така ще направим.

Отдъхнах си. В този момент съжалих хиляди пъти, че имах лошо мнение за Боби Ръгбиста покрай изявите му в Къщата на „Биг Брадър“. Както и че смятах Лиляна за лекомислена и разглезена. Те буквално ме спасиха. Но това не ме правеше по-радостен от ролята, в която бях принуден да вляза.

Сега оставаше да убедя и Къркеланов, че трябва да отдели още едно денонощие за светкавична нова фотосесия. Която може и да не види бял свят. И то не по негова вина. Хайде, Жоро, нали е много готино да си главен редактор на „Плейбой“?

Васил също направи жест и се съгласи, въпреки че беше започнал да се разболява от грип. Събра набързо екипа си, буквално по тревога.

Фотосесията заснехме в спа центъра на хотел „Амбасадор“. Беше луд късмет и това, че успяхме да уредим това прекрасно място — благодарение на готината му шефка Виктория. Въобще, в онези инфарктни дни от средата на декември 2006-а, един куп хора ми влязоха в положението, без изобщо да бяха длъжни.

Лиляна позира стоически, но и с желание, часове наред. Боби Ръгбиста наблюдаваше сесията отблизо. Аз отидох в спа центъра малко преди края. Трябваше моментално да взема снимките от лаптопа на Къркеланов, за да подреждаме фотосесията с Андрей. Все още не беше решено как точно да постъпим с броя, който ден по-късно трябваше да се печата в Пловдив...

С Лили се получиха чудесни снимки. От всеки кадър струеше позитивна енергия, очарование. Интериорът беше като в приказка от 1001 нощ.

Всеки нормален главен редактор би си легнал спокойно, а на другия ден би публикувал тази фотосесия, пращайки много поздравя на Вяра, Надежда, Любов и цял Благоевград.

Аз обаче бях главен редактор на издание, което на всяка цена трябваше да бъде номер едно, да има огромен тираж и продаваемост. Както и да поддържа имиджа си на институция, която прави невъзможното.

Затова в крайна сметка реших да настоявам за корица с тризначките. При цялата половинчатост на така наречената фотосесия. Това щеше да бъде най-облечената, неартистична и нееротична поредица от снимки, които някога сме публикували. Въпреки това

щеше да има търговски успех. Предчувствах това. Успокояваше ме и фактът, че за всички читатели щеше да е предварително ясно що за уникални същества са тризначките. Едва ли можеха да очакват чудеса и от тях, и от нас. Чудо щеше да бъде самият факт, че тази корица съществува, и толкоз. А и все пак списанието се състоеше от 140 страници. Щеше да има много други снимки и интересни четива, както и календар за 2007-а с прекрасни снимки. Тризначките просто щяха да са поводът цялата страна да говори за този брой, макар и не най-голямата му гордост.

Започна маратонско обсъждане с издателите. Отново разменихме десетки имейли с Гърция, в които показвахме нови и нови варианти за подредба на фотосесията. В онези часове бяха мобилизирани усилията на поне десетина човека, за да може в крайна сметка да се получи нещо, което става за печат. Компютърът на Андрей буквално взе да пуши.

Единственото успокояващо нещо в цялата инфарктна ситуация бе, че имахме резервна фотосесия с Лиляна, и то чудесна. Но това правеше дилемата още по-драматична. Коя от двете да публикуваме?

В крайна сметка, моите аргументи бяха приети. Решено бе да пуснем Вяра, Надежда и Любов, а в следващия февруарски брой — Лиляна, в случай че продажбите на януарския са задоволителни.

По това време вече бях на път да загубя реалния си поглед върху нещата. Струваше ми се, че каквото и да реша, ще се окаже погрешно.

Но още на другата сутрин, когато броят вече се въртеше под машините в Пловдив, а аз се бях наспал, бях убеден, че не съм сбъркал. Оптимизмът, с който бях написал редакционното интро номер 58, ми се стори напълно оправдан.

* * *

Няколко дни по-късно предвижданията ми станаха факт. Тиражът на броя с тризначките се продаде за рекордно кратък срок. За часове. Дори по-бързо, отколкото миналогодишния с Камелия. Това не беше нищо по-малко от триумф. Ако не друг, поне тактически и търговски триумф.

Стисках зъби в очакване на атаката от недоволни писма на читатели в електронната си поща. Успокоявах се, че поне другия месец ще им се реваншираме с една наистина красива корица с Лили.

Да, недоволни писма имаше. Също и направо подигравателни. Имаше и одобрителни, но много по-малко. Малцина бяха очаровани от фотосесията на тризначките, но и малцина се учудваха, че сме поели риска с тях. Все пак, това си беше едно истинско тържество на разума и материята над ирационалното.

Издателите бяха доволни, че са ме послушали. Естествено, по стар навик, не прекалявах с изразяването на възторг.

Чувствах се като човек, който си е продал душата в името на нещо приятно, макар и да не ми беше кристално ясно какво точно е то. Сипвах си „Феймъс“ от бутилката в чекмеджето и нямах търпение този месец да мине, за да дойде следващият. С Андрей вече бяхме избрали кадъра на Лили за корицата.

ТРИЗНАЧКИ В PLAYBOY

(РЕДАКЦИОННО ИНТРО ОТ БРОЙ №58, ЯНУАРИ 2007)

Шансът да се родят тризнаци е някъде 1 към 8000, твърди науката. Каква е вероятността да се случат от един и същи пол, момичета и напълно идентични — това и световен шампион по математика не може да изчисли.

В своята история Playboy вече има свои тризначки. Американските сестри Дам разкриха силиконови прелести в щатското издание през декември 1998-а. Те обаче не бяха известни с нищо друго, преди да се снимат за плаката на най-популярното мъжко списание. А и да не забравяме, че в Щатите всяка година се раждат минимум по 1800 тройки близнаци.

Нашият случай е далеч по-уникален. Първо сме много по-малки от Америка. Второ — имаме тризначки от национална известност. Кой са Вяра, Надежда и Любов знаят не само съседите им от квартал „Еленово“ в Благоевград, но даже и жителите на „Долно Нанадолнище“. Трето: една от тях — Любов, не просто участва, ами се увенча и с победата в най-гледаното риалити шоу. Четвърто — и трите са натурално надарени, така да се каже. И пето — колективният им стил на взимане на решения и действие е толкова специфичен и

противоречив, че реализирането на Playboy сесия с тях не е нищо по-малко от фундаментално събитие.

Не ме питайте какво ни е коствало всичко това, в толкова кратки срокове. Важното е, че държите този исторически брой в ръцете си още преди 2007-а да е настъпила. Мерси за поздравленията.

Има и други важни неща в този брой. Пикториъл с „Мис Великобритания 2006“. Нова рубрика, в която всеки може да задава въпроси на Маги Вълчанова директно от gsm-а си. Интервюта с рапера Лудакрис и телевизионния сексимвол Ева Лонгория. Плюс ексклузивен откъс от една книга, която през януари ще се превърне в национален бестселър.

На снимката тук съм седнал в кабриолета на годината — Alfa Romeo Spider. Еми, много ми хареса, да ви кажа. И на bunny момичетата ни също. Как мина първата церемония Playcars България можете да видите от стр. 48 нататък.

Сега ви оставям, защото отивам на производствен банкет в „При Яфата“, а после в Jim Beam club. И Честита нова година!

„НАПРАВИ ЗА МЕНЕ НЕЩО ОТКАЧЕНО...“

Едно от нещата, които най-много ме дразнят, е да ме изваждат от анонимност на публични места. Вниманието, което хората обръщат на титлата „главен редактор на Плейбой“ е разбираемо, но ме нервира. Не обичам да парадирам къде и какво работя, въпреки че повечето хора явно очакват именно това. Не си спомням да съм се възползвал някога от ефектната титла — ако не броим случаите, в които съм подкупвал катаджии със списания, след като ме спрат за превишена скорост.

А най-досадно ми е било да ме разконспирират в заведение, където съм с компания.

При певици като Ивана обаче такива не минават. Изобщо не те пита искаш ли да се знае какъв си или не искаш. Директно преминава към действие. Опасна жена.

Не е свикнала да си има вземане-даване с хора, които не обичат да парадират. Контактува най-вече с такива, които обичат. Така че можеш ли да я съдиш?

Една нощ сме в „Син сити“ в смесена компания. Имам смътния спомен, че е било 8 декември или 14 февруари. Дали пък не беше 8 март? Не знам защо, но този тип изкуствени празници винаги са се смесвали в съзнанието ми. Но все едно — подобна вечер беше.

Ивана излиза на подиума да пее. Нашата маса не е от най-централните, по-скоро е „на втора линия“. Периферното ѝ зрение обаче, работи не по-зле от гласа ѝ. Още след втората си песен казва на диджея да спре синбека и изстрелва следната тирада:

— Сега искам да направя едно специално съобщение. Обръщам се към всички момичета в заведението. Чувате ли ме добре? И така, скъпи момичета, тази вечер ще имате една много специална причина да танцувате повече и по-добре от всякога. И тази причина не съм аз, а един човек, който е сред нас, и който ще може да ви оцени по достойнство. Това е главният редактор на списание „Плейбой“, той седи ето на онази маса и ще следи внимателно изявите на всяка една от вас. Най-добрите ще бъдат възнаградени от него! И така, ще помоля

момичетата да се качат тук при мен на дансинга. Да, ти, ти също, и вие там, не сядайте, ами идвайте насам! Хайде, по-бързичко!

Дикцията ѝ е перфектна, като на радиоговорителка. Миглите ѝ са толкова големи, че като примигва с тях, вентилацията в заведението значително се подобрява.

После Ивана поглежда към мен и подвиква встрани от микрофона:

— Качи се да кажеш нещо!

Правя ѝ знак с ръка, че не искам нищо да казвам. Но все пак гледам да не се държа темерутски. Окуражавам я с усмивка и одобрителни жестове.

— Ще трябва да дадеш награда! Може би бутилка шампанско! — продължава да ми подвиква Ивана встрани от микрофона.

Ще давам ами, къде ще ходя. Като ми е такава работата...

Вдигам палец нагоре, че съм съгласен за шампанското. Ивана моментално обявява наградата по микрофона.

Секунда по-късно пространството около нея се изпълва с танцуващи жени. Не съм сигурен, че знаят на кого точно трябва да се харесат, но се стараят повече от нормалното. Аз съм по-скоро сконфузен от новата си роля на еднолично жури. Вместо да гледам и оценявам момичетата от моята компания, които танцуват около масата ни, извивам врат и неотлъчно следя дансинга. От съседните маси гледат към мене. Иди им обяснявай, че всичко това не е част от програмата. Ивана беше толкова убедителна и говореше толкова гладко, че направо си изглеждаше по предварителен сценарий.

Сервитьорите явно слушат внимателно какво се говори по микрофона, защото един от тях пристига при мене с обявената от Ивана награда. Казвам му да задържи бутилката при себе си и после да я връчи на момичето, което ще спечели конкурса. Девойките продължават да се кълчат около Ивана. Те гледат към нея, а тя — към мене и ми смига. Ето какво било да се чувстваш като важна мутра в „Син сити“.

Една от танцърките, облечена в къса леопардова рокличка, се справя видимо по-добре от останалите. Прилича на професионалистка, нищо чудно и да работи към заведението. Ако е така, не е честно. Може би се надява, че ще пие шампанско вместо аматьорките, но не е познала.

Набелязвам си съвсем друга фаворитка — миловидна девойка с вид на студентка, обута в бели панталони.

В паузата между два куплета Ивана се доближава до мен и ме пита кой печели танцовия конкурс. С леки въпросителни жестове сочи към леопардовата рокличка.

— Не, не — клатя пръст аз. — Белите панталони, белите панталони! — и соча към шматката, която изобщо не подозира, че е фаворитка на журито.

Обявяването на победителката е съпроводено с крясъци на възторг от нейната студентска компания. Самата тя изглежда хем стъписана, хем щастлива от неочакваната победа. Това им дай на жените — да се състезават със себеподобни и по възможност да печелят. Нищо не може да зарадва едно момиче толкова, колкото триумфът над конкурентка. В каквато и да било дисциплина. Ако са замесени мъже, още по-добре.

После победителката идва до моята маса с бутилката шампанско в ръка. Поздравяваме се взаимно. Очевидно си мисли, че от нея се очаква да ми обръща специално внимание или да ме черпи. С видимо облекчение разбира, че такова нещо не се очаква и съм почти изцяло погълнат от хората в компанията си.

„Бясно карай на червено, направи за мене нещо откачено...“, пее Ивана в този момент. Въздъхвам с облекчение, че изненадващият ми служебен ангажимент в „Син сити“ е приключил и вече мога да пиянствам на спокойствие.

* * *

Преди това с Ивана се бяхме виждали само веднъж на живо. Впрочем, тя беше и първата жена, удостоена с честта да даде голямото Playboy Interview за списанието. За мен, без никакво колебание, тя е една от най-умните и интересни дами в родния шоубизнес. Освен това е словоохотлива и никога не отговаря с клишета.

Дилян Марков беше заснел ефектни нейни снимки с бутилка току-що гръмнало шампанско в ръка. Ясно е кой неин хит се визираще с целия този наш стайлинг. Горедолу по същото време в сръбския „Плейбой“ излезе аналогично интервю с тамошната турбофолк прима

Цеца Величкович. Имаше и хубава фотосесия в секси тоалети. Като отчаян ход за вдигане на тиража (по принцип тяхното издание беше доста слабо и като журналистика, и като фотосесии), комшиите я бяха сложили и на корицата си. Трикът беше успешен, но доста евтин — да заблудиш случайните читатели, че вътре се крие гола сесия на въпросната суперзвезда. Тиражът се вдига, но такъв успех е мимолетен и фалшив. Същия номер можех да го приложа и аз с Ивана, и щеше да мине, но само веднъж. И после какво?

Заради въпросното интервю с нея, а и заради интервюто с нейния бос в „Пайнер“ Митко Димитров няколко месеца по-рано, често дочувах упреци, че съм „чалгизирал“ списанието. Неизменно им отговарях, че първо — попфолкът е основен, най-масов и печеливш отрасъл от българския шоубизнес, в който работят най-талантливите текстописци, режисьори, сценографи и оператори на клипове. Второ — концепцията на самото списание не е да бъде елитарно и да се харесва само на няколкостотин сноби в държавата. Да оставим настрана факта, че тези въпросните „анти чалга“ активисти не обичат да си харчат парите за каквото и да било. Публична тайна е, че малкото „снобски“ издания у нас, пропагандиращи елитарна и гей ориентирана лайфстайл култура и шоубизнес, почти не се продават и тиражите им отиват директно за бракуване месец след отпечатването им.

Конкретно по въпроса за интервюто с Ивана в разговор с журналистка от списание „Тема“ отговорих така: „Когато срещна толкова интересна личност и умна поп певица, колкото е Ивана — обещавам тутакси да я интервюирам“.

Впрочем, ето останалата част от текста, който седмичното издание публикува като част от своя разработка за бума на мъжки списания у нас.

ГЛАВНИЯТ РЕДАКТОР НА PLAYBOY ГЕОРГИ НЕДЕЛЧЕВ

(ИНТЕРВЮ ЗА СПИСАНИЕ „ТЕМА“, 27 ЯНУАРИ 2007 Г.)

„Във всяка жена намирам по нещо привлекателно. И това е голям проблем.“

— Жоро, разклати ли се комфортът на Playboy с появата на Maxim и FHM?

— Не. За съжаление не. Лично аз я очаквах с по-голяма надежда да се освежим. Няма нищо по-тягостно от комфорта, породен от липсата на съперничество, уверявам те.

— Конкуренцията повлия ли на съдържанието, на количеството реклама, на самочувствието на екипа?

— Ние в Playboy не сме хора, които се радват на чуждите неуспехи. Самочувствието ни е достатъчно високо, а колкото до рекламата ни — тя се увеличава — и като брой страници, и като приходи, и това може лесно да се провери. Казвал съм го и друг път — излизането на нови мъжки списания ни утвърди още повече, защото за много хора стана ясно, че тази работа не се оказва толкова лесна. И че явно ние се справяме по-добре, отколкото първоначално им се е струвало.

— Защо мъжките списания по западен лиценз държат по-високо летвата като текстове и дизайн в сравнение с женските и т.н. general?

— По принцип мъжът е по-претенциозен купувач и читател. Порядко си дава парите за списания, но даде ли ги — иска да са на ниво и да не му губят времето с празни приказки. Обикновено четете почти всичко и то доста критично. Докато жените се радват на по-елементарни и леснопостижими неща — ефектна корица, подарък, опакован заедно със списанието, любопитен тест, хороскоп... Има и субективен фактор за това, което си забелязала. Просто за Playboy и Maxim, например, работят най-добрите и скъпоплатени журналисти, фотографи и дизайнери в страната.

— Кои са основните критерии една жена да попадне в Playboy? Личните ти критерии решаващи ли са при избора на момиче?

— Конкретно аз съм голям позитивист по отношение на жените. У всяка намирам по нещо привлекателно. Голям проблем. Затова избягвам да имам единствената дума по въпроса. А и мирогледът на едно списание никога не бива да съвпада с кръгозора на главния му редактор, въпреки че в България такива примери изобщо не липсват. Решенията за момичетата в Playboy се взимат колективно — редактори, фотографи, артдиректор, издатели.

— Кои са петте ви най-продавани корици?

— Освен историческия първи брой, излязъл през пролетта на 2002-а, сред най-продаваните са тези с Венета Райкова, Венета Харизанова, Зара, Камелия и тризначките от „Биг Брадър“. Мисля, че ги подредих хронологично.

— *А най-зле приетите и най-критикуваните? Имаше остра реакция към тризначките в Playboy, беше ли подготвен за нея?*

— Зле приети броеве не сме имали. Колкото до критикувани — какво значи критикувани? Ако се съобразяваме с мнението на вечния 1% мърморковци, които с пияна на устата оплюват една знаменитост, право пропорционално на нейната популярност, то тогава не би трябвало да издаваме никакъв Playboy. Питаш ме за броя с тризначките. Ти опита ли се да си го купиш отнякъде примерно седмица след излизането му на пазара и дали успя? Тризначките от една страна са биологичен феномен, който щеше да е интересен дори и ако бяха тотално неизвестни жителки на квартал „Еленово“. От друга — една от тях победи, при свободен национален вот, в най-гледаното риалити шоу в тази страна. Мислиш ли, че съм имал колебания относно корицата „Вяра, Надежда и Любов за Коледа“?

— *Някои момичета се снимат в Playboy с надеждата да направят кариера или да съживят вече съществуваща такава. Не надценяват ли прекалено списанието като трамплин? Би ли дал примери за успешно капитализиране на плейбойската слава на родна почва?*

— Примери има много, но всичко опира до личните качества. Риалити звезди като Зара и Силвия например се радват на добри кариери и популярност след нашата корица. Мариела от Star Academy обаче се позагуби, въпреки че е изключително красива и същевременно талантива. Едва наскоро се заговори, че има записан сингъл. Хонорарите и участията на Камелия след Playboy нараснаха неколкостранно. Жасмина от „Сделка или не“ често ми признава, че голяма част от изявите си напоследък дължи именно на тласъка, който Playboy ѝ даде. Николета Лозанова, Playmate България 2006, е редовна участничка в тв шоуто, видеоклипове на наши и чужди звезди, търсят я непрекъснато за фотосесии... Но, разбира се, има и момичета, които не са съумели да се възползват адекватно от славата, която списанието им носи. Пак казвам — въпрос на лични качества, на характер.

НЕСЪБЪДНАТИ КОРИЦИ

Да уговориш някоя звезда да се съблече за корицата ми се струваше най-лесното нещо на света, но това бе преди да стана шеф на това списание. Недоумявах какво пречи всички сексимволи на България да бъдат върху страниците на „Плейбой“. Дилетантското^[1] ми съзнание лесно пресмяташе финансовата схема — залагаш много пари, плащаш ги, снимаш, публикуваш, правиш голям бум, а после печелиш още повече.

Защо Камелия не е в „Плейбой“? Ами Деси Слава? Или Глория?

Защо след Катерина Евро на корицата да не се появи и Аня Пенчева? Или новият сексимвол на киното Йоана Буковска? А защо не Мария Илиева и моята любимка — Вики от „Мастило“?

Попадайки в епицентъра на събитията, постепенно разбрах и осъзнах, че нещата не са толкова прости. Първо, парите не се вадеха и плащаха толкова лесно. Второ, звездите невинаги проявяваха разбиране по въпроса. Една част просто се срамуваха. Пуританско възпитание, строги родители, ревниво гадже, комплекси за малоценност... Други се пазаряха като бакали за всеки лев. В последното не би имало нищо лошо, ако не подценяваха допълнителния ефект, който една корица на „Плейбой“ носи за кариерата им. Камелия например се съгласи да се снима срещу хонорар, който бе поне двукратно по-нисък от сумата, адекватна на звезда от нейния ранг. Но може ли да се изчисли финансовият ефект, който истерията след фотосесиите ѝ за списанието произведе върху кариерата ѝ? Хонорарите ѝ от участия се утроиха, отделно самите хонорари скочиха поне двойно нагоре. Така че в крайна сметка, чрез „Плейбой“ Камелия постигна дори повече, отколкото сигурно е очаквала.

„Жоро, нямам нищо против да се снимам, но има предразсъдъци у хората, знаеш. Баща ми е съдия в Разград. Само си представи какво ще почнат да говорят колегите му... Самото име Playboy навява по-

особени асоциации. Иначе, ако е за някакво например модно списание, бих се снимала съвсем гола. Не е проблем за мен“.

Ами права си е Вики Терзийска за себе си. Можех ли да ѝ се сърдя?

За фолк певицата Пепа Секса — „Синята прашка“ вече писах. Малко ѝ били парите. Можела да изкара този хонорар за 1–2 вечери. Две години по-късно ми казаха, че си е променила мнението. Не вярвам да е защото са ѝ намалели хонорарите. По-скоро е осъзнала „прибавената стойност“ на това да се позиционираш като сексимвол в една област, където еротизмът е основният търговски фактор.

Деси Слава, която открай време наричам Секси Слава по примера на един приятел, е още по-интересен случай.

Тя получи поредната си оферта от „Плейбой“ половин година след фурора на Камелия. Ясно беше, че летвата е вдигната доста високо. Малко жени изглеждат като Камелия — не само в попфолка, а и въобще. Красива, сексапилна, без излишни комплекси, но и без характерната за много нейни колежки тъпота в изражението.

Много малко певици можеха да се конкурират с Камелия на страниците на това списание и Деси Слава беше една от тях. Стигна се до среща в офиса между мен, нея и един от гръцките издатели, от които в крайна сметка зависеха всички финансови параметри.

Тя пристигна със спортната си червена „Алфа Ромео“. Не беше специално нагласена за срещата, не беше придружавана от мениджър или пиар. А и понеже не е висока на ръст, моят издател не остана особено впечатлен от появата ѝ. На фона на всичко това, думите на Секси Слава прозвучаха шокиращо не само за него, но и за мен:

— Аз си давам сметка, че едва ли ще се споразумеем с вас. Не вярвам да удовлетворите моите условия. Но все пак исках да се запознаем и да ви ги кажа лично.

— И какви са те?

— Искам хонорар от сто хиляди лева.

Преведох казаното на издателя. Той реагира с чувство за хумор:

— Деси, мога само да кажа, че подобна сума дори не е била произнасяна в този офис. Никога. Още по-малко да е обсъждана.

Тя се усмихна учтиво. Държеше се като човек, който си знае цената. Но все пак, подобен разговор бяхме имали и с Камелия, а сумата, за която тя тогава настояваше, беше с цяла една нула по-

малка... Въпреки това, в поведението на сегашната ни гостенка нямаше нищо налудничаво.

„Твърде много са я лъгали с пари от всякакви фирми. Затова държи толкова на тези неща и е трудна за преговори“, обясняваше ми по-късно мой приятел, който я познава отблизо.

Предложихме на Деси какво ли още не в добавка към нашия хонорар. Обещахме да ѝ съдействаме за публикации в испанския Playboy и Maxim, тъй като не криеше амбиции да пробие на тамошния пазар. Даже и за Аржентина и Мексико можехме да ѝ помогнем, в случай че песните ѝ стигнеха и дотам. Обяснявахме колко ефективна и стилна фотосесия ще направим и как нито едно друго списание не влага толкова много в реализирането на подобни снимки. В крайна сметка Деси каза, че ще си помисли, и си тръгна, оставяйки известен процент надежда.

След няколко дни ѝ се обадох. Междувременно вече бях говорил с испанския си колега, редактора на тамошния Playboy, и бях получил от него обещание, че ще помогне с каквото може, когато му дойде времето. Секси Слава обаче, все така учтиво, отказа окончателно. Така списанието се размина с една от най-впечатляващите възможни свои корици.

Такава щеше да бъде и манекенката Теди Велинова, ако беше приела офертите на Мартин Захариев през пролетта на 2005-а. Тя поиска нереално висока сума, което според мен беше голяма грешка. Особено при положение, че вече бе един от най-експонираните български модели, включително и с доста разголени публични изяви — по ревюта, фотосесии и дори на сцената на един концерт на Азис. И едва ли бе получила космически хонорари за тях.

Галя от балет „Сатен“ също изпусна момента да стане колежка на близката си приятелка Нина Николина и да се появи на корицата на най-известното и четено мъжко списание. След излизането ѝ от „Шоуто на Слави“ популярността на варненската балерина и мимолетна поп звезда намаляваше с всеки изминал месец, но сумата, която нейният мениджър искаше от нас, оставаше все така нереално висока.

Мария Игнатова, известна тогава като Мари от „Втори тото шанс“, а напоследък и от „Господари на ефира“, беше на косъм да позира за нас. Имахме принципното ѝ съгласие, но не и подписан

договор. За съжаление, до него така и не се стигна. Не си спомням дали изобщо получихме обяснение защо. Помня само, че в последния момент търсихме резервен вариант.

* * *

Реално погледнато, списъкът с „несбъднатите корици“ на списанието не е много дълъг. Най-малкото защото в него винаги са работели реалисти. Не сме изпадали в глупавата ситуация да храним напразни надежди и да водим нелепи разговори с жени, които ни отрязват със смях.

Но все пак се радвам, че една от жените, за които съм мислел най-често — още от първия си ден в това списание, все пак се появи на корицата му. Камелия. Не познавам човек, който да не знае тази фотосесия наизуст.

[1] Дилетант — любител, който се занимава с дейност, изкуство или наука, без да има сериозни познания. — Б.ел.кор. ↑

ПОСЛЕДНИ МЕСЕЦИ

Навлязох в 2007-а със смътното усещане, че едва ли ще я завърша в плейбойския офис. Дали заради инфарктната седмица около корицата с тризначките, дали заради напрежението около Playcars преди това или просто заради цялостния дискомфорт, който чувствах на новия адрес в квартал „Изток“ — не можех да определя. Бях сигурен само в едно — че е нужна сериозна промяна, която да пресече това увеличаващо се вътрешно недоволство.

Работата ми все повече се изпълваше с рутина. Все по-често се налагаше да вземам търговски и тактически, вместо творчески и стратегически решения. Усещах, че сам си налагам цензура срещу всяка по-дръзка и некомерсиална идея. Започнах да чакам с нетърпение решителния разговор с издателите си, който щеше да маркира работата ни през новата година. Тази среща се отлагаше и отлагаше, седмица след седмица.

По принцип приемах това за добър знак. Когато шефовете избягват да се виждат с тебе, значи нямат причини за недоволство и проблеми за разрешаване. Аз обаче имах и с всеки изминал ден нарастваха.

Имах нужда от повече самостоятелност във взимането на решения, а вместо това тя намаляваше. Искях да мисля преди всичко за съдържанието на списанието — така, както мислех през първите 3 години, и да не се занимавам толкова много с преговори, менажиране, имейл кореспонденция. Екипът ни работеше под все по-голямо напрежение, а компенсации срещу това, ако не броим прекрасния нов офис, не се очертаваха. Назрял беше моментът да поискам повече доверие и прерогативи като главен редактор на все по-печелившо и разрастващо се списание.

Дните в очакване на тази делова среща течаха изнервящо бавно, но все пак интересно. Февруарският брой с Лиляна излезе с нова графична концепция — вече бяхме създали традиция с Андрей по това време на годината да сменяме шрифтовете и дизайна на рубриките.

Освен с хубавите снимки на Лили, той предизвикваше интерес и заради поредното издание на класацията „Топ 10 български плейбои“. В нея начело вече беше Валери Божинов, прясно ангажиран с фолк певицата Алисия, следван от VIP Brother звездата Киро Скалата и бизнесмена Христо Сираков.

За следващия месец отново се очертаваше търговски удар. Започнахме преговори с една от най-популярните фолк певици — пищната Рени. Тя щеше да се окаже моята последна корица, но до излизането на броя с нея в края на февруари все още не подозирах това. Подготвих и поредната класация на „50-те най-желани жени в България“, която винаги предизвикваше голям отзвук в медиите.

Когато реших, че е по-добре да напусна, имах опция да направя още един брой като главен редактор. Нещо като лебедова песен, в която да си излея душата. Предпочетох обаче да не го правя. Струваше ми се твърде себична идея — като че ли това списание е лично мое и трябва да се разделям патетично и драматично с него. Не ми се правеше брой, в който вместо положителна енергия, щяха да доминират емоциите на сбогуването и на накърненото ми редакторско его. Предпочетох да изляза в едномесечен отпуск и веднага да започна да мисля за други неща.

ЕПИЛОГ

Тази година вече не съм на вълна Чък Кърия, който звучеше в колата ми в края на февруари 2007-а, когато реших да напусна „Плейбой“. Предпочитам вместо джаз да слушам хаус сетовете на Роджър Санчес от неговото радиопредаване, както и албумите на „Дийп Диш“, Денис Ферер и други диджеи в този стил. Сигурно е от прилива на адреналин, който чувствам напоследък.

Когато минавам покрай някогашния си офис в квартал „Хиподрума“, изпитвам невероятна носталгия. Това бяха едни от най-хубавите години в живота ми. Не изпитвам никаква носталгия обаче, когато се промъквам с колата из уличките покрай последния и все още актуален офис на „Плейбой“ в квартал „Изток“.

В онзи бизнес център „Прима“ се чувствах на мястото си, но в кооперацията на „Чарлз Дарвин“ — не съвсем. Може да е от архитектурата на сградата, а може и да е от нещо друго.

В своя живот винаги съм търсел постигането на някаква поне елементарна хармония, навсякъде, където е възможно. Когато получаваш нещо, трябва да даваш. Когато имаш права, имаш и задължения. Когато спиш с една жена, го правиш не само защото ти го искаш, а защото си сигурен, че и тя го иска. Или най-малкото, изкусно се преструва, че е така. Когато носиш отговорност, ти трябва и свободата за самостоятелни решения. За да получаваш смс-и, в които почитателки галовно те наричат „мистър Плейбой“, трябва вътрешно да си убеден, че отговаряш напълно и цялостно на тази квалификация.

Казано на друг жаргон, желателно е налягането на една външна среда да е сходно с налягането на средата отвътре. Иначе се получава експлозия или имплозия. И двете са нещо неприятно.

Суетата да си част от империята на заека с щръкналите уши е голяма и е свързана с много удоволствия. Най-голямото от тях е свързано не с безкрайните турове по нощни барове в компанията на най-сексапилните момичета, нито в подаването на изискана черно-бяла визитка с култовото Playboy лого върху нея. За мен тези 42 месеца бяха

хубави най-вече заради усещането, че всичко това е част от работата ми, че именно с нея, с онова, което върша зад компютъра си, а не с плейбойския лайфстайл, съм полезна част от тази митологизирана институция.

В момента, в който усетих, че от полезен елемент мога да се превърна в паразитиращ, реших, че трябва да се махна. За да запазя легендата истинска. За да мога с чиста съвест да напиша книга като тази и да разказвам на приятели какъв е бил моят живот в „Плейбой“.

Уискито „Джак Даниълс“ ще продължи да има същия любим вкус за мен. Джазът и хаус музиката в лексуса ще продължат да ми доставят все същата наслада, а на съседната седалка все така ще са кръстосани чифт красиви женски крака. „Плейбой“ не е просто списание, нито империя, нито нещо, с което можеш да се хвалиш или от което да се срамуваш. Това е преди всичко умението на един мъж да живее красиво, приятно и достойно. Е, аз не съм сигурен, че съм успял и успявам, важното е, че нищо не може да ме спре да продължавам да опитвам.

Издание

Георги Неделчев. Моят живот в Плейбой

Българска. Първо издание

ИК „Милениум“, София, 2008

Редактор: Димитър Златков

Коректор: Петя Свиленова

Технически редактор: Добромира Георгиева

Художник на корицата: Адриан Николов

ISBN: 978-954-340-097-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.